

11, 953

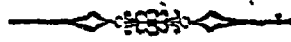
॥ श्रीः ॥

18/23

श्रीहनुमन्नाटकम् ।

श्रीमच्छनुमद्विरचितम् ।

पण्डितवरश्रीदामोदरमिश्रेण सन्यक्क्रमेण संदर्भितं च ।

पण्डितवरश्रीमोहनदासविरचितया दीपिकाख्यया
व्याख्यया समन्वितम् ।

तदेतत् ।

क्षेमराजश्रीकृष्णदासश्रेष्ठिना

मुम्बय्यां

स्वकीये "श्रीवेङ्कटेश्वर" स्टाम्-मुद्रणालये

मुद्रयित्वा प्रकाशितम् ।

संवद् १९६६, शके १८३१.

अस्य ग्रंथस्य सवैधिकाराः "श्रीवेङ्कटेश्वर" मुद्रणालयाध्यक्षेण
स्वायत्तीकृताः सन्ति ।

प्रस्तावना

इत्थं तावदद्य समस्तसज्जनानां पुस्तः सानन्दं निवेदयामः—इह खलु जगति सकल-
काव्यरूपवाङ्मयस्य यशोऽर्थज्ञानानिष्ठनिवृत्तिपरमनिवृत्त्युपदेशप्रयोजनैकत्वात् श्रीमद्भट्टा-
दिकाव्याचार्यैरुपजोष्यते । तत्र हि काव्यस्य लक्षणं—“लोकोत्तरवर्णनानिपुणकविकर्म
काव्यम्” तथा च साहित्यदर्पणे प्रथमे परिच्छेदे “वाक्यं रसात्मकं काव्यम्”
इति । रसलक्षणं च तत्रैवोक्तम्—“विभावेनानुभावेन व्यक्तः संचारिणा तथा ।
रसतामेति रत्यादिः स्थायीभावः सचेतसाम्” इति । तच्च काव्यं त्रिप्रकारकम्—
ध्वनि-गुणीभूतव्यङ्ग्य-चित्रात्मकमिति । तत्रापि तद्विविधम्—गद्यात्मकं, पद्यात्मकं
चेति ! छन्दसा विना केवलं कथाप्रबन्धैरेव विरच्यमानं काव्यं गद्यकाव्यम्—यथाह
दण्डी—“अपादः पदसंतानो गद्यमाख्यायिका कथा” इति । तच्च वासवदत्ता—काद-
म्बरी—दशकुमारचरितादि । पद्यकाव्यं हि पदाभिधेयचरणार्हम्—तदुक्तं छन्दोमञ्जर्याम्—
“पद्यं चतुष्पदी तच्च वृत्तं जातिरिति द्विधा । वृत्तमक्षरसंख्यातं जातिर्मात्राकृता
भवेत् ॥” इति । तच्च रामायण—रघुवंश—कुमारसम्भवादि । तच्च पुनरन्वयगति-
वशात्—मुक्तक—युग्मक—सन्दानितक—कलापक—कुलकभेदात्पञ्चविधम् । तेषां पञ्च-
भेदानां लक्षणान्युक्तानि साहित्यदर्पणे—“छन्दोबद्धपदं पद्यं तेनैकेन च मुक्तकम् ।
द्वाभ्यां तु युग्मकं सन्दानितकं त्रिभिरिष्यते । कलापकं चतुर्भिश्च तदूर्ध्वं कुलकं स्मृ-
तम् ॥” इति । तत्र हि गद्यपद्यमिश्रं काव्यं चम्पूशब्दशब्दितम्—किञ्च—गद्यपद्य-
प्राकृतभाषादिमयकाव्यग्रन्थश्च नाटकशब्दशब्दितः । नाटकलक्षणं चोक्तं साहित्य-
दर्पणे—“नाटकं ख्यातवृत्तं स्यात्पञ्चसन्धिसमन्वितम् । विलासद्वर्षादिगुणवद्युक्तं नाना-
विभूतिभिः ॥ सुखदुःखसमुद्भूतिनानारससमन्वितम् । पञ्चादिका दशपरास्तत्राङ्काः परि-
कीर्तिताः । प्रख्यातवंशो राजर्षिर्धौरोदात्तः प्रतापवान् । दिव्योऽथ दिव्यादिव्यो वा
गुणवान्नायको मतः । एक एव भवेदङ्गी शृङ्गारो वीर एव वा । अङ्गमन्ये रसाः सर्वे
कार्यनिर्वहणेऽद्भुतम् । चत्वारः पञ्च वा मुख्याः कार्यव्यापृतपुरुषाः । गोपुच्छाग्रसमानं
तु बन्धनं तस्य कीर्तितम् ॥” इति । नाटकस्यावांतरलक्षणभेदानुक्त्वा प्रशस्ति-
श्चेत्थमुक्ता—“नाटकं स्यात्प्रकरणं व्यायोगोङ्गस्तथा डिमः । ईहामृगः प्रहसनं भाणः
समवकारकः । वीर्यीति भरतः प्राह नाट्येषु दशरूपकम् । नाटिका प्रेक्षणं चैवं
त्रोटकं शाकटं तथा । गोष्ठीसंलापशिल्यानि भानी हल्लीशिरासकौ । उल्लापकं श्रीगदितं
प्रस्थानं नाट्यरासकम् । दुर्मल्लिका लासिका च काव्यं चेत्युपरूपकम् ॥ स्यात्सप्तदश-
संख्यं तु लक्षणं त्वत्र कथ्यते ॥ प्रख्यातोत्तमनायकं रसमयं राजर्षिवंशोद्भवं साङ्गं

भङ्गजयान्वितं लयमयं तत्तत्पुराणाश्रयम् । भाषावैभवसुन्दरं प्रविलसन्नानाविलासं वल-
द्वृत्तिव्याप्तमशेषसंधिसहितं सप्ताङ्गवन्नाटकम् ॥ ” इति । सङ्गीतदामोदरादौ च विस्तर
एतद्विषये भूयानस्ति ग्रन्थगौरवभयान्नेह प्रपद्यते । एतादृशलक्षणैरुपलक्षितान्यनर्घ-
राघवाभिज्ञानशाकुन्तलादीनि नाटकानि सुप्रसिद्धानि सन्ति ।

तत्रेत्यं तावद्विचार्यम्—यदिदं श्रीमद्भुवननाटकं महानाटकं नाम—सुष्ठुशृङ्गकाव्य-
प्रबन्धप्रागल्भ्यसारगर्भितं प्रसरीसर्ति मूर्तिमत्सरस्वतीमयम् । तदेतद्भगवतः श्रीरामचन्द्रस्य
परमभक्तेन श्रीहनुमता विरचितमिति हि चतुर्दशांकगतश्लोकतोऽवगम्यते—सच यथा—
“ रम्यं श्रीरामचन्द्रप्रबलभुजवृहत्ताण्डवं काण्डशौण्डव्याप्तं ब्रह्माण्डभाण्डे रणशिरसि
महानाटकं पाटवाब्धिम् ॥ पुण्यं भक्तयोजनेयप्रविरचितमिदं यः शृणोति प्रसङ्गान्मुक्तो-
ऽसौ सर्वपापादरिभटविजयी रामवत्सङ्गरेषु ॥ ” इति । एतच्च महानाटकं हनुमता
विरचितं सर्वतः प्रसरच्छाद्य विमृश्य वाल्मीकिना कृतप्रार्थनो हनुमाच्छिलालिखितं
तत्प्रथमावतारमेव सेतुबन्धसमीपेऽञ्चौ प्रास्यत् । ततश्च कालान्तरेण धाराधीशेन
भोजेन सेतुबन्धयात्रां कुर्वताऽकस्माद्दृष्टे कस्मिंश्चिच्छिलाफलके कतिपयश्लोकान्निरीक्ष्य
निजसेवकैर्यावच्छ्रव्यं तत्रत्याः शिलाः सागरात्समुद्धृत्य सर्वा व्यस्तक्रमां काव्यलिपिं
तां कथंकारं संगृह्य निजसभामहापण्डितं मिश्रदामोदरकारिं सानुबन्धकाव्यसन्दर्भसं-
गुफनायाज्ञापयत् । तदनुज्ञया च स यथोपलब्धमेनं प्रबन्धं यथाबुद्धिबलं सरलं चकारेति
किंवदन्ती संप्रचलति । तत्प्रमाणभूतं पद्यं च चतुर्दशांके विद्यते—“रचितमनिलपुत्रेणाथ
वाल्मीकिनावधौ निहितममृतबुद्ध्या प्राङ्महानाटकं यत् । सुमतिनृपतिभोजेनोद्धृतं तत्क्रमेण
ग्रथितमवतु विश्वं मिश्रदामोदरेण ॥ ” इति । अपूर्वा खलु पद्यप्रबन्धरचनात्र महानाटके ।

यद्यप्यत्र नाटकप्रबन्धे कतिपये श्लोकास्ततोऽर्वाचीनैर्भवभूत्यादिभिः कृता
दृश्यन्ते । तथापि नैतस्य सौन्दर्यं नाम क्षीयते । अपितु भूयस्तरां पण्डितैरुप-
बृंह्यमाणास्य सुषमा समुद्यते ।

एतादृशं चैतन्महानाटकमस्माभिः पण्डितवरमोहनदासविरचितटीकासमेतं शा-
स्त्रिजनद्वारा सम्यक्परिशोध्य स्वकीये “ श्रीवेङ्कटेश्वर ” स्टीम्—मुद्रणालये मुद्रयित्वा
प्रकाशितम् । सर्वेऽपि सन्तो विद्वांसो विद्यार्थिनश्चावश्यमेतं ग्रन्थं संगृह्य समनुस्वदन्तु
श्रीसरस्वतीसारसौन्दर्यमित्यर्थयते—

समस्तसज्जनानां कृपाकाङ्क्षी—

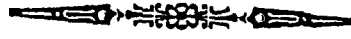
खेमराज श्रीकृष्णदास श्रेष्ठी,
“ श्रीवेङ्कटेश्वर ” मुद्रणालयाध्यक्षः—मुम्बई.

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

श्रीमच्छनुमता विरचितं

हनुमन्नाटकम् ।

दीपिकाख्यसंस्कृतटीकासमेतम् ।

प्रथमोऽङ्कः ।

कल्याणानां निधानं कलिमलमथनं पावनं पावनानां
पाथेयं यन्मुमुक्षोः सपदि परपदप्राप्तये प्रस्थितस्य ।
विश्रामस्थानमेकं कविवरवचसां जीवनं सज्जनानां
बीजं धर्मद्रुमस्य प्रभवतु भवतां भूतये रामनाम ॥ १ ॥

हृदये यत्प्रेरणया समुद्यतोऽहं विमूढतरबुद्धिः ।

तत्पदकमलं वन्दे गोकुलनाथस्य वेदादेः ॥ १ ॥

हनुमन्नाटकसागरशब्दार्थागाधतां सुबोधत्वम् ।

नेतुं कृतसाहसतां मम सुधियः क्षन्तुमर्हन्तु ॥ २ ॥

तावच्छ्रीरामचन्द्रगुणचक्रवालवर्णनेच्छुः कविः स्वाभीष्टदेवतानामान्तरिताशीः-
पूर्वा नान्दीमवतारयति-कल्याणानामित्यादिद्वादशपदैः । तदुक्तं नाटकावतारे-
'अष्टाभिर्दशभिर्वापि नान्दी द्वादशभिः पदैः । आशीर्नमस्क्रिया वस्तुनिर्देशो वापि
तन्मुखम्॥' इति । नान्दी मङ्गलवचनमिति । अत्र संक्षेपतोऽर्थोद्घाटनं क्रियते विस्त-
रस्य श्रद्धाविच्छेदकत्वात् । रामनाम भवतां भूतये प्रभवतु इत्यन्वयः । भूतये
ऐहिकपारलौकिकैश्वर्याय मोक्षाय वा 'भूतिरैश्वर्यमोक्षयोः' इति चरकः । मेल-
कोपमालंकारः । उक्तं च वीरभानौ- 'विशेषणार्थनिर्भर्ता यद्यनेकार्थभाक्पदः ।
वाक्यवादिविहीनोऽपि मेलकः सम्मतो बुधैः ॥' इति । तत्र विशेषणैस्तद्रूपप्रदत्वं

द्योतयति । कल्याणानां निधानं निधीयन्ते यस्मिंस्तदिति विग्रहः । कलिमलमथनम् । एतेन पापहारित्वमुक्तम् । कविवरवचसां वाल्मीक्यादिवाचाम् एकं विश्रामस्थानम् । एतेन तदितरस्यासद्वर्णनत्वमुक्तम् । एतेन पदत्रयेणैहिकैश्वर्यप्रदत्वमुक्तम् । पारलौकिकैश्वर्यप्रदत्वमाह—पावनानां ब्रह्मादीनामपि पावनम् । एतेन तत्तल्लोकप्रदत्वमुक्तम् । अतः पारलौकिकैश्वर्यप्रदत्वमायाति । अथ मोक्षप्रदत्वमाह—परपदप्राप्तये परस्मिन्ब्रह्माणि पदं स्थानं तत्प्राप्तये प्रस्थितस्य मुमुक्षोः पाथेयं मार्गं साधु । ननु नाम्नैव मोक्षः कथं धर्मादीनां सत्त्वशोधकत्वेन मोक्षदत्वमिति चेत्तत्राह—धर्मद्रुमस्य बीजम् नाम्नि कीर्तिते सर्वे धर्माः कृता भवन्ति।अथोत्पत्तिबीजे पुष्पफलादिकं सर्वमस्तीति । सज्जनानाम् 'जीवनानाम्' इति वा पाठः।जीवनं प्रकृतिस्तस्यापि जीवनं चेतनकर्तृ । उक्तं च—'यतो जीवत्वमायाति जीवः प्रकृतितः स्वतः ।' इति । एतैर्विशेषणैर्मोक्षप्रदत्वमुक्तम् ॥ १ ॥

पातु श्रीस्तनपत्रभङ्गमकरीमुद्राङ्कितोरःस्थलो

देवः सर्वजगत्पतिर्मधुवधूवक्राब्जचन्द्रोदयः ।

क्रीडाक्रोडतनोर्नवेन्दुविशदे दंष्ट्राङ्कुरे यस्य भू-

र्भाति स्म प्रलयाब्धिपल्वलतलोत्खातैकमुस्ताकृतिः ॥ २ ॥

इदानीं वर्णनीयनायकगुणानाह—पात्विति । स देवो विलसनशीलः श्रीरामो वः पातु । कीदृक् । श्रियः स्तनयोर्यः पत्रभङ्गः पत्ररचना तत्र या मकरीमुद्रा तयाङ्कितोरःस्थलः । एतेन शृङ्गारित्वं सूचितम् । सर्वजगत्पतिः । एतेन रञ्जितलोकत्वमुक्तम् । पुनः कीदृक् । मधुवधूवक्राण्येवाब्जानि कमलानि तत्संकोचनाय चन्द्रोदयः । स कः । यस्य नवेन्दुविशदे द्वितीयचन्द्राकारे दंष्ट्राङ्कुरे भूर्भाति स्म । क्रीडायै धृता वराहतनुयें । किंभूता भूः । प्रलयाब्धिरेव पल्वलमल्पसरस्तस्य तलं तत उत्खातो य एकमुस्तस्तम्बस्तदाकारा । एतेन पदद्वयेनातिकल्पत्वमुक्तम् । उक्तं च 'रसोदधौ—' दाता सद्गुणशीलः सुवयोरूपान्वितः परप्रेमी । विद्यावानतिकल्पो रञ्जितलोको मतोऽनेन ॥' इति ॥ २ ॥

यं शैवाः समुपासते शिव इति ब्रह्मेति वेदान्तिनो

बौद्धा बुद्ध इति प्रमाणपटवः कर्तेति नैयायिकाः ।

अर्हन्नित्यथ जैनशासनरताः कर्मेति मीमांसकाः
 सोऽयं वो विदधातु वाञ्छितफलं त्रैलोक्यनाथो हरिः ॥ ३ ॥
 तं रामं रावणारिं दशरथतनयं लक्ष्मणाग्र्यं गुणाढ्यं
 पूज्यं प्राज्यं प्रतापावलयितजलधिं सर्वसौभाग्यसिद्धिम् ।
 विद्यानन्दैककन्दं कलिमलपटलध्वंसिनं सौम्यदेवं
 सर्वात्मानं नमामि त्रिभुवनशरणं प्रत्यहं निष्कलङ्कम् ॥ ४ ॥

अथ विद्यावानिति नेत्रगुणं वक्तुं पद्यमवतारयति—यमिति । यं रामं शैवाः शिव-
 भक्ताः शिवेति नाम्ना समुपासते 'महारुद्रादभूत्प्रकृतिरतः सूत्रं ततोऽहमिति ततो
 विश्वम्' इति श्रुतेः । वेदान्तिनो ब्रह्मेति 'एकमेवाद्वितीयं ब्रह्म नेह नानास्ति किञ्चन'
 इति श्रुतेः । बौद्धा बुद्ध इति 'प्राण्यालम्भनं संसृतिं नन्दयेति माम्' इति श्रुतेः ।
 प्रत्यक्षानुमानोपमानशब्दाभावात्प्रतिपत्तिप्रमाणानीति प्रमाणेष्वेव निपुणा नैया-
 यिकाः कर्तेति 'सनातनाः पशवः प्रविशन्ति प्रमेयानुभूतैः कर्तेव ततः' इति श्रुतेः ।
 जैनाज्ञाभिरता अर्हन्निति 'स्वभाव एवेश्वरो नान्योऽस्ति कदाप्यस्यानीदृशत्वापत्तेः'
 इति श्रुतेः । मीमांसकाः कर्मेति 'कर्मणा जायते नश्यति भयाभयसुखानि' इति
 श्रुतेः । एतैस्तदुपशिक्षितैर्मार्गेणैव यमुपासते सोऽयं रामो वाञ्छितफलं विदधातु ।
 एतेन विद्यावत्त्वमुक्तम् । हरिरित्यनेन दुःखहारित्वात्परमेश्वरगुणो दर्शितः । त्रैलोक्य-
 वासिजनैस्तत्तद्देवताभजनेन तत्तत्फलं प्रतिनाथ्यते याच्यते इत्यनेन दातृत्व-
 मुक्तम् ॥ ३ ॥ ४ ॥

अथोपक्रमः ।

आसीदुद्भटभूपतिप्रतिभटप्रोन्माथिविक्रान्तिको
 भूपः पंक्तिरथो विभावसुकुलप्रख्यातकेतुर्बली ।
 उर्वीर्बर्बरभूरिभारहरणे भूरिश्रवाः पुत्रतां

यस्यार स्वमथो विधाय महितः पूर्णश्चतुर्धा विभुः ॥ ५ ॥

इदानीं कथायोजनाय व्याख्याकृदात्मनः श्लोकचतुष्टयमवतारयति—आसीदि-
 त्यादि । पंक्तिरथो दशरथो भूपो राजा आसीत् । स कः । यस्य भूरिश्रवा नारा-

यणः स्वं आत्मानमेव रामलक्ष्मणभरतशत्रुघ्नरूपेण चतुर्धा विधाय पुत्रतां आर प्राप ।
किमर्थम् । उर्व्या ये वर्वरा राक्षसास्तेषां यो भूरिभारस्तन्नाशाय 'वर्वरो राक्षसोऽ-
धमः' इति धरणिः । किंभूतः पुत्रार्थमिष्टः । अन्यत्सुगमम् ॥ ५ ॥

तेषामीश्वरतांगुणैश्च जनुषा ज्यायानभूद्राघवो

रामः सोऽप्यथ कौशिकेन मुनिना रक्षोभयाद्याचितः ।

राजानं स यशोधनो नरपतिः प्रादात्सुतं दुःखित-

स्तस्मै सोऽपि तमन्वगादनुगतः सौमित्रिणोच्चैर्मुदा ॥ ६ ॥

तेषां चतुर्णां पुत्राणां मध्ये जनुषा जन्मना ईश्वरत्वप्रतिपादकगुणैश्च रामो
ज्यायानतिशयेन ज्येष्ठोऽभूदिति योज्यम् । अन्यत्सुगमम् ॥ ६ ॥

सुन्दस्त्रीदमनप्रमोदमुदितादास्थाय विद्योदयं

रामः सत्यवतीसुतादथ गतस्तस्याश्रमं लीलया ।

कलृप्ते कौशिकनन्दनेन च मखे तत्रागतात्राक्षसा-

न्हत्वाऽमूमुचदाशु भाविविदसौ मारीचमुग्राकृतिम् ॥ ७ ॥

पूर्णे यज्ञविधौ यियासुरभवद्रामेण सार्धं मुनिः

सीतासंवरणागताखिलनृपव्याभग्नवीर्यश्रियम् ।

श्रुत्वा तद्धनुरुत्सवं च मिथिलामास्थाय तेनाधिकं

सत्कारैरुपलम्बितः पुनरगाच्चापाश्रितं मण्डलम् ॥ ८ ॥

सुन्दनाम्नो रक्षसः स्त्री ताटका सत्यवतीसुताद्विश्रामित्राद्विद्योदयं भाविवित्
निमित्तभूतेनानेन मृगरूपेण रावणः सीतां हरिष्यतीति भाविवित् । शेषं
सुगमम् ॥ ७ ॥ ८ ॥

तदा सीता (आत्मगतम्)-

कमठपृष्ठकठोरमिदं धनुर्मधुरमूर्तिरसौ रघुनन्दनः ।

कथमधिज्यमनेन विधीयतामहह तात पणः स्तवदारुणः ॥ ९ ॥

तत्र रामं दृष्ट्वा सीता विचिकित्सति-कमठेति । इदं धनुः कमठपृष्ठवत् कठो-
रम् । रघुनन्दनो रामो मधुरमूर्तिः सुकुमाराङ्गः । अहहेति खेदे । अनेन रामेणेदं

धनुरधिज्यमधिकृतगुणं कथं विधीयताम् । अतस्तातस्य पितुः पणः 'कोऽपि धनुरधिज्यं करिष्यति तस्मै सीतां दास्यामि' इत्येवंरूपा प्रतिज्ञा स्तवाय स्तुत्यै दारुणोऽयोग्यः अस्तुत्य इति । यद्वा अविस्मर्गपाठे हे तात, तव पणो दारुण इति मानसोक्तिः । तातपणश्चेन्नाभविष्यत्तर्ह्यहं राममन्विष्यामीति भावः । 'स्तवः स्तोत्रं - स्तुतिर्नुतिः' इत्यमरः ॥ ९ ॥

रामो लक्ष्मणं प्रति--

आद्वीपात्परतोऽप्यभी नृपतयः सर्वे समभ्यागताः

कन्यायाः कलधौतकोमलरुचिः कीर्तेश्च लाभः परः ।

नाकृष्टं न च टङ्कितं न नमितं नोत्थापितं स्थानतः

केनापीदमहो महद्भनुरिदं निर्वीरमुर्वीतलम् ॥ १० ॥

अथ रामः सीतासंशयमवधार्यात्मशक्तिं ज्ञापयितुं लक्ष्मणमनुवदति--आद्वीपा-
दिति । भो लक्ष्मण, अभी नृपतय आद्वीपात्समभ्यागताः । द्विर्गता आपो यस्मि-
न्निति द्वीपं सागरान्तर्वर्ती देशः । तमतिव्याप्य परतो लङ्कादेरपि । यद्वा द्वीपो
जम्बूद्वीपस्तमभिव्याप्य परतो द्वीपान्तरादपि तत्रापि सर्वे, न तु केचन, तेषां मध्ये
केनापि इदं महद्भनुर्महतो रुद्रस्य धनुः । यद्वा महद्भेदं धनुश्च नाकृष्टम् । नन्वाकर्षणं
तिष्ठतु, न टङ्कितं टङ्कारवन्न कृतम् । एतदपि तिष्ठतु, न नमितमपि । स्थानतोऽपि
नोत्थापितम् । अहो महदाश्चर्यमिदमुर्वीतलं निर्वीरं वीर एवात्र कोऽपि नास्ति ।
यद्वा इदं धनुर्निर्वीरं निर्गताः पराजिता मानभङ्गात्पलायिता वा वीरा यस्मात्तदिति
वाक्यान्तरेणेदं शब्दस्य पुनरुक्तिः । उर्वीतलमिति सप्तम्यर्थे प्रथमान्तपदमार्पम् ।
नन्वेतदाकर्षणादौ को लाभ इति चेत्तत्राह--कलधौतस्य दाहोत्तीर्णहेम्न इव कोमला
रुचिर्यस्या एवंभूतायाः कन्याया लाभः । 'कलधौतं तप्तहेम स्यात्' इति धराणिः ।
'कन्येयं, कलधौतकोमलरुचिः कीर्तेश्च लाभोऽपरः' इति पाठेऽप्ययमेवार्थः ।
इयं कन्या सीता तल्लभः इति सीतायाः पित्राद्यधीनतया कन्यात्वम् ॥ १० ॥

लक्ष्मणो रामहृदयानन्दकंदाङ्कुरोद्भवाय निजप्रचण्ड-
दोर्दण्डयोर्महतीं प्रौढिं नाटयति--

देव श्रीरघुनाथ किं बहुतया दासोऽस्मि ते लक्ष्मणो

मेवादीनपि भूधरान्न गणये जीर्णः पिनाकः कियान् ।

तन्मामादिश पश्य पश्य च बलं भृत्यस्य यत्कौतुकं

प्रोद्धर्तुं प्रतिनामितुं प्रचलितुं नेतुं निहन्तुं क्षमः ॥ ११ ॥

देवेति । पूर्वार्धे स्पष्टमेव । तत्तस्मात्कारणान्मामादिशाज्ञापय । भृत्यस्य मम यत्कौतुकमाश्चर्यकर्तृ बलं तत्पश्य । पश्येत्यादरे वीप्सा । किं बलमिति चेत्तत्राह-
एतद्धनुः प्रोद्धर्तुं, भूमेः प्रतिनामितुं नम्रीकर्तुं, प्रचलितुं कोणगुणालोकनाय चपल-
यितुं, नेतुमितो गमयितुं, निहन्तुं भग्रीकर्तुं क्षमोऽस्मि । किं पुनराकर्षणमात्रमिति
भावः । 'पिनाकोऽजगवं धनुः' इत्यमरः । ममैवात्रेदृशीशक्तिः । भवन्तस्तु
ब्रह्माण्डोद्धरणसहा इति द्योतितम् ॥ ११ ॥

रावणपुरोहितो जनकं प्रति-

दातव्येयमवश्यमेव दुहिता कस्मैचिदेनामसौ

दोःक्रीडामशकीकृतत्रिभुवनो लंकापतिर्याचते ।

तत्किं मूढवदीक्षसे ननु कथागोष्ठीषु नः शासते

तद्वृत्तानि परोरजांसि मुनयः प्राच्या मरीच्यादयः ॥ १२ ॥

पुनः रामं प्रति-

समंतादुत्तालैः सुरसहचरीचामरमरु-

त्तरङ्गैरुन्मीलद्भुजपरिघसौरभ्यशुचिना ।

स्वयं पौलस्त्येन त्रिभुवनजिता चेतसि धृता-

मरे राम त्वं मा जनकपतिपुत्रीमुपयथाः ॥ १३ ॥

जनकः-

माहेश्वरं धनुः कुर्यादधिज्यं चेद्दामि ताम् ।

पुरोहितः-

गुरोः शंभोर्धनुर्नो चेच्चूर्णतां नयति क्षणात् ॥ १४ ॥

तयोरेवं वदतोरेतदन्तरमासाद्य रावणपुरोहितो जनकमनुवदति-दातव्येति ।
भो जनक, इयं सर्वोत्तमा दुहिता कस्मैचिदयाचतेऽपि वराय दातव्यैव । असौ

प्रसिद्धः कुलाचारः। एतेन कौलीन्यमुक्तम्। लङ्कापतिः। अनेनैश्वर्यमुक्तम्। दोः क्रीडामशकी-
कृतत्रिभुवनः । एतेन कल्पत्वमुक्तम् । भुजक्रीडानिर्जितत्रिभुवनः । यद्वा भुजक्रीडया
मशकीकृतं निश्चेतनीकृतं त्रिभुवनं येन । ‘ दंशाचेतनयोर्मशा ’ इति विश्वः । मश एव
मशकः । एवं भूतो रावणः एनां स्वयमेव याचते तत्तस्मादज्ञातार्थवदीक्ष्यसे विचार-
यसि । ननु वितर्के । प्राग्भवाः प्राच्या मरीच्यादयो मुनयस्तद्वृत्तानि रावणचरि-
तानि कथागोष्ठीषु नोऽस्माञ्ज्ञासते कथयन्ति । किंभूतानि । परोरजांसि शुद्धानि ।
यद्वा रजोभ्यो भूरेणुभ्यः पराण्यधिकानि परोरजांसि । परस्शब्दं निपातनं मन्यते
भोजराजः । इत्यादिविशिष्टगुणोऽयं याचते तस्मादस्मै दातव्येति भावः । ‘ ननु
कथागोष्ठीषु तस्यासती ’ इति पाठे नु इति वितर्के । गोष्ठीषु पुरावृत्तवर्णनरूपासु
तस्य रावणस्य कथा इयमिति रूपा काचित्सासती मिथ्या न । सत्यैवेत्यर्थः । यद्वा
तस्य लङ्कापतेर्वृत्तं शीलमिव शीलं येषां तानि । मध्यमपदलोपी समासः । रजसः
प्रकृतेः परं परोरजः परब्रह्म तद्रूपाणि । यद्वा तस्य वृत्तानि शीलान्यप्याचरन्तीति
शेषः । ननु महीयान्कथं याचते इति चेत्तत्राह—‘ साधारणो निरातङ्गं कन्यामन्यो-
ऽपि याचते । किं पुनर्जगतां नेता स पौत्रः परमेष्ठिनः ’ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥

जनकः विहस्य—

शम्भोरावासमचलमुत्क्षेप्तुं भुजकौतुकी ।

माहेश्वरं धनुः क्रष्टुमर्हते दशकंधरः ॥ १५ ॥

धनुराकर्षणे रावणशक्तिं द्योतयति काकूक्त्या—दशकन्धरः माहेश्वरं धनुः क्रष्टुमा-
क्रष्टुं योग्योऽस्ति । किंभूतः । शम्भोः आवासस्थानमचलमुत्क्षेपुमुद्धर्तुं भुजकौतुकी
भुजे कौतुकमस्यास्तीति गुरोर्गृहमुद्धर्तुम् । किं पुनस्तद्धनुरिति भावः ॥ १५ ॥

जनकः सीतां प्रति सखेदम्—

माहेश्वरो दशग्रीवः क्षुद्राश्वान्ये महीभुजः ।

पिनाकारोपणं शुल्कं हा सीते किं भविष्यति ॥ १६ ॥

दशग्रीवो धनुरारोप्य त्वां लङ्कां नेष्यति । अथवा कश्चिन्तृपस्त्वां दूरदेशं नेष्य-
तीति खेदः । इत्यर्थं श्रुत्वा सीता पुनः खिद्यमाना तदेव ‘ कमठपृष्ठकठोरम् ’ इति
पद्यं पुनः पठति । पुनः पठिते पुरोहितः सक्रोधम् ॥ १६ ॥

सीता-

‘कमठपृष्ठम्’ इत्यादि पुनः पठति । रावणपुरोहितः सक्रोधम्-

सार्धं हरेण हरवल्लभया च देव्या

हेरम्बपण्मुखवृषप्रमथावकीर्णम् ।

कैलासमुद्धृतवतो दशकन्धरस्य

केयं च ते धनुषि दुर्मद दोःपरीक्षा ॥ १७ ॥

हे दुर्मद दुर्वीराग्रह, धनुषि दशकन्धरस्य दोःपरीक्षा भुजवल्लभानरूपा का, न कापि । ते तव इयं धनुरधिज्यकरणरूपा परीक्षा का न कापीत्यर्थः । किंविशिष्टस्य । कैलासं गिरिं धृतवतः । अन्यत्तु सुगमम् । यद्वा किंविशिष्टस्य ते । हरेण नैपुण्येन सार्धं कैलासं नेत्रगुणमुद्धृतवत उच्चैर्हृदि धारयतः । ईदृङ्नेता नेदृगिति ज्ञानवतः । ‘हरो नैपुण्यरुद्रयोः’ इति चरकः । ‘गुरौ नेत्रगुणे भावे कैलासे स्त्री-हरेऽपि च’ इति शास्त्रवतः । च पुनः वल्लभया देव्या सार्धं देवी द्योतमाना वल्लभा कार्याकार्यपरीक्षा तया सहेत्यर्थः । ‘कार्याकार्यविचारेक्षा वल्लभा च जयध्वनिः’ इति विश्वः । किंविशिष्टं नेत्रगुणम् हेरम्बपण्मुखवृषा याः प्रमथाः विद्यास्ताभिरा-कीर्णं युक्तम् । हेरम्बो गणेशस्तस्यैवाग्रपूज्यत्वं विघ्ननाशाय । विद्या पण्मुखस्यैव शत्रुसंहारविद्या । वृषो धर्मस्यैव लोकपालनमिव एताभिर्युक्तः । एतद्विशेषणत्रयेण सद्गुणशालित्वातिकल्पत्वरञ्जितलोकत्वादयो गुणा दर्शिताः । हरेण हरवल्लभया चेति पदद्वयेन विद्यावल्लभत्वमुक्तम् । किं तत् । हरो रुद्रस्तद्वत् । यथा रुद्रः सर्वं जानाति तथाखिलनेत्रगुणाञ्जानतस्तव धनुरुद्धरणमात्रे का परीक्षेति भावः ॥१७॥

जनकः—

शृणुत जनककल्पाः क्षत्रियाः शुल्कमेते

दशवदनभुजानां कुण्ठिता यत्र शक्तिः ।

नमयति धनुरैशं यस्तदारोपणेन

त्रिभुवनजयलक्ष्मीर्जानकी तस्य दाराः ॥ १८ ॥

जनकोऽपि पुरोहितमाक्षिप्य स्वप्रतिज्ञातं राज्ञः श्रावयति—जानकी जन एव जनकः, जनानां समूहो जानकं जानकमस्यास्तीति जानकी

जनमूर्तिमान् । अन्यथा मीनावर्णनेन 'रस्यन्वगायाति' अतो जानकी-
पदेन जनर. एव । एतेनैतन्म निर्भयत्वं सूचितम् । भोः क्षत्रियाः, शृणुत । कि-
निदिष्टाः । जनककन्या जनरो मृदः प्रलेन । ततः किञ्चिन्मृना इत्यर्थः । 'लोक-
मृदुप-वाग्जानोपु जनरः पुमान्' इति धरणिः । 'शुन्कम्' इति पाठे जनकस्य
नमं शृन्कः पदं शृणुत । नमाण । तत्र धनुषि दशवदनभुजानां शक्तिः कुण्डिता
जाता, नैर्दं धनुः सोऽपि नमयति नदारोपणेनैव मैथिली तस्य तदारोपणकर्तृद्वाराः
स्यात् । दारशब्दो भूषण । किञ्चिदिष्टा विभजनजयलक्ष्मीः । यन्त्राप्तौ विभुवनं
जितं भवतीति भावः । धनुरारोपणेन गतामिजनावानम् ॥ १८ ॥

श्रीरामः नाट्यम्—

कपोले जानक्याः करिकलभदन्तशुतिमुपि
स्मरस्मेरं गण्डोद्गमरपुलकं वक्रकमलम् ।

मुहुः पश्यञ्शृण्वत्रजनिचरमेनाकलकलं

जटाजूटप्रान्थि रचयति रघूणां परिवृढः ॥ १९ ॥

इत्युक्ते 'योगमः सर्वतोऽवलोकय नदुःस्थानं नाटयति—' अत्र रामे चित्ररमः
प्रतिपादने । धनुःस्थाने निर्वहंशुत्तमुपविष्टाया जानक्याः कपोले स्मरस्मेरं सकाम-
मिमतं यथा स्यान्नया वक्रकमलं निजगुणारविन्दप्रतिविम्बं पश्यन् एतेन मधुरस्मो
दाशितः । किञ्चिदिष्टे कपोले । करिकलभः करिशावकमन्य दन्तयोर्गतिं किञ्चिन्
पीनोऽन्वत्तनां गुणानीति तन्मिन् । एतेन सीताया अपि चरमकेशोरत्नमुक्तम् ।
स्वयं सराननशः सेनाकोलाहलं च शृण्वन् वयं बलाद्धरिष्याम इत्येवंरूपम् । एतेन
भयानको दाशितः । जटाजूटममृदप्रान्थि रचयति । अनेन वीररसो
दाशितः । 'प्रतिनस्तु सटा जटा' इत्यमरः । गण्डोद्गमरपुलकं गण्डः
व्यापकम् । एतेनोद्गम्यमान्यः स्निग्धसाक्षिको दाशितः रसवयेऽप्युद्गमरः प्रचण्ड-
परिवृद्धोधिपः उक्तं मदीयस्मोदर्थो—'शवलत्वं हि रसनां सर्वेषामेव जायते यत्र
दशमः सोऽत्र निरुक्तधिव्रग्मः सर्वरससारः' इति ॥ १९ ॥

गृहीतहरकोदण्डे रामे परिणयोन्मुखे ।

पस्पन्द नयनं वामं जानकीजामदश्ययोः ॥ २० ॥

धनुःकृद्वरणदम्बरे सीताजामदश्योः शुभाशुभं शोतयति—गृह्यतेति । पस्पन्द
अस्फुरन् । तदुक्तं वसन्तराजे—'चक्षुर्वीमं मृगदृशो जयकारि भृशं त्वरा । तदेव
पुरुषस्यारात्स्फुरितं भयशंसनम्' इति ॥ २० ॥

लक्ष्मणो रामे सज्यं धनुः कुर्वति सति पृथ्व्यादीनि
भुवनान्यधो यास्यन्तीत्याशङ्क्याह-

पृथिवि स्थिरा भव भुजंगम धारयैनां
त्वं कूर्मराज तदिदं द्वितयं दधीथाः ।
दिक्कुञ्जराः कुरुत तत्रितये दिधीर्षी

रामः करोति हरकामुकमाततज्यम् ॥ २१ ॥

इदं द्वितयं पृथ्वी भुजंगमं चेति । तत्रितये तस्मिंस्तृतये भूभुजंगमकूर्मरूपे । दि-
धीर्षी धर्तुमिच्छां कुरुतेति ॥ २१ ॥

पृथ्वी याति विनम्रतां फणिपतेर्नम्रं फणामण्डलं
विभ्रक्षुभ्यति कूर्मराजसहिता दिक्कुञ्जराः कातराः ।

आतन्वन्ति च वृंहितं दिशि भटैः सार्धं धराधारिणो
वेपन्ते रघुपुंगवे पुरजितः सज्यं धनुः कुर्वति ॥ २२ ॥

अत्र भूतार्थे यातीत्यादिवर्तमाननिर्देशः कवेस्तात्कालिकानुभवेन । 'फटायां तु
फणा द्वयोः' इत्यमरः । 'वृंहितं करिगार्जितम्' इत्यमरः । पुरजितस्त्रिपुरजेतुः
रुद्रस्य ॥ २२ ॥

तदा च-

उत्क्षिप्तं सह कौशिकस्य पुलकैः सार्धं मुखैर्नामितं
भूपानां जनकस्य संशयधिया साकं समास्फालितम् ।
वैदेहीमनसा समं च सहसाकृष्टं ततो भार्गव-
श्रौढाहंक्रातिदुर्मदेन सहितं तद्भग्नमैशं धनुः ॥ २३ ॥

अथ धनुर्भङ्गं नानारसानुभवाच्चित्ररसं दर्शयितुं पञ्चमवतारयति-उत्क्षिप्तमिति ।
कौशिके वत्सलरसो जातः । अत्र हर्षः संचारी हर्षोत्पुलका इति ज्ञानम् । भूपेषु
भयानकरसः । अत्र दैन्यं संचारि दैन्यादेव मुखनमनम् । अत्र भीषणा, त्रिविधा ।
तत्र प्रभावेनैव रामे भीषणत्वं, जनके करुणारसो जातः । अत्र ग्लानिः संचारी सा

चाधेर्जाता आध्यनुभावः संशय इति ज्ञानम् । वैदेह्यां मधुररसो जातः । मनआकर्षणमेवानुभावः । रामे वीररसः । अत्र स्पर्धोद्दीपनं परशुरामो गत इति ज्ञानम् । अत्र सर्वरसानामुद्दीपनविभावो राम एव ॥ २३ ॥

शंभौ यद्गुणवल्लरीमुपनयत्याकृष्य कर्णान्तिकं

भ्रश्यन्ति त्रिपुरावरोधसुदृशां कर्णोत्पलग्नन्थयः ।

स्वं चास्फालयति प्रकोष्ठकमिमामुन्मुच्य तासामहो

भिद्यन्ते वलयानि दाशरथिना तद्गन्मैशं धनुः ॥ २४ ॥

धनुषो महत्त्ववर्णनेन रामे महत्त्वमवतारयति-शंभाविति । शंभौ रुद्रे यद्गुणवल्लरीं प्रत्यञ्चिकामाकृष्य कर्णान्तिकमुपनयति सति, तदा त्रिपुरावरोधसुदृशां कर्णोत्पलग्नन्थयो भ्रश्यन्ति । यदा चेमां गुणवल्लरीमुन्मुच्य परित्यज्य स्वमात्सीयं प्रकोष्ठकमास्फालयति तदा तासामेव त्रिपुरसुदृशां वलयानि कङ्कणानि भिद्यन्ते । तदीदृग्धनुर्दाशरथिना भग्नमिति महत्त्वम् ॥ २४ ॥

अपि च-

तद्ब्रह्ममातृवधपातकिमन्मथारि-

क्षत्रान्तकारिकरसंगमपापभीत्या ।

ऐशं धनुर्निजपुरश्चरणाय नूनं

देहं मुमोच रघुनन्दनपाणितीर्थे ॥ २५ ॥

नन्वत्र तदुत्थापनमेव पणः, किमर्थं तद्रामेण भग्नमिति चेत्तत्राह-तत् ऐशं धनुः रामहस्ततीर्थे देहं मुमोच त्यक्तवान् । किमर्थं, निजपुरश्चरणाय पापप्रणाशार्थम् । कथं पापसंभावना । ब्रह्ममातरौ ब्रह्मा च माता च ब्रह्ममातरौ तयोर्वधस्तेन पातकिनौ यौ मन्मथारिक्षत्रान्तकारिणौ तयोः करसंगमाद्यत्संसर्गपापं तद्भीत्या । अन्योऽपि पापस्तीर्थे देहं त्यक्त्वा शुद्धो भावतीति प्रसिद्धम् ॥ २५ ॥

ब्रुव्यद्भीमधनुःकठोरनिनदस्तत्राकरोद्विस्मयं

त्रस्यद्वाजिरवेरमार्गगमनं शंभोः शिरःकम्पनम् ।

दिग्दन्तिस्खलनं कुलाद्रिचलनं सप्तार्णवोन्मेलनं

वैदेहीमदनं मदान्धदमनं त्रैलोक्यसंमोहनम् ॥ २६ ॥

तत्र तस्मिन्नवसरे वृद्धद्वज्यमानं भीमो रुद्रस्तद्धनुस्तस्य कठोरः परुषो निनादः सविस्मयमाश्चर्यमकरोत् । तदेव द्योतयति—त्रस्यन्तो वाजिनो यस्यासौ त्रस्यद्वाजी स चासौ रविश्च तस्य शब्दश्रवणमात्रेण त्रस्ताश्चस्य रवेरमार्गगमनमकरोदिति सर्वत्रानुबध्यते । सप्तार्णवानामुच्चैराकाशमेलनं ऐक्यतां न तु भूमौ । तथा सति भूलयः स्यात् । एतत्पद्येनाद्भुतरसो दर्शितः । उक्तं च मदीयरसोदधौ—‘यामो-चितैर्विभावैः पुष्टिं याता रातिर्हि विस्मयजा । रसोद्भुताख्यः सः स्यात्पूर्णोऽपि स्याद्विभावोऽत्र ’ ॥ २६ ॥

रुन्धन्नष्ट विधेः श्रुतीर्मुखरयन्नष्टौ दिशः क्रोडय-

न्मूर्तीरष्ट महेश्वरस्य दलयन्नष्टौ कुलक्षमाभृतः ।

तान्यक्षणा वधिराणि पन्नगकुलान्यष्टौ च संपादय-

न्नुन्मीलत्ययमार्यदोर्बलदलत्कोदण्डकोलाहलः ॥ २७ ॥

लक्ष्मणः—

गद्यम्—जामदग्न्यस्त्रुद्यद्भैरवधनुःकोलाहलामर्षमूर्च्छितः

प्रलयमारुतोद्धूतकल्पान्तानलवत्प्रदीप्तरोषानलः ।

रामं प्रति परशुरामं सूचयन्—

यद्भभञ्ज जनकात्मजाकृते राघवः पशुपतेर्महद्धनुः ।

तद्धनुर्गुणरवेण रोषितस्त्वाजगाम जमदग्निजो मुनिः ॥ २८ ॥

तमेवादद्भुतरसं विशिनष्टि—रुन्धमिति । आर्यो रामस्तस्य भुजबलेन दलद्वज्यमानो यः कोदण्डो धनुस्तस्य कोलाहलः शब्दाडम्बरोऽयमुन्मीलति प्रकटी भवति । किं कुर्वन् । विधेर्ब्रह्मणः अष्ट श्रुतीः कर्णाग्निरुन्धन्त्यावृण्वन्, अष्टौ दिशः मुखरयन्नप्रतिध्वनिना वाचालिताः कुर्वन्, महेश्वरस्याष्ट मूर्तीः क्रोडयन्त्याकुलयन् । तथा चागमे—‘ भूर्जलं वहिराकाशं वायुर्यज्वा शशी रविः । इत्यष्टौ मूर्तयः शम्भो-र्मङ्गलं जनयन्तु नः—’ इति । अष्टौ कुलक्षमाभृतः कुलगिरीन्विस्फोटयन्, तानाहा-गमः—‘ विजयः कुमुदो नीलो निपधो हिमवानथ । जयन्तः कालनिपधो वाहीऽको-ष्टौ दिग्द्रयः ’ इति । एते पूजनविधाने । पन्नगकुलान्यपि तत्रैव—‘ नागसर्पोरगास्तु-

भुगदन्दशूकविजिह्वागाः । मायिकामृतपालेयशेषाख्याश्चाष्टजातयः । सर्वेति प्रौढितः । सर्वेषु पङ्कजं यथा स्थलजेष्वापि कमलमिति । ‘भिन्दन् भूतलम्—’ इत्यादि पद्यमत्र केचित्पठन्ति तत्प्रक्षिप्तमस्ति । रुन्धन्नित्यनेनैकार्थत्वात् ॥ २७ ॥ २८ ॥

चूडाचुम्बितकङ्कपत्रमभितस्तूणीद्वयं पृष्ठतो

भस्मस्निग्धपवित्रलाञ्छितमुरो धत्ते त्वचं रौरवीम् ।

मौञ्ज्या मेखलया नियन्त्रितमधो वासश्च माञ्जिष्ठकं

पाणौ कार्मुकसाक्षसूत्रवलयं दण्डोऽपरः पैप्पलः ॥ २९ ॥

पित्र्यमंशमुपवीतलक्षणं मातृकं च धनुरुर्जितं दधत् ।

यः ससोम इव धर्मदीधितिः सद्विजिह्व इव चन्दनद्रुमः ॥ ३० ॥

मुनिराजगामेति पूर्वेण संबन्धः । पृष्ठतस्तूणीद्वयं निपङ्गयुग्मं धत्ते । एतेन सर्व द्वितीयान्तं योज्यम् । रुश्चित्तलो मृगः । मञ्जिष्ठया रक्तं माञ्जिष्ठकं वासः । उक्तं च—‘ब्रह्मव्रतधरो वासो वसानो रक्तमुत्तमम्’ इति पाराशरः । किंविशिष्टो मुनिः । दण्डः ‘अर्शआदिभ्योऽच्’ । प्रशस्तो दण्डोऽस्यास्तीति दण्डः । ब्रह्मव्रतेपि क्षत्र-
दमनः । पुनः किंविशिष्टः । न कश्चित्परः श्रेष्ठो यस्मात्सः अपरः । पुनः पैप्पलः पिप्पलो ब्रह्मसूत्रमस्यास्तीति पैप्पलः । स्वार्थे तद्धितः ‘अर्श-
आदिभ्योऽच्’ । यज्ञोपवीतवानिति ‘अश्वत्थे ब्रह्मसूत्रे च पिप्पलोऽस्त्री गुणेष्वपि’
इति धरणिः । ‘दण्डं परं पैप्पलम्’ इति पाठे अश्वत्थस्य दण्डं धत्ते । ‘विभूयात्पै-
प्पलं दण्डं ब्रह्मव्रतधरः सदा’ इत्युक्तत्वात् । अपरः पैप्पलं दण्डं धत्ते इति वार्थः ।
समुच्चयोऽयमलंकारः । ‘पदार्थानामनेकेषां यत्रैकस्मिन्नवन्धनम् । एकया क्रि-
यया विज्ञैः स प्रोक्तो हि समुच्चयः’ । वैरिणोरपि वीरशान्तरसयोरत्र युक्त्या योजनं
अदोषाय । ‘युक्त्या कृतोपि संयोगस्तयोर्वाढं न दुष्यति’ इत्युक्तत्वात् ॥ २९ ॥ ३० ॥

आजन्म ब्रह्मचारी पृथुलभुजशिलास्तम्भाविभाजमान-

ज्याघातश्रेणिसंज्ञान्तरितवसुमतीचक्रजैत्रप्रशस्तिः ।

वक्षःपीठे घनास्त्रव्रणक्लिणकठिने संक्षण्वानः पृषत्का-

न्प्राप्तो राजन्यगोष्ठीवनगजमृगयाकौतुकी जामदग्न्यः ॥ ३१ ॥

आजन्मेति ॥ एवंभूतो जामदग्न्यः संप्राप्त इत्यन्वयः । पृथुलौ मांसलौ भुजावेव
शिलास्तम्भौ तयोर्विभाजमाना या ज्याघातश्रेणी प्रत्यञ्चिकास्फोटनपौक्तः तस्याः

संज्ञया सूचनेनान्तरिता स्वस्मिन्विज्ञापिता पृथ्वीचक्रस्य विजयस्य प्रशस्तिर्येन सः ।
 'नामसूचनयोः संज्ञा' इति विश्वः । वक्षःपीठे पृषत्कान्वाणान् संक्षुण्वानस्तीक्ष्णी-
 कुर्वाणः । घनानि यान्यस्त्राणि तेषां व्रणैः यः किणः मांसासृग्विवर्तः तेन कठिने ।
 'मांसासृग्भरणं किणः' इति धरणिः । राजन्यगोष्ठ्यः क्षत्रियसमूहा एव वनगजा-
 स्तद्धननार्थं या मृगया तस्यां कौतुकमस्यास्तीति ॥ ३१ ॥

सोऽयं सप्तसमुद्रमुद्रितमहीपस्यार्जुनस्योद्धतं

छित्त्वा भैरवसंगरेऽतिजरठं कण्ठं कुठारेण यः ।

रेवातीरनिरोधहेतुगहनं बाहोः सहस्रं जवा-

त्काण्डं काण्डमखण्डयत्पितृवधामर्षेण वर्षीयसा ॥ ३२ ॥

एवंभूतमेनं दृष्ट्वा लक्ष्मणः रामं स्मारयति—हे राम, अयं सोऽस्ति । स कः ।
 यः भैरवसंगरे अतिभयंकरे रणे उद्धतं अनङ्गं यथा स्यात्तथा कुठारेण परशुना अर्जु-
 नस्य राज्ञः कण्ठं छित्त्वा पूर्वं मूलादुत्कृत्य पश्चाज्जवाद्धेगेन बाहुसहस्रं काण्डं
 काण्डं अखण्डयत् । नन्वर्जुनोल्पबल इति चेत्तत्राह—सप्तभिः समुद्रैः मुद्रिता वेष्टिता
 वसुमती मही तस्याः पालकस्य । किंविशिष्टं कण्ठम् । अतिजरठमतिकठोरम् ।
 'समौ जरठकर्कशौ' इति विश्वः । कीदृग्बाहुसहस्रम् । रेवानर्मदा तत्तीरनिरोधाय
 हेतुभूतं गहनम् । स्त्रीभिः कीडन्येन भुजसहस्रेण सरित्प्रवाहमेवारुणत्तद्गु-
 जसहस्रम् । केन हेतुनाखण्डयत् । वर्षीयसा वृद्धिगतेन । पितृवधजन्यक्रोधे-
 नेत्यर्थः ॥ ३२ ॥

पुनः परशुं दृष्ट्वा—

येन त्रिःसप्तकृत्वो नृपबहलवसामांसमस्तिष्कपंक-

प्राग्भारेऽकारि भूरिच्युतरुधिरसरिद्वारिपूरेऽभिषेकः ।

यस्य स्त्रीबालवृद्धावधि निधनविधौ निर्दयो विश्रुतोऽसौ

राजन्योच्चांसकूटक्रथनपटुरटद्धोरधारः कुठारः ॥ ३३ ॥

रामं स्मारयित्वा पुनस्तत्परशुं स्मारयति । येनेति । यस्य परशुरामस्यासौ कु-
 ठारो विश्रुतः सर्वतो विख्यातः सोऽयमिति पूर्वेणैव सम्बन्धः । असौ कः । येन
 कुठारेण स्त्रीबालवृद्धावधि स्त्रियश्च बालाश्च वृद्धाश्च तत्पर्यन्तं यद्धननविधानं तस्मि-

न्प्रवृत्ते सति भूरिच्युतरुधिरसारिद्वारिपूरे अभिषेकः सर्वं हननव्रतपूर्तिस्नानम् अकारि कृतम् । यूनां का वार्तेति भावः । किंविशिष्टे वारिपूरे । नृपाणां या वहला वसा मांसं च मस्तिष्कं (भेदु इति भाषायाम्) तेषां प्राग्भारः संमर्दो यस्मिन् ' शीर्ष-
ण्यमांसं मस्तिष्कम् ' इति विश्वः । ' प्राग्भारव्रजसंमर्दा ' इत्यपि । किंविशिष्टः कुठारः । राजन्यानाम् उन्नतांसा एव कूटा गिरयस्तेषां क्रथने दारणे पट्टी रटन्ती घोरा धारा यस्य सः । ' क्रथनोज्जासनान्यपि ' इत्यमरः ॥ ३३ ॥

जामदग्न्यः क्रोधं नाटयित्वा-

केनेदं कुपितकालदन्तपत्रान्तरालमिच्छता धनुर्भग्नम् ।

रामः साशङ्कम्-

पार्वत्या निजभर्तुरायुधमिति म्लानं यदभ्यर्चितं

निर्मोकेन च वासुकेन वलितं यत्सादरं नन्दिना ।

भव्यं यत्त्रिपुरेन्धनं धनुरिदं तन्मन्मथोन्माथिनः

सत्येवं मयि रामनामनि भुवि द्वेधा कृतं दृश्यते ॥ ३४ ॥

भो मुने, मन्मथोन्माथिनः रुद्रस्य तद्वनुः मय्येव मामुपश्लिष्य मामासाद्य द्विध कृतं मध्यतो भग्नं दृश्यते । औपश्लेषिकोऽयमाधारः । भुवि एवं सति भूमौ एवं धनुर्भग्नं कृत्वा सति वर्तमाने अन्यत्सुगमम् । ' समौ निर्मोककञ्चुकौ ' । म्लानं शत्रूणां हर्षक्षयकारि त्रिपुरम् इन्धनं दाह्यं यस्य तत् ॥ ३४ ॥

जामदग्न्यः—(स्फीतफूत्कारप्रफुल्लनासापुटकोटरोद्गीर्णप्रभूत-

गर्वानलोच्छलितकालकूटधूमस्तोमाच्छादितदिङ्मण्डलः)

अरे रे निजकुलकमलिनीप्रालेयवर्षं दाशरथे कथमकाण्ड-

मदान्तप्रचण्डदोर्दण्डकोदण्डखण्डचण्डिमाडम्बरेणापूरितं-

जगत्त्रयम् । सकलवसुमतीमण्डलाखण्डलकुमुदिनीपक्षलक्ष्मी-

हरणकिरणमालिनं न मां वेत्ति । येनोक्तः कार्तवीर्यः—

सहस्रबाहुस्त्वमहं द्विबाहुस्त्वं सैन्ययुक्तोऽस्यहमेक एव ।

त्वं चक्रवर्ती मुनिनन्दनोऽहं तथापि नौ पश्यतु तर्कमर्कः॥

‘ब्रातः स्तोमः समूहो स्त्री’ । अन्यत्सुगमम् । ‘स्फीतेन फूत्कारेण प्रफुल्लाभ्यां नासापुटाभ्यां नासाविवराभ्यां उद्गीर्णो बहिर्भूतः प्रभूतो महान् गर्वोऽहंकारो यस्य तादृशरोषानल एव कालकूटं विषं तस्य धूमस्तोमेनाच्छादितमावृतं दिशां मंडलं समूहो येन’ इति टीकान्तरात् । अरेरे इत्याक्षेपे । अकाण्डमनवसरं प्रचण्डौ यौ दोर्दण्डौ तयोः कोदण्डखण्डनरूपो यश्चण्डिमा चण्डत्वं तदाडम्बरेण जगन्नयं कथमापूरितम् ‘काण्डोऽस्त्री दण्डवाणार्धवर्गावसरवारिपु’ इत्यमरः । जातं मान्त्वं न वेत्ति ? किंभूतम् । सकलवसुमती पृथ्वी तस्या मण्डलस्य ये आखण्डला इन्द्राः राजानस्त एव कुमुदिन्यस्तासां पक्षस्य या लक्ष्मीः राज्यादिरूपा तद्धरणे किरणमालिनं सूर्यम् । तं कम । येन कार्तवीर्यो नृप इत्युक्तः । तदेवाह । तर्कं न्याय्यम् । शेषं सुगमम् ॥ ३५ ॥

उत्क्रत्योत्क्रत्य गर्भानपि शकलयितुं क्षत्रसंतानरोषा—

दुद्धामस्यैकविंशत्यवधि विशसतः सर्वतो राजवंश्यान् ।

पित्र्यं तद्रक्तपूर्णप्रतिवचनमहो मन्दमन्दायमान-

क्रोधाग्नेः सर्वतो मे स खलु न विदितः सर्वभूतैः स्वभावः ३६ ॥

हे मन्द कार्याकार्यमूढ, मे स्वभावः सर्वभूतैर्न विदितो न ज्ञातः न, अपि तु विदित एव । अहो यद्भवता न ज्ञातस्तदाश्चर्यमित्यहोपदेन ध्वनितम् । स्वभावमेव द्योतयति—किंविशिष्टस्य मे । क्षत्रसंताने यो रोपस्तस्माद्गर्भानप्युत्क्रत्योत्क्रत्य पुनःपुनरुदरान्निःसार्य शकलयितुं खण्डयितुं दुद्धामस्य गतदयस्य । पुनः सर्वतः सर्वान्स्त्री-वृद्धतरुणरूपपुरूपान्नाज्ञां वंशेषु जातान्क्षत्रियाणेकविंशत्यवधि एकविंशतिवारं विशसतो घातयतः । पुनः पित्र्यं पितृणामिदं पित्र्यं तर्पणादि प्रयोगे द्वितीया । मन्दायमानः क्रोधाग्नेरस्य यथा यथा पित्र्यमकरवं तथा तथा शान्तक्रोधोऽभवमिति भावः । किंविशिष्टम् । सर्वतः इति सर्वं यथा स्यात्तथा तद्रक्तपूर्णप्रतिवचनं तेषां क्षत्रियाणां रक्तेन पूर्णं निष्पादितं प्रतिवचनं प्रतिकरणीयं यस्मिंस्तत् । यत्तिलकुशयवादिसूचकं वचनं तद्रक्तेनैव सम्पादितमिति भावः । एवंभूतोऽपि भवता न ज्ञातस्तदाश्चर्यम् ॥ ३६ ॥

अपि च—

आश्चर्यं कार्तवीर्यार्जुनभुजविपिनच्छेदलीलाविदग्धः

केयूरग्रन्थिरत्नोत्करकषणरणत्कारघोरः कुठारः ।

तेजोभिः क्षत्रगोत्रप्रलयसमुदितद्वादशार्कानुकारः

किं न प्राप्तः स्मृतिं ते स्मरदहनधनुर्भङ्गपर्युत्सुकस्य ॥ ३७ ॥

पुनराश्चर्यमनुवदति—हे राम, मदीयः कुठारः ते तव स्मृतिं स्मरणविपर्ययं न प्राप्तः ? किन्तु प्राप्त एव । मामनादृत्यैतत्कृतमिति भावः । ममानादरणमेवाश्चर्यम् । किंविशिष्टः कुठारः । कृतवीर्यस्यापत्यं कार्तवीर्यः स चासावर्जुनश्च तस्य भुजा एव विपिनं तस्य उच्छेदलीलायां विदग्धः । पुनः तेजोभिः क्षत्रगोत्रप्रलये समुदिताः उदयं प्राप्ताः द्वादशार्काः द्वादशसूर्यास्तेषामनुकारः अनुकर्ता । अन्यत्सुगमम् । ‘ कर्पणं धर्पणं समे ’ इति धरणिः । ‘ बहुत्वमुत्करो ब्रातः ’ इत्यपि ॥ ३७ ॥

रामः सानुनयम्—

बाहोर्बलं न विदितं न च कार्मुकस्य

त्रैयम्बकस्य महिमा न तवापि सैषः ।

तच्चापलं परशुराम मम क्षमस्व

डिम्भस्य दुर्विलसितानि मुदे गुरुणाम् ॥ ३८ ॥

बाहोरिति । त्रैयम्बको रुद्रस्तस्येदं धनुस्त्रैयम्बकम् । तन्निमेति वा पाठः । तत्र तनोर्भावस्तानिमा निःसारत्वमिति । ‘ डिम्भो माणवकः शिशुः ’ इति विश्वः । एतेन धनुर्भङ्गस्येपत्करत्वं कथितम् ॥ ३८ ॥

अपि च—

अयं कण्ठः कुठारस्ते कुरु राम यथोचितम् ।

निहन्तुं हन्त गोविप्रान्न शूरा रघुवंशजाः ॥ ३९ ॥

इदानीं गर्भिताक्षेपमाविष्करोति—अयमिति सुगमम् ॥ ३९ ॥

सवैदग्ध्यम्—

भो ब्रह्मन्भवता समं न घटते संग्रामवार्तापि नो
सर्वे हीनबला वयं बलवतां यूयं स्थिता मूर्धनि ।
यस्मादेकगुणं शरासनमिदं सुव्यक्तमुर्वीभुजा-
मस्माकं भवतो यतो नवगुणं यज्ञोपवीतं बलम् ॥ ४० ॥

पुनरपि सवैदग्ध्यमाक्षिपति—भो ब्रह्मन्निति ॥ ४० ॥

जातः सोऽहं दिनकरकुले क्षत्रियः श्रोत्रियेभ्यो
विश्वामित्रादपि भगवतो दृष्टदिव्यास्त्रपारः ।
अस्मिन्वंशे कथयतु जनो दुर्यशो वा यशो वा
विप्रे शस्त्रग्रहणगुरुणः साहसिक्याद्विभेमि ॥ ४१ ॥

परशुरामः (साभ्यसूयम्)

येन स्वां विनिहत्य मातरमपि क्षत्रास्त्रमध्वासवं
स्वादाभिज्ञपरश्वधेन विदधे निःक्षत्रिया मेदिनी ।
यद्वाणव्रणवर्त्मना शिखरिणः क्रौञ्चस्य हंसच्छला-
दद्याप्यंस्थिकणाः पतन्ति स पुनः क्रुद्धो मुनिर्भार्गवः ॥ ४२ ॥

दृष्टं ज्ञातं दिव्यास्त्राणां पारमन्तो येन स विप्रे विपये शस्त्रग्रहणं गुरुभारो यस्मि-
न्साहसात्साहसिक्यात् । श्रोत्रियेभ्यः वेदाध्ययनाग्निहोत्रादिकर्मणा श्रेष्ठेभ्यः सुग-
मम् ॥ ४१ ॥ ४२ ॥

रामः—

स्त्रीषु प्रवीरजननी जननी तवैव
देवी स्वयं भगवती गिरिजापि यस्यै ।
त्वद्दोर्वशीकृतविशाखमुखावलोक-
ब्रीडाविदीर्णहृदया स्पृहयांबभूव ॥ ४३ ॥

अपि च—

हारः कण्ठे विशतु यदि वा तीक्ष्णधारः कुठारः
स्त्रीणां नेत्राण्यधिवसतु सुखं कज्जलं वा जलं वा ।
सम्पश्यामो ध्रुवमपि सुखं प्रेतभर्तुर्मुखं वा
यद्वा तद्वा भवतु न वयं ब्राह्मणेषु प्रवीराः ॥ ४४ ॥

किञ्चित्शुब्धं ज्ञात्वा पुनस्तौति—स्त्रीष्विति । प्रवीरजननीं प्रकृष्टशूरमाता । एव-
पदेन नान्या । कुत एवं इत्यपेक्षायामाह । यस्यै तव जनन्यै गिरिजा स्पृहयांवभू-
वेति । अहं चेदृक् पुत्रमाता स्यामिति । स्पृहायां हेतुमाह । त्वद्दोर्वशीति । विशाखः
शिखिवाहनः स्कन्दो यदा क्रौञ्चगिरिजयार्थं गतस्तदा परशुना युद्धे पराजित
इति ॥ ४३ ॥ ४४ ॥

परशुरामः तथापि (साभ्यसूयम्)

यच्चापमीशभुजपीडनपीतसारं
प्रागप्यभज्यत भवांस्तु निमित्तमात्रम् ।
राजन्यकप्रधनसाधनमस्मदीय-
माकर्षककार्मुकमिदं गरुडध्वजस्य ॥ ४५ ॥

पूर्वं गरुडध्वजस्य इदानीमस्मदीयं इदं कार्मुकं आकर्ष 'रणो ना प्रधनं युद्धम्'
इति धनंजयः ॥ ४५ ॥

रामः (धर्षणामर्षमूर्च्छितः)

पुरोजन्मा नाद्यप्रभृति मम रामः स्वयमहं
न पुत्रः पौत्रो वा रघुकुलभुवां च क्षितिभुजाम् ।
अवीरं वीरं वा कलयतु जनो मामयमयं
मया वद्धो दुष्टद्विजदमनदीक्षापरिकरः ॥ ४६ ॥

आकृष्टे धनुषि मुनिधर्षणा अनाकृष्टे मम पराजय इति धर्षणामर्षौ ताभ्यां
मूर्च्छितः । पुर इति । अद्यप्रभृति रामः परशुरामः मम पुरोजन्मा ब्राह्मणो न

पराजयहेतुत्वात् । स्वयमप्यहं रघुकुलजातानां राज्ञां पुत्रः पौत्रो वा न । ब्राह्मणाव-
माननेहेतुत्वात् । तेषां तदभावात् अतोयं भूलोकस्थो जनः अयं कौतुकार्थं आगतो-
ऽपि देवादिगणो मां वीरं कलयतु-जानातु अवीरं वा 'न शौर्यं ब्राह्मणे हि मे'
इत्युक्तत्वात् । मया दुष्टस्यास्य द्विजदमनदीक्षायां परिकरः कटिस्थवस्त्रग्रन्थिर्वद्धो-
ऽस्ति । 'स्यात्सज्जत्वं परिकरः' इति विश्वः ॥ ४६ ॥

भूमात्रं कियदेतदर्णवमितं तन्निर्जितं हार्यते

यद्बीरेण भवादृशेन ददता त्रिःसप्तकृत्वो जयम् ।

डिम्भोऽयं नवबाहुरीदृशमिदं घोरं च वीरव्रतं

तत्क्रोधाद्विरम प्रसीद भगवन्नात्यैव पूज्योऽसि नः ॥ ४७ ॥

एतन्मनसि विचार्य तत्तुल्यः पुनरपि शान्त्यैव वदति—भूमात्रमिति । प्रकर-
णार्थः सुबोध एव । कटाक्षमुपक्षिपति । यदा यत्र विजये लाभत्रयमस्ति तदैश्वर्य-
ग्रहणं, आत्मजयघोषणं, शत्रुहननं चेति तेषां तु तत्पराजये किमपि नास्तीत्याह—
यत् भूमात्रं न त्वन्ये लोकास्तत्राप्यर्णवमितं न तु सर्वा भूः । तत्रापि भवादृशेन
वीरेण त्वादृशेन शूरेण । तत्रापि त्रिःसप्तकृत्वो न त्वेकवारं निर्जितं तत् हार्यते
त्वया त्याज्यते, आदाय गृह्यत इति एतत्कियत् ? न कियदिति । तदपि भूमात्रं तव
नास्तीति भावः । किंशिष्टेन वीरेण । जित्वा ब्राह्मणेभ्यो ददता । एतेनैश्वर्यग्रहण-
मपि नास्ति । तर्हि जयो भविष्यति सोऽपि नास्तीत्याह । अयं ऋक्षो जनः
नवबाहुस्तूरुण इति । त्वंतु डिम्भो वृद्धः । 'डिम्भोऽस्त्री बालवृद्धयोः' इति विश्वः ।
वीरव्रतं ईदृशं घोरं 'बालवृद्धौ परित्यक्त्वा सास्त्रं हन्यान्न चक्रकम्' इति राज-
नीतौ । कीदृशं वीरव्रतम् । अजयं वृद्धजयेऽप्यजयमेवेत्यतो जयोऽपि नास्ति ।
'यथा कथंचिदत्युग्रं रिपुं हन्याद्विचक्षणः' इति वाक्याद्वृद्धोऽपि हन्तव्यश्चेत्तत्राह—
त्वं नोऽस्माकं नात्यैव ब्राह्मणजात्यैव पूज्योऽसि न क्षात्रेण अतः पूज्ये वधाभावः ।
तस्मात्त्वं क्रोधाद्विरम, प्रसीद च । आत्मवधेनास्मभ्यमयशो मा देहीत्यभिप्रायः ।
संकरोऽयमलंकारः ॥ ४७ ॥

द्विः शरं नाभिसंधत्ते द्विः स्थापयति नाश्रितान् ।

द्विर्ददाति न चार्थिभ्यो रामो द्विर्नाभिभाषते ॥ ४८ ॥

इत्युक्तेषु कटर्मात्मक्षात्रपणसाफल्यं श्रावयति—द्विःशरमिति सुगमम् ॥ ४८ ॥

रामनाट्यवर्णनम् ।

रामस्तदादाय धनुः सहेलं बाणं गुणे योज्य यदा चकर्ष ।

भाति स्म साक्षात्मकरध्वजः स्वर्गतिं प्रचिच्छेद च भार्गवस्य ॥ ४९ ॥

मकरध्वजः कामरूपः स्वर्गगमनम् । अत्रेयं कथा । रामस्य बाणो निरर्थको न स्यात्, चेन्मुनये त्यजति तर्हि ब्राह्मणवधः स्यात्, भूमौ चेत्तर्हि भूतपीडा स्यात् । एतज्ज्ञात्वा परशुरामस्य स्वर्गगमनमेव चिच्छेदेति भावः ॥ ४९ ॥

तदा सीतानाट्यम् ।

तच्चापमाकर्षति ताटकारावाकर्णमाकर्णविशालनेत्रा ।

सासूयमौक्षिष्ट विदेहजासौ कन्यां किमन्यां परिणेष्यतीति ॥ ५० ॥

तदाकर्षणे सीतावृत्तमाह—तच्चापमिति । तच्चापं तस्य मुनेश्चापम् । ताटकारा-
वितिपदेन रामस्य स्त्रीषु निर्दयत्वमारोपितं सीतया । अन्यस्त्रीपरिणयनेन ताटका-
वन्ममापि मरणं स्यादिति भावः ॥ ५० ॥

भार्गवः सानुनयम् ।

यः कार्तवीर्यस्य भुजासहस्रं चिच्छेद वीरो युधि जामदग्न्यः ।

स सायके रामकराधिरूढे ब्राह्मण्यदैन्यप्रणयी बभूव ॥ ५१ ॥

भार्गवः सानुनयम् । पूर्वार्धे मुनिशौर्यकीर्तनेन रामशौर्याधिक्यं द्योतितम् ।
अनौद्धत्यं तु ब्राह्मणस्वभाव एवेति द्योतितम् । ब्राह्मण्यं ब्राह्मणस्वभावश्चेदं दैन्यं तव
प्रणयोऽस्यास्तीति ॥ ५१ ॥

धावद्वूर्जटिधर्मपुत्रपरशुक्षुण्णाखिलक्षत्रिय-

श्रेणीशोणितपिच्छिला वसुमती कोऽस्यामधास्यत्पदम् ।

त्रैलोक्याभयदानदक्षिणभुजावष्टम्भदिव्योदयो

देवोऽयं दिनकृत्कुलैकतिलको न प्राभविष्यद्यदि ॥ ५२ ॥

इदानीं मुनिः श्रीरामं स्तौति—धावद्वूर्जटीति । यद्ययं देवो रामः न प्राभविष्यत्
नावतरिष्यत् तर्हि अस्यां भूमौ पदं कोऽधास्यत् । कुतो नाधास्यादित्यपेक्षायामाह—
धावन्क्षत्रवधार्थं त्वरमाणो यो धूर्जटे रुद्रस्य धर्मपुत्रः शिष्यः तस्य यः परशुस्तेन
क्षुण्णा या अखिलक्षत्रियश्रेणी क्षत्रियपंक्तिः तस्याः शोणितेन पिच्छिला आच्छा-
दिता वसुमती । जातेति शेषः । रुद्रशिष्यत्वेन संहारकत्वं सूचितम् । 'प्रवीणदक्षिणौ

विज्ञे' इति विज्ञवः । 'उत्तम्भने रवौ विष्टाववष्टम्भस्त्रियामथ' इत्यपि । अत्र सूर्य उत्तम्भनं वा । अन्यत्सुगमम् ॥ ५२ ॥

रामः पश्चाज्जामदश्यचरणकमलयोर्निपत्य-

उत्पत्तिर्जमदयितः स भगवान्देवः पिनाकी गुरु-

वीर्यं यत्तु नयद्रिरामनुपथं व्यक्तं हि तत्कर्मभिः ।

त्यागः सप्तसमुद्रमुद्रितमहीनिर्व्याजदानावधिः

सत्यब्रह्मतपोनिधे भगवतः किं किं न लोकोत्तरम् ॥ ५३ ॥

उत्पत्तिरिति । सत्यं यथार्थभाषणम्, ब्रह्म वेदः, तपः कायकेशः एतानि निधी-
यन्ते यस्मिन् तत्संयुद्धौ हे सत्यब्रह्मतपोनिधे, भगवतः पूज्यस्य तव लोकोत्तरं लोके-
भ्योऽतिरिक्तं किं किं न ? अपि तु सर्वमेवास्ति । तदेव द्योतयति—जन्मगुरुवीर्य-
त्यागैस्त्वादृशः कोऽपि नास्तीति ध्वनितम् । अन्यत्सुगमम् ॥ ५३ ॥

सदयं परशुरामः ।

माता का न शिशोर्वचांसि कुरुते दासीजनोक्तानि या

कस्तातः प्रमदाप्रतारितमतिर्जानाति कृत्यं न यः ।

कश्चायं भरतश्रियामविधिना यो राजते दुर्नयो

व्यापेधार्थमधिज्यधन्वनि मयि श्रीरामभृत्ये स्थिते ॥ ५४ ॥

परशुरामः सदयम् । प्रमदया स्त्रिया प्रतारिता प्रलोभिता वञ्चिता मतिर्यस्य ।
भरतानां भरतवंश्यानां राज्ञां श्रियम् । भारतश्रियमिति वक्तव्ये वृद्धयभाव आर्षः ।
भरतस्य दौष्यन्तेः श्रियं वा । अविधिना धर्मयुद्धविद्याभावेन यो दुर्नयो न्यायो
राजते तस्य व्यापेधार्थं श्रीरामस्य तव भृत्ये मयि परशुरामे स्थिते सति स
कः ? न कोऽपीत्यर्थः । कीदृशे अधिज्यं धनुर्यस्य तस्मिन्निति । अयं श्लेषकश्लोकः
टीकान्तरात् ॥ ५४ ॥

ज्ञात्वावतारं रघुनन्दस्य स्वकीयमालिङ्ग्य ततोऽवगाढम् ।

विन्यस्य तस्मिज्जमदधिसूनुस्तेजो महत्क्षत्रवधान्निवृत्तः ५५ ॥

महत्तेज ऐश्वरं, क्षात्रं वा । अन्यत्सुगमम् ॥ ५५ ॥

रामविवाहवर्णनम्-

निःसाणमर्दलरसालगभीरभेरीझङ्कारतालरवकाहलनादजालैः ॥

पूर्णं बभूव धरणीगगनान्तरालं पाणिग्रहे रघुपतेर्जनकात्मजायाः ५६

निःसाणेति । ' रसालगोमुखावस्त्री काहलः संकरध्वनौ ' इति विश्वः । निःसाणो वाहिनीवाद्यविशेषः ॥ ५६ ॥ -

रामे श्यामे सकामे स्पृशति जनकजापाणिपद्मं प्रदत्तं

पित्रा नेत्रालिपद्मे प्रवरपुरवधूमण्डलानां मुहूर्ते ।

तत्पाणिस्पर्शसौख्यं परमनुभवती सच्चिदानन्दरूपं

तत्रासीद्वाणभिन्ना रमणरतिपतेर्योगनिद्रां गतेव ॥—५७ ॥

रामे इति । प्रवराः देवाः प्रकृष्टो वरो येभ्यस्ते तत्पूर्वं स्वर्गस्त्रीसमूहानामिति नेत्रश्रेणीपद्मानि यस्मिंस्तादृशे मुहूर्ते रमयतीति रमणः स चासौ रतिपतिश्च तद्वाण-भिन्ना सती योगनिद्रां गता इवासीत् । एतेन दिग्धप्रलयसात्त्विको दर्शितः । उक्तं च रसोदधौ—' सुखदुःखाभ्यां चेष्टाज्ञानविलपनं यदा तदा प्रलय इति ' किंविशिष्टं तत्पाणिस्पर्शसौख्यम् । सच्चिदानन्दरूपं मोक्षसुखान्तरगमिति ॥ ५७ ॥

वैवाहिकं कुशिकनन्दनजामदग्न्य-

वाल्मीकिगौतमवसिष्ठपुरोहिताद्यैः ।

रामो विधिं सह समाप्य सलक्ष्मणस्तै-

रानन्दयञ्जनकजां स्वपुरं जगाम ॥ ५८ ॥

इति श्रीहनुमन्नाटके जानकीस्वयंवरो नाम प्रथमोऽङ्कः ॥ १ ॥

वैवाहिकमिति । सलक्ष्मणो राम एतैः कुशिकनन्दनादिभिः कृत्वा वैवाहिकं विधिं समाप्य तैः कुशिकनन्दनादिभिः सह स्वपुरीं जगामेत्यन्वयः । सलक्ष्मण इति पदेन सीतानुजयोर्मिलया लक्ष्मणस्यापि विवाहो द्योतित इति ध्वनितम् ॥ ५८ ॥

इति श्रीमिश्रमोहनदासविरचितायां हनुमन्नाटकदीपिकायां

जानकीस्वयंवरोनाम प्रथमोऽङ्कः ॥ १ ॥

द्वितीयोऽङ्कः ।

प्राप्यायोध्यां स्वजनपरमोत्साहसंभावनाभि-
नत्वा मूर्ध्नाऽखिलगुरुजनं सीतया लक्ष्मणेन ।
रामो यामत्रयमपि कथं मारनाराचभिन्नो

नीत्वा सीतां किमिति तुरगांस्ताडयामास दण्डैः ॥ १ ॥

अथ तयोस्तत्र सम्भोगमधुरं द्योतयितुं पद्यमवतारयति—प्राप्येति । प्रथमयामस्तु प्रवेशकौतुकेन नीतस्तदग्रे यामत्रयं कथमपि नीत्वा । कथमप्यत्र हेतुमाह—मारनाराचभिन्न इति । अन्यत्सुगमम् । किमित्येतस्यार्थं कविरेव द्योतयति तत्र नास्मद्दोषः ।

सर्वलक्षणोपेतान्देवभूपालयोग्यान्मेदुरमन्दुरायां तुरगानवलोक्य
मारज्वराकुलितचित्तभ्रांत्या वधूपुत्रयोर्मङ्गलावलोकना-
यागतस्य भगवतस्तरणेः किरणमालिनस्तुरगा इमे स्वभाव
तेजस्विनस्तत्ताडनमसोदारस्ताडिताः पुनःपुनर्भगवन्तं
भास्करं द्रुतगत्यास्ताचलं नयन्त्विति बुद्ध्वा दाशरथिर्जन-
कपुत्री च दण्डाघातैस्तुरगांस्ताडयामास निशायां प्रौढायां
शीघ्रमावयोः संगमो भवत्वित्यभिप्रायः ॥

सर्वेति । ‘मेदुरं स्निग्धचित्रयोः’ इति धरणिः । वलात्सीता मेदुरे चित्रे तुरगां-
स्ताडयामास । रामस्तु मन्दुरायां ‘वाजिशाला तु मन्दुरा’ इत्यमरः । मेदुरं च
मन्दुरा चेति द्वन्द्वैक्यम् । एतेनोन्मादावस्था द्योतिता । सोक्ता रसोद्धौ—‘प्रौढा-
तन्द्रायत्तो विरहार्द्यस्तद्भ्रम उन्मादः’ इति ॥

अस्तं याते मुकुलनलिनीबान्धवे सिन्धुपुत्रे
प्राचीभागे प्रमदमुदिते पवनारिङ्गपिङ्गे ।

रामं कामं गुरुजनगिरा मन्दिरं सुन्दरं स्वं
रम्भोरुस्तं जनकतनया नन्दयन्ती जगाम ॥ २ ॥

अथ तयो रतिगृहप्रवेशमाह—अस्तमिति । मुकुलिताया नलिन्याः बान्धवे विका-
सहेतौ सूर्येऽस्तं याते सति प्राचीभागे पूर्वदिग्भागे प्रमदं यथा स्यात्तथा सिन्धुपुत्रे
चन्द्रे उदिते सति, रामं नन्दयन्ती जगाम । कामं सस्पृहम् । ‘अकामानुमतौ
कामः स्पृहायामपि संमतः’ इति धरणिः । एतेन त्रपा द्योतिता । सुन्दरं रामं
मन्दिरं वा । उक्तं च कलाविलासे—‘रम्यपक्षिरवानन्दं नवचित्रकुलाकुलम् । सक्ता-
म्बूलार्हशयनं गृहं सुरतसुन्दरम्’ इति ॥ २ ॥

प्राचीभागे सरागे तरणिविरहिणि क्रान्तमुद्रे समुद्रे
निद्रालौ नीरजालौ विकसितकुमुदे निर्विकारे चकोरे ।
आकाशे सावकाशे तमसि शममिते कोकलोके सशोके
कंदर्पेऽनल्पदर्पे वितरति किरणाञ्छर्वरीसार्वभौमः ॥ ३ ॥

पुनरपि सिंहावलोकनन्यायेन चन्द्रोदयमाविष्करोति—प्राचीभागे इति । तरणि-
विरहिण्यपि प्राचीभागे सरागे सति । एतेन चन्द्रदर्शनात्सत्योऽपि स्त्रियः परपुरुषा-
नुरागं कुर्वन्तीति ध्वनितम् । यतः पूर्वाया दिशस्तरणिरतिप्रियस्तथापि सरागा जा-
तैति भावः । ‘यत्रोदेति रविः सैव प्रिया तस्याश्च स प्रियः’ इत्यागमोक्तत्वात् ।
सावकाश इति गृहादिदर्शनमेव तत्रावकाशः । तमसि शमं नाशं गते सति,
कोकाश्चक्रवाकास्तेषां लोके समूहे शर्वरीसार्वभौम इति । शर्वरीभूपतिश्चन्द्र इति ॥

भविष्ये रामशापेत्यन्तनिकटवर्तिनि कोकलोकानामकस्मा-
न्महोत्पातनिमित्तं पार्श्वस्थितानामपि प्रियाणामनवलोकतः
शोकसंभवः ॥

ननु कोकानां कुतः शोक इत्यपेक्षायामाह—भविष्ये इति गद्यम् ॥

स्वैरं कैरवकोरकान्विदलयन्धूनां मनः खेदय-
न्नम्भोजानि निमीलयन्मृगदृशां मानं समुन्मूलयन् ।

ज्योत्स्नां कन्दलयंस्तमः कवलयन्नम्भोधिमुद्वेलय-
न्कोकानाकुलयन्दिशो धवलयन्निन्दुः समुज्जृम्भते ॥ ४ ॥

पुनश्चन्द्रमेव विशिनष्टि-स्वैरमित्यादिचतुर्भिः । युवत्यश्च युवानश्च यूनास्तेषां
यूनाम् । अत्रैकशेषः ' पुमान् स्त्रिया ' इत्यनेन । ' स्त्रिया सहौक्तौ पुमान् शिष्यते'
इति तदर्थः । कन्द एव कन्दलः । स्वार्थे लच् । समूहं कुर्वन्नित्यर्थः । अन्यत्सुग-
मम् ॥ ४ ॥

अद्यापि स्तनतुङ्गशैलशिखरे सीमन्तिनीनां हृदि
स्थातुं वाञ्छति मान एष धिगिति क्रोधादिवालोहितः ।
उद्यद्दूरतरप्रसारितकरः कर्षत्यसौ तत्क्षणा-
त्फुल्लत्कैरवकोशनिःसरदलिश्रेणी कृपाणं शशी ॥ ५ ॥

तत्रोदये सरागं चन्द्रमवलोक्य कविरुत्प्रेक्षते-अद्यापीति । असौ शशी तत्क्षणा-
देव तदुदयमात्रादेव फुल्लन्तो ये कैरवास्त एव कोशाः खङ्गकोशास्तेभ्योः निःसरन्ती
या अलिश्रेणी भ्रमरपङ्क्तिः सैव कृपाणः खङ्गस्तमाकर्षति प्रसह्य गृह्णाति । दिवा तत्र
सुप्ता अलयश्चन्द्रोदयादेव सर्वे पङ्क्तीभूय एकदैव निःसरन्तीति प्रसिद्धम् । कीदृशः
उद्यदुत्तुङ्गश्च इति । क्रोधादालोहितः इव । इति किम् । एष मानः सीमन्तिनीनां हृद्य-
द्यापि मय्युद्यते सति स्थातुं वाञ्छतीति । कीदृशे हृदि । स्तनावेव तुङ्गे शैलशिखरे
यत्र ॥ ५ ॥

यातस्यास्तमनन्तरं दिनकृतो वेषेण रागान्वितः
स्वैरं शीतकरः करं कमलिनीमालिङ्गितुं योजयन् ।
शीतस्पर्शमवाप्य संप्रति तया युक्ते मुखाम्भोरुहे
हास्येनैव कुमुद्वतीवनितया वैलक्ष्यपाण्डूकृतः ॥ ६ ॥

रागमुत्प्रेक्ष्य पाण्डुतामुत्प्रेक्षते-यातस्येति । अनन्तरं पक्षान्तरे शीतकरोऽस्तं
यातस्य दिनकृतः सूर्यस्य वेषेण रागान्वितो जातः । यादृगरूपो रविरस्ति तादृगु-
दये चन्द्रोऽभूदिति भावः । किं कुर्वन् । स्वैरं यथेष्टं कमलिनीं सूर्यप्रियामालिङ्गितुं
करं किरणरूपं हस्तं योजयन् सन् । संप्रति तदैव तया कमलिन्या शीतस्पर्श-
मवाप्य मुखाम्भोरुहे स्वकीयमुखारविन्दे युक्ते मुद्रिते सति । ' रुद्धे ' इत्यपि पाठः

कुमुद्वतीवनितया कुमुदिन्य एव चन्द्रकान्ता तया कृतं यद्वैलक्ष्यं लज्जातिरेकस्तेन पाण्डुकृतः रागान्वितोऽपि पीतत्वमागत इति केनैव हास्येनैव परगामिनमेवं दृष्ट्वा यत्कुमुदिनीविकसनं तदेव हासः । उक्तं च—‘आत्मनश्चरिते यस्य ज्ञातेऽन्यैर्यत्र जायते । अपत्रपेति महती तद्वैलक्ष्यमुदाहृतम् ’ इति ॥ ६ ॥

कर्पूरैः किमपूरि किं मलयजैरालेपि किं पारदै-

रक्षालि स्फटिकान्तरैः किमघटि द्यावापृथिव्योर्वपुः ।

एतत्तर्क्य कैरवक्त्रमहरे शृङ्गारदीक्षागुरौ

दिक्कान्तामुकुरे चकोरसुहृदि प्रौढे तुषारत्विषि ॥ ७ ॥

रामः सखीं प्रति-कर्पूरैरिति । ‘द्यावाभूमी च रोदसी’ इत्यमरः । अक्षालि प्रक्षालितं किम् । दिक्पूर्वा सैव कान्ता तस्या मुकुरे तत्तुल्ये । अन्यत्स्पष्टम् ॥७॥

अमृतममृतरश्मेर्मण्डलस्यानुभूय

द्विजचतुरचकोर प्रीतिरङ्गारकेषु ।

प्रभवति भवदीया चेद्विधातुर्विधानं

तदिह पुनरपि स्यात्कोऽन्यथाकर्तुमीशः ॥ ८ ॥

अङ्गारकोरकाशनं चकोरमवलोक्याह-अमृतमिति । भो द्विज चतुरपक्षिविदग्ध-चकोर, अमृतरश्मेर्मण्डलस्य चन्द्रविम्बस्यामृतमनुभूय चेद्भवदीया प्रीतिः अङ्गार-केषु प्रभवति तत्तदा विधातुरीश्वरस्य विधानं पुनरप्यन्यथा कर्तुं कः पुमान् ईशः स्यात् ? न कोऽपीति भावः ॥ ८ ॥

चक्रक्रीडाकृतान्तस्तिमिरचयचमूस्फारसंहारचक्रं

कान्तासंहारसाक्षी गगनसरसि यो राजते राजहंसः ।

सम्भोगारम्भकुम्भः कुमुदवनवधूबोधनिद्रादरिद्रो

देवः क्षीरोदजन्मा जयति रतिपतेर्बाणनिर्वाणशाणः ॥ ९ ॥

अथ पञ्जरस्था मन्दिरसारिका सखीनां स्वमन्दिरगमनायाशिषं पठति-चक्रेति । क्षीरसमुद्राज्जन्म प्रादुर्भावो यस्य एवंभूतो देवश्चन्द्रो जयति । तमेव विशिनाष्टि-अन्धकारनिचयसेनायाः स्फारो विस्तारस्तन्नाशाय चक्रम् । आविष्टलि-ङ्गत्वादखण्डत्वं राजहंस इव । लोपेज्यचू औणादिकः । कुमुदवनवधूनां बोधे

विकासे सति निद्राया दरिद्रो यस्माद्यदुदये विकसितत्वात्पुनर्न संकोच इति भावः ।
रतिपतेर्वाणानां निर्वाणस्तीक्ष्णीकरणं तस्य शाण उपलविशेषः । यद्वा निर्वाणो
मोक्षस्तस्य शाणः सहायकृत् । कामवाणनिर्मुक्तौ सत्यां सहायकृदिति भावः ।
'निर्वाणस्तीक्ष्णमोक्षयोः' इति चरकः । 'उत्तेजकोपले शाणः पक्षेप्यात्मगते
पुमान्' इति धरणिः ॥ ९ ॥

इत्याकर्ण्य चन्द्रमण्डलशाणे शाणोत्तीर्णो रतिपतेर्वाणो
जानकीरामचन्द्रयोर्वक्षःस्थले निपतति, इति श्लोका-
भिप्रायमवगम्य निष्क्रान्तः सर्व आलिजनः । अत्रापि
तरुणरात्रौ शुकसारिकादीनां पक्षिणां मधुरस्वरैर्मदनोर्मिः
संसूचिता ॥

रामः—

अङ्के कृत्वा जनकतनयां द्वारकोटेस्तलान्ता-
त्पर्यङ्गाङ्के विपुलपुलकां राघवो नम्रवक्त्राम् ।
बाणान्पञ्च प्रवदति जनः पञ्चबाणोऽप्रमाणै-
र्बाणैः किं मां प्रहरति शनैर्व्याहरन्ती जगाम ॥ १० ॥

अथ जानकीरामयोः शृङ्गारं वर्णयति—अङ्के वृत्तेति । द्वारकोटेर्द्वाराग्रभागस्य
तलान्ताज्जनकतनयां अङ्के कृत्वा पर्यङ्गाङ्के पर्यङ्कमध्ये निनयानयत । विपुलपुलकाम्
एतेन मुखस्मितश्रिग्धसात्त्विको दर्शितः । उक्तं च रसोदधौ—'साक्षादीश्वरयोगो
यैस्ते मुख्या मनीषिभिर्ज्ञेयाः । इति द्रढिमरंतिप्रकारा ये स्युः स्निग्धा नतास्त
एवात्र' इत्यपि । शनैर्मनासि उवाच बालायाः प्रभूतरोमाश्चदर्शनेन पञ्चबाणेप्यप-
रिमितबाणभ्रान्तिः ॥ १० ॥

गाढंगाढं कमलमुकुलं पुण्डरीकाक्षवक्षः—

पीठं काठिन्यमपि कुचयोजानकी मानकीर्णा ।

पूर्णा कामैः शिथिलमनिलस्यागमायाचकार

नीतं स्फीतं सदयहृदयं स्वामिनालिङ्ग्य मत्वा ॥ ११ ॥

गाढंगाढमिति । मानकीर्णा मा मा स्पृशेत्यादिव्याजवचनभाषिणी सीता सदयहृदयं चानिलस्वागताय वायोरगमनाय आ ईषत् शिथिलं चकार । किं कृत्वा । पुण्डरीकाक्षो रामस्तद्वक्षःपीठं कमलमुकुलं तत्सदृशकोमलं कुचयोरपि काठिन्यं मत्वा । कीदृशी । कामैः कामसंवन्धिभावैः पूर्णा । कामकलाविदग्धा इत्यर्थः । स्वामिना श्रीरामेणापि गाढंगाढं यथा स्यात्तथा आलिङ्ग्य स्फीतं नीतं स्फीताख्यं चुम्बनं प्रापितम् । तदुक्तं कामावतारे—‘नकारबहुलक्षिमहस्तान्तं वञ्चिताधरम् । रमसा गण्डसंस्पर्शस्फीतं तच्चुम्बनं मतम्’ इति । कमलकलिकाकोमलं पुण्डरीकाक्षवक्षः कुचकाठिन्येन व्यथितं मा भूदिति शङ्कया बाहुपाशमीपादिसृज्य पवनप्रवेशाय हृदयं शिथिलमाचकारोति भावः ॥ ११ ॥

जानकीरामचन्द्रयोः—

अन्योन्यं बाहुपाशग्रहणरसभराशीलिनोस्तत्र यूनो-

भूयोभूयः प्रभूताभिमतफलभुजोर्नन्दतोर्जात एषः ।

संसारो गर्भसारो नव इव मधुरालापिनोः कामिनोर्मा

गाढं चालिङ्ग्य गाढं स्वपिहि नहि नहीति च्युतो बाहुबन्धः १२ ॥

अन्योन्यामिति । तत्र संभोगसमये भूयोभूयो नन्दतोर्मुहुर्मुहुर्वर्धमानयोर्यूनोर्जात-
कीरामचन्द्रयोरेव संसारो नव इव जातः । अज्ञानरसप्रदो जात इति भावः । गर्भ-
सारः सुखं यस्य सः । कीदृशयोः । परस्परं बाहुपाशग्रहणयो रसभरो रसातिरे-
कस्तमभिव्याप्य शीलितुं शीलं ययोस्तौ तथा । पुनः कीदृशयोः । प्रभूतं बहु अभि-
मतमिष्टफलं कामफलं भुञ्जतोः । यथेच्छानेककलाविदग्धयोरिति पुनरध्याहारः ।
कामिनोः कामरसवर्धनविदग्धयोरिति । बाहुबन्धश्च्युतः शिथिलो जातः । इति किम् ।
रामेणोक्तं मा इति मां गाढमालिङ्ग्य स्वपिहि । सीतयोक्तं नहि नहीति । अत-
एव मधुरालापिनोः स्वपिहि नहि नहीत्यादिमाधुर्यम् । श्यामं कामसमाकृतिं राम-
मालिङ्ग्य उत्कण्ठितापि कामाकुलापि जानकी कुलसंभूतिलज्जया नवसंगमतया
च भर्तृमनोहरणाय नहि नहीति व्याहृत्य दुःसहमपि मारज्वरं सहते स्म ॥ १२ ॥

वक्त्रे ततः फणिलतादलवीटिकां स्वे

विन्यस्य चन्दनघनावृतपूगगर्भाम् ।

रामोऽब्रवीदयि गृहाण मुखेन बाले

तच्छब्दना तदधरं मधुरं प्रमातुम् ॥ १३ ॥

वक्त्रे इति । चन्दनं खदिरं घनः कर्पूरः ताभ्यामावृतः पूगः क्रमुको गर्भे यस्या-
स्ताम् । 'चूर्णं कस्तूरिकागर्भे खदिरं चन्दनं मतम्' इति धराणिः ॥ १३ ॥

मन्दं मन्दं जनकतनया तां चतुर्धा विधाय

स्वैरं जह्ने तदधरमधु प्रेमतो मीलिताक्षी ।

मेने तस्यास्तदनु कवलान्धर्मकामार्थमोक्षान्

रामः कामं मधुरमधरं ब्रह्म पीत्वापि तस्याः ॥ १४ ॥

ततः किं जातमित्यपेक्षायामाह—मन्दंमन्दमिति । जनकतनया वोटिकां चतुर्धा
विधाय तत्रापि मन्दंमन्दं शनैःशनैः तत्रापि स्वैरं स्वमुखानुसारं यथा तथा जह्ने
हृतवती । चतुर्धात्वे हेतुः । कुतः तस्य रामस्य यदधरमधु तस्मिन्प्रेम तस्मादेकदैव
ग्रहणे तदधरायोगः स्यादिति भावः । मन्दमन्दत्वे हेतुः । कीदृशी मीलिताक्षी तद-
धरस्पर्शानन्दान्नेत्रमीलने सति तद्ग्रहणायोगान्मन्दत्वम् । तदनु ग्रहणानन्तरं तस्या
वोटिकायाश्चतुरः कवलान्धर्मार्थकाममोक्षांस्तत्प्राप्तिसमान्मेने । रामोऽपि तस्याः सी-
ताया मधुरमधरं पीत्वा तमेवाधरं ब्रह्म मेने ब्रह्मानन्दसमं मेने । एतदधिकं ब्रह्मसुखं
वास्तीति भावः ॥ १४ ॥

भाति स्म चित्तस्थितरामचन्द्रं सारुन्धती निर्गमशंकयेव ॥

स्तनोपरि स्थापितपाणिपद्मा संजातनिद्रा सरसीरुहाक्षी १५ ॥

भातीति । छद्मना भिषेण स्वीकृतनिद्रा भाति स्म । स्तनयोरुपरि स्थापितं पाणि-
पद्मं यया सा । उप्रेक्षते—किं कुर्वतीव । चित्तस्थितश्चासौ रामचन्द्रश्च तन्निर्गम-
शङ्कया । हृदयान्मा निर्गच्छत्वाति भयेन रुन्धतीव ॥ १५ ॥

रामः—

तत्र मैथिलसुतोरःस्थलनिक्षिप्तयक्षकर्ममे सानन्दपतितभ्रमरमालोक्त्य

मदनदहनशुष्यत्कान्तकान्ताकुचान्तर्हृदि मलयजपङ्के गाढ-

बद्धाखिलाङ्घ्रिः । उपरि विततपक्षो लक्ष्यतेऽलिर्निमग्नः

शर इव कुसुमेषोरेष पुंखावशेषः ॥ १६ ॥

मदनेति । कामाग्निना शुष्ययो रमणीयः रामस्य सीतायाः कुचान्तः स्तनमध्य-
देशस्तदुक्ते हृदि यो मलयजपङ्क्तस्मिन्निमग्नोऽलिर्भ्रमरो लक्ष्यते । उत्प्रेक्षते—की-
दृशः । गाढं यथा स्यात्तथा वद्धा अखिला अंग्रयो यस्य अत एव उपरि विततौ
पक्षौ यस्य उक्षीनासम्भवान् । क इव लक्ष्यते । एष कुसुमेपोः शर इव पुङ्खमात्रा-
वशिष्टः । अन्यन् हृदयमग्न इति ॥ १६ ॥

तत्रावसरे—

पृथुलजघनभारं मन्दमान्दोलयन्ती

मृदुचलदलकाग्रा प्रस्फुरत्कर्णपूरा ।

प्रकटितभुजमूला दर्शितस्तन्यलीला

प्रमदयति पतिं द्राग्जानकी व्याजनिद्रा ॥ १७ ॥

द्राक् ईषद्व्याजेन भावाविष्करणदम्भेनाश्रिता निद्रायया सा । अन्यथा वैजात्य-
मायाति । जानकी पतिं प्रमदयति प्रकटं हर्षयति । हर्षप्रकारमेवाह—मन्दं यथा
स्यात्तथा पृथुलं मांसलं जघनं तस्य यो भारः तं दोलयन्ती तोलयन्ती । पुनः कीदृशी ।
मृदूनि स्पर्शाह्वाणि चञ्चलान्यलकाग्राणि यस्याः, प्रकटितं भुजमूलं यया, दर्शिता
स्तन्यलीला स्तनयोः परिसरशोभा यया । एतत्पद्येन कुञ्चिताख्यं शयनं
दर्शितम् । तदुक्तं कामावतारे—‘प्रमीलादम्भतो यत्र प्रीतिदानदिदित्सया । स्वशोभा
दीयते नेत्रे शयनं तद्विकुञ्चितम्’ इति ॥ १७ ॥

तामपि दूरस्थां मन्वानः—

तदनु जनकपुत्रीवक्त्रमालोक्य रामः

पुनरपि पुनरेवाघ्राय चुम्बन्न तृतः ।

स्तनतटभुजमूलोरःस्थलं रोमराजि-

मदनसदनमासीच्चुम्बितं पञ्चबाणः ॥ १८ ॥

तदनु व्याजाविष्कृतभावदर्शनानन्तरं रामः जनकपुत्रीवक्त्रमालोक्य पुनःपुनरा-
घ्राय चुम्बन्नपि तृप्तो न जातः । स्तनतटभुजमूलोरःस्थलं रोमराजि मदनसदनं
चापि रामेण चुम्बितमासीदिति । अत्र द्वन्द्वैक्यम् । कीदृशः पञ्चबाणः ।
कामोऽस्यास्तीति तथा सकाम इति । अर्शआदिभ्योऽच् । एतेन पञ्चशराख्यं
चुम्बनं द्योतितम् । तदुक्तं वात्स्यायनीये—‘भुजमूलं स्तनौ वक्षो वलिं मदनसङ्ग
च । पद्मिनी चुम्बिता द्वावं याति पञ्चशराभिधम्’ इति ॥ १८ ॥

श्रीरामपादाः—

निद्रालुस्त्रीनितम्बाम्बरहरणरन्मेखलारावधाव-
त्कंदर्पारब्धबाणव्यतिकरतरलाः कामिनो यामिनीषु ।
ताटंकोपान्तकान्तग्रथितमणिगणोद्गच्छदच्छप्रभाभि-

र्व्यक्ताङ्गास्तुङ्गकम्पा जघनगिरिदरीमाश्रयन्ते श्रयन्ते ॥ १९ ॥

अथ भयलोललिङ्गनं द्योतयितुं पद्मवतारयति—निद्रेति । ते प्रसिद्धाः संकामाः श्रीरामपादा जघनमेव गिरिदरी सैवाश्रयं निलयस्थानं श्रयन्ते इति । कुत इत्यपेक्षायामाह—निद्रा जाता यस्या एवंभूता स्त्री सीता तस्या नितम्बवस्त्राकर्षणे सति रणन्ती शब्दिता या मेखला तस्या रावेण धावन्यः कंदर्पस्तेनारब्धः संधितो यो बाणस्तेन यो व्यतिकरो भयं तेन तरला आत्मानं गोपायितुं चञ्चला । अन्योऽपि चैर्यं कुर्वन्केनापि ज्ञात अलं पलायितुमात्मानं गोपायति तथान्नापि कामचैर्यम् । अन्यस्मिन्नन्यावभासो व्यतिकरः । अत्र निर्भयत्वेन भयं तर्हि निलीय तिष्ठन्तु इति चेत्तत्राह । ताटङ्क्योरुपान्तेषु ग्रथिता ये मणिगणा रत्नसमूहास्तेभ्य उद्गच्छंत्यो या उज्ज्वलाः प्रभा दीप्तयस्ताभिर्यक्ताङ्गाः प्रकटीकृतशरीरा अत एव ज्ञातेषु सत्सु तुङ्गः कम्पो येषां ते एवंभूताः सन्तः आश्रयन्ते । उक्तं च कामावतारे—‘निर्निद्रिता मृगदृशो रसनां यदैव संमोचनाय विभयीकृतमानसोलम् । तद्भावकम्पमुखतो जघने निलीयमास्थाय तिष्ठति तदा भयलोलमुक्तम्’ इति ॥ १९ ॥

जानकी प्रबुद्धा—

स्पृहयति च विभेति प्रेमतो बालभावा-

न्मिलति सुरतसङ्गेऽप्यङ्गमाकुञ्चयन्ती ।

अहह नहि नहीति व्याजमप्यालपन्ती

स्मितमधुरकटाक्षैर्भावमाविष्करोति ॥ २० ॥

स्पृहयतीति । भावं मानसं रागम् अन्यत्स्पृष्टमेव । प्रेमतः सङ्गं स्पृहयति. बालभावाद्विभेतीति योज्यम् ॥ २० ॥

निधुवनघनकेलिलानिभावं भजन्या

रमणरभसशंकातंकिचेतः प्रियायाः ।

अधरदशनमर्पत्सीत्कृताया धृतायाः

पिव पिव रसनां मे कामतो निर्विशंकम् ॥ २१ ॥

अन्यन्तं कामवाणभिन्ना सती रीतलज्जा जानकी-निधुवनेति । हे रमण, स्व-
मुखानुसारं निर्विशङ्कं यथा स्यात्तथा मे रसनां पिव पिव । आदरे वीप्सा । अत्रा-
स्वादनमेव पानम् । ननु रमित्वा यास्यामीति चेत्तत्राह-प्रियाया सम चेतो रभस-
शङ्कातद्धि रभसो रताधिक्यं नतो या शङ्का भयं तेनातद्धिः कम्पो यस्मिस्तन् एवंभूतं
जातम् । रमणायाश्चमासीति भावः । यद्वा सर्वमेकं पदम् । रमणस्य तव यो रभसो
रताधिक्यं तस्माद्या शङ्का तया य आतद्धस्तद्युक्तं चेतः तदेव प्रियं यस्याः मे ।
कुतो न क्षमासीत्यपेक्षायामाह-निधुवने रतां घना वही या कैलिस्तया द्रावणादिना
ग्लानिभावं निःप्राणतां भजन्त्याः । उक्तं च रसोदधौ-‘ अन्तश्चन्द्रं देहे यत्र चलं
पृष्ठिच्छवेदस्याः । तद्विगमा इत्याधिक्यश्रमनिःप्राणता ग्लानिः ’ । पुनः कीदृश्याः
अधरस्य दशनं खण्टनं तेन सर्पन्निर्गन्तुसीत्कृतं सीत्काररवो यस्याः । यद्वा अधर-
दशनयोराधरदन्तयोरेव सर्पत्सीत्कृतं यस्याः । उक्तं च पञ्चसायके-‘ द्रवति च यदि
नारी प्रौढरागाभ्रियुक्ता मृदुनिधुवनयोगे दन्तसन्ध्यां गभीरम् । द्रवति रदनवासः
किञ्चिदुन्मथ्य भूयः कथितमिह मुनीन्द्रैः सीत्कृतं रागकारि ’ इति । अस्मिन्पद्ये
सीत्कृतमाधिकृतम् । पुनः धृतायाः अङ्गे । वक्ष्यप्रेष्टेयं नाधिका । तदुक्तं रसोदधौ-
‘ सीत्कृतसंज्ञाभिमुखो यस्याः सततं प्रियो भवेदनुगः । वक्ष्यप्रेष्टा सोक्ता
व्रजरमणीमण्डनं यथा राधा ’ इति ॥ २१ ॥

रामः सानन्दं जानकीवाग्विलासमुल्लासयति लालित्य-

शालिनालापेन-

वाचां गुम्फेन रम्भाकरकमलदलोदारसञ्चारचञ्च-

त्तन्त्रीसंजातमञ्जुस्वरसरसतरोद्गारताराक्षरेण ।

प्रत्यग्रोन्निद्रनाकद्रुमकुसुमनवामोदसंवादमैत्री-

पात्रीभूतेन धात्रीं सुरभयति चरस्थावरां रामराज्ञी ॥ २२ ॥

वाचमिति । रामराज्ञी चरस्थावरां स्थाणुचरिण्युक्तां धरित्रीं सुरभयति सुरभी-
करोति । केन । वाचां गुम्फेन रचनया । ‘संदर्भो रचना गुम्फः’ इत्यमरः । कीदृ-
शेन गुम्फेन । रम्भाया अप्सरसः करावेव कमलै तथोर्यानि दलान्यंगुलयस्तासां

यं उदारः संप्रमादवान् संचारस्तद्रागव्यञ्जकं तन्त्रीगमनं तेन चञ्चन्ती सशब्दा
या तन्त्री वीणा ततः संजातो यो मंजुस्वरः कोमलालापस्ततोऽपि सरसतरोऽतिश-
येन रसवान्य उद्गाराख्यं गीतं तस्मिन् ताराणि व्यक्तान्यक्षराणि यस्मिस्तत् ।
तदुक्तं संगीते—‘सात्वती पञ्चमश्रीकप्रीतिमण्ठविराजितम् । त्रिपदं सध्रुवं गीतमु-
द्गाराख्यं मतं बुधैः’ इति । पुनः प्रत्यग्रं नवीनमुन्निद्रं विकसितं च तत्राकद्रुमकुसुमं
पारिजातपुष्पं तस्य यो नवामोदस्तात्कालिको गन्धः स एव या संवादमैत्रीवचन-
चातुरी तस्याः पात्रीभूतेन । पारिजातकुसुमादप्यातिसुगन्धेनेत्यर्थः ॥ २२ ॥

अथ रामस्तामाहादयति—

अरण्यं सारङ्गैर्गिरिकुहरगर्भाश्च हरिभि-
र्दिशो दिङ्मातङ्गैः श्रितमपि वनं पंकजवनैः ।
प्रियाचक्षुर्मध्यस्तनवदनसौन्दर्यविजितैः
सतां माने म्लाने मरणमथवा दूरसरणम् ॥ २३ ॥

अण्यमिति । सारङ्गैर्मृगैर्हरिभिः सिंहैः, मातङ्गैः गजैः, पङ्कजवनैः पद्मव्रातैः,
वनं जलं ‘जीवनं भुवनं वनम्’ इत्यमरः । कीदृशैः सर्वैः । प्रियायास्तव चक्षुःसौ-
न्दर्येण मृगाः, मध्यप्रदेशसौन्दर्येण कमलवनं च विजितमिति मृगादिभिररण्यादि-
श्रयणं युक्तमित्याह—सतां संभावितानां माने चित्तोन्नतौ म्लाने सति केनापि दूषिते
सति मरणं मुख्यं तदभावे दूरसरणं देशान्तरदुर्गाश्रयणं याग्यम् । अत एभिर्दुर्गमै-
वाश्रितमिति भावः । आयि प्रिये, अयीति कोमलामन्त्रणे । अपि वा तत्र संभावना ।
‘गर्हासमुच्चयप्रशङ्कासंभावनास्वपि’ इत्यमरः ॥ २३ ॥

वक्रं वनान्ते सरसीरुहाणि भृङ्गाक्षमालां जगृहुर्जपाय ।

एणीदृशस्तेऽप्यवलोक्य वेणीमङ्गं भुजङ्गाधिपतिर्जुगोप ॥ २४ ॥

वक्रमिति । सरसीरुहाणि पद्मानि एणीदृशस्ते वक्रं विलोक्य, तत्सौन्दर्यार्थं
वनान्ते जलमध्ये जपायेष्टाराधनाय भृङ्गश्रेण्येवाक्षमाला तां जगृहुः । एणीदृश इति
पदेन मृग्योऽपि वनान्ते अरण्ये मध्ये तृणादिभक्षणादिना नेत्रशोभाप्राप्त्यर्थं तपस्य-
न्तीत्यर्थः । भुजङ्गाधिपतिरपि ते वेणीमवलोक्य तत्सादृश्यहीनमङ्गं जुगोप । अन्यथा
स्वशरीरगोपनेन को लाभ इति । यद्वा एणीदृशः इति पदद्वयं, एणी मृगी । जात्ये-
कवचनम् । ते दृशः दृष्टीः, अवलोकनवैदग्ध्यानेकत्वाद्बहुवचनम् । अवलोक्य,
वनान्ते अरण्यदुर्गे नेत्ररूपं अङ्गं जुगोप । त्वन्नेत्रसादृश्यभाववैलक्षण्यत्वात् ॥ २४ ॥

स्वर्णं सुवर्णं दहने स्वदेहं चिक्षेप कान्तिं तव दन्तपङ्क्तिम् ।

विलोक्य पूर्णं मणिबीजपूर्णं फलं विदीर्णं ननु दाडिमस्य ॥ २५ ॥

स्वर्णमिति । सुष्ठु वर्णो यस्य एवंभूतमपि स्वर्णं सुवर्णं तव कान्तिं विलोक्यात्म-
गतमलापकर्षणाय त्वदङ्गस्य साम्यत्वकथनाय च स्वदेहं दहने चिक्षेप । न तु तद्वर्ण-
प्राप्तवदिति भावः । हीरकमणितुल्यबीजपूर्णमपि दाडिमस्य फलं तव दन्तपङ्क्तिं
विलोक्य तूर्णमेव विदीर्णं स्फुटितम् । तदुपमानवहिष्कृतत्वादिति भावः ॥ २५ ॥

वदनममृतरश्मिं पश्य कान्ते तवोर्व्या-

मनिलतुलनदण्डेनास्य वार्धौ विधाता ।

स्थितमतुल्यदिन्दुः खेचरोऽभूल्लघुत्वा-

त्क्षिपति च परिपूर्यै तस्य तारा किमेताः ॥ २६ ॥

वदनमिति । हे कान्ते प्रिये, पश्य । मुखगौरवं प्रत्यक्षमवलोक्य विधाता उर्व्या-
भूमौ स्थितं तव वदनं वार्धौ क्षीरसमुद्रे स्थितशीतरश्मिं गुणसाम्यातिरेकज्ञापनायः
अनिल एव तुलादण्डस्तेनातुल्यत्तोलयामास । तदेन्दुः लघुत्वादल्पगुणाश्रितत्वात्खे-
चर उन्नतोऽभूत् । तदास्य चन्द्रस्य पूर्यै एतास्तारा अश्विन्याद्याः क्षिपति स्म ।
तस्य चन्द्रस्य पूर्यै यातास्ताराः किं कियन्त्यः । न कियन्त्य इत्यर्थः । गुणगौरवा-
त्तव वदनमत्रैव स्थितं चन्द्रस्तु गुणाभावादूर्ध्वं गत इति भावः ॥ २६ ॥

जानकी-सानन्दं सौत्कंठा च प्राणवल्लभमाहादयन्ती-

रमणचरणयुग्मं तावकं भावयित्वा

मधुरागिरमुदारं रामदासी ब्रवीमि ।

कृतमपि गुरु धात्राऽऽस्वाद्य निर्णीयतां मे ।

वदनममृतरश्मेर्मण्डलं वा प्रियेण ॥ २७ ॥

ननु सिताखण्डश्चेदल्पतरः, गुडो बहुतरः तर्हि किं गौरवादेव गुणाधिक्यमित्य-
पेक्षायामाह-रमणेति । भावयित्वा निषेव्य, धात्रा गुरुकृतमपि मे वदनं तथापि
प्रियेण त्वया आस्वाद्य अमृतरश्मेरपि मण्डलं वा निर्णीयताम् । यत्रैव स्वादाति-
शयस्तत्रैव गौरवमिति भावः ॥ २७ ॥

रामः-(सानन्दम्)

सीतां मनोहरतरां गिरमुद्गिरन्ती-

मालिङ्गय तत्र बुभुजे परिपूर्णकामः ।

रामस्तथा त्रिभुवनेऽपि यथा न कोऽपि

रामां भुनक्ति बुभुजे न च भोक्ष्यतीति ॥ २८ ॥

सीतामिति । मनोहरतरां गिरमुद्गिरन्तीं सीतां परिपूर्णः कामः कामकलाविलासो यत्र । अन्यथेश्वरत्वस्य क्षतिः स्यात् । रामः सीतां तथा बुभुजे । यथा कौऽपीश्वरो भूत्वा नाद्य भुनक्ति, न पुरा बुभुजे, नाग्रे भोक्ष्यतीति ॥ २८ ॥

मृदुसुरभिसुवर्णस्फीतकक्षापुटोद्य-

ललितभुजलतायाः संपुटालिङ्गितायाः ।

सुरतरसवशाया राघवस्य प्रियाया

हरति हृदयतापं कापि दिव्या स्तनश्रीः ॥ २९ ॥

अथैतद्वर्णनमुपसंहरति-मृद्विति । प्रियायाः काप्यन्तिर्वचनीया दिव्या अलौकिकी स्तनश्रीः, राघवस्य हृदयतापं हृत् अयतीति हृदयः कामस्तस्य तापं व्यथां हरतीति कीदृशी।मृदुः स्पर्शासहः सुरभिः सुगन्धः सुवर्णो गौरोज्ज्वलः स्फीतः किञ्चिदुन्नतः स चासौ कक्षापुटश्च तस्मादुद्यते ललिते भुजलते यस्याः सा तथा।कक्षापुटोद्यदिति पाठे स एवार्थः।एवं भूतात्कक्षापुटादुद्यते उपरि भुजमूले यस्याः।हरतु इति पाठः।तत्राशीः। पुनःकीदृश्याः।संपुटालिङ्गितायाः संपुटाख्यालिङ्गनेनालिङ्गितायाः । उक्तं च पञ्च-सायके-‘ ऊर्ध्वं गते मध्यगते युवत्याः पार्श्वस्थितायाः परिरभ्य देहम् । यूनः स्त्रियो लोलनतो रतज्ञैरत्युद्भवः संपुटनामधेयः ॥ ’ अयमेवोदयः तेनान्यथोक्तः-‘ उत्तान-सुप्तमदोपरिस्थः कक्ष्यां समावर्जत ऊरुयुग्मम् । संमर्दयानस्तनमण्डलं यद्रमेत सः स्यात्किल संपुटाख्यः ’ इति ॥ २९ ॥

आगामिदीर्घविरहश्चिरमाविरासी-
ज्ज्ञात्वैव रङ्गभवनेऽद्भुतकामकेलिः ।

श्रुत्वा तयोर्गिरमपूजयदोतुपत्नी-

मुद्गीर्णकर्णसरणां चरणायुधानाम् ॥ ३० ॥

इति श्रीहनुमन्नाटके रामजानकीविलासो नाम द्वितीयोऽङ्कः ॥ २ ॥

आगामीति । रङ्गभवने सुरतागारे चिरं कौऽपि भ्रम आविरासीत् । कयोः । तयोः सीतारामयोः । ' भ्रमेऽपि चिरमव्ययम् ' इति चरकः । किं कृत्वैव । आगामी भविष्यो यो दीर्घविरहो दण्डकारण्यप्रस्थानरूपस्तं ज्ञात्वैवा कीदृशी सीता । अद्भुताः कामकेलयो यस्याः सा । अस्य रसस्यादौ तुरगांस्ताडयामासेति भ्रम उक्तः । प्रान्ते विडालपत्नीपूजनमेव भ्रमः, अतः आद्यन्तभ्रमादिनिष्ठमेव जातम् । यद्वा । स्पष्टमेव-मर्थः । रङ्गभवने अद्भुतकामकेलिः कामक्रीडा चिरमाविरासीन् । अन्यत्पूर्ववत् । अन्यत्कवित्वेन व्याख्यातम् । भ्रममेवाविष्करोति-चरणायुधानामिति । तयोः जानकीरामचन्द्रयोर्मध्ये जानकी चरणायुधानां गिरं श्रुत्वा विडालपत्नीमपूजयत् । अत्र विडालपत्नीशब्दाद्विडालपूजने पतिव्रतायाः परपुरुषस्पर्शो मा भूदिति सूचितम् । किमित्यपूजयत् । एवमुक्तं भवति । वालायाश्चेतसि चरणायुधशब्देनैव प्रातरुत्पद्यते नेतरथा । अतः पूजिता विडालपत्नी पूर्ववैरमनुस्मरन्ती चरणायुधमव्यग्रमश्रातु । तस्मिन्निवृत्ते प्रातःकालसंभवादनन्ता भवतु यामिनी, कामिनी पतिमालिङ्गयाजसं सुखमनुभवत्वित्यभिप्रेतोऽर्थः ॥ ३० ॥

इति श्रीमिश्रदासविरचितहनुमन्नाटकदीपिकायां जानकी-

विलासो नाम द्वितीयोऽङ्कः ॥ २ ॥

तृतीयोऽङ्कः ।

भुक्त्वा भोगान्सुरंगान्कतिपयसमयं राघवो धर्मपत्न्या
सार्धं वर्धिष्णुकामः श्रवणमुनिपितुः प्राप हा । शापकालम् ।
धत्ते तस्मिन्निवस्वान्मलिनकिरणतां हा महोत्पातहेतो-
रुल्कादण्डः प्रचण्डः प्रपतति नभसः कम्पते भूतधात्री ॥ १ ॥

प्रकाशं) राज्ञमङ्गलीरियं वधूर्यतोऽस्या आगमनमात्रेण
महोत्पाताः सम्भवन्तीति ।

तानुत्पातानवेक्ष्य क्षितिपमथ दशस्यन्दनं क्रन्दयन्ती
लोकाञ् शोकानलौघैः शिव शिव तरसा भस्मसात्कुर्वतीव ।
कैकेयी वाचमूचे निखिलनिजकुलाङ्गारमूर्त्तिः ससीतः
शान्त्यै पुत्रस्य राज्यं भवतु वनमभिप्रेष्यतामेष रामः ॥ ३ ॥

तानिति । दशस्यन्दनं दशरथं क्रन्दयन्ती शोषयन्ती । शिवशिवेति खेदे । एष
रामः शान्त्यैः उत्पातजन्यदोषोपशमाय वनमभिप्रेष्यताम् । पुत्रस्य मम सुतस्य
भरतस्य राज्यं भवतु इति वाचमूचे ॥ ३ ॥

दशरथः सकरुणस्त्रीवचनस्वीकरणं मरणोत्साहं नाटयन्महतीं
मूर्च्छामासाद्य धरणीतलमुपगतः कथमपि चेतनामुपलभ्य—
रामं कामाग्रजमिव वनं प्रस्थितं वीक्ष्य शक्तो
धर्तुं प्राणाञ् शिवशिव कथं तान्विहायाथ वाहम् ।
निर्मुक्तः स्यां वचनमनृतं तत्पुनर्नान्यथा मे
भूयाद्भूयस्तदनु वचनं हा वभाषे तथेति ॥ ४ ॥

राममिति । अथवा प्राणधारणाक्षमश्चेत्तान्प्राणानपि विहाय अनुत्तप्रतिनिर्मुक्तः
स्यां, तदेव वचनम् अन्यथा मा भूत् । तदनु इति विचारानन्तरं, हा कष्टं ! तथेति
यथा त्वं वदसि तथैवास्तु इति तां कैकेयीं वभाषे । अत्र राज्ञेति चिन्तितं चेत्कैके-
य्युक्तं करोमि तर्हि रामादर्शनेन मरणमाप्नुयां न चेदनृतं स्यात्तर्ह्यनृतं मा स्यात् ।
मरणमेवास्तु इति भावः । अत्रेयं कथा—देवासुरयुद्धे देवपक्षे स्थितो राजा मूर्च्छितः ।
तेनैव सहेयं तत्र गता कैकेयी रात्रावेनं भक्षयद्भयो राक्षसेभ्यो योगवलेनारक्षत् ।
तदा प्रबुद्धेन राज्ञा वरद्वयमस्यै दत्तम्, तत्तया राज्ञि विन्यस्तं यथेच्छं ग्रहीष्यामीति ।
तद्वरादानादनृतः स्यामिति प्रसिद्धम् ॥ ४ ॥

रामभरतौ स्वं स्वं कालमधिगम्य हर्षशोकौ नाटयन्तौ गुरो-
गिरा जटावल्कलच्छत्रचामरधारिणौ वनप्रस्थानराज्याभि-
षेकारम्भाय राजानं दशरथं नमस्कर्तुमवतरतः ।

तत्र भरतः—

हा तात मातरहह ज्वलितानलो मां

कामं दहत्वशनिशैलकृपाणबाणः ।

मन्थन्तु तान्विसहते भरतः सलीलं

हा रामचन्द्रपदयोर्न पुनर्वियोगम् ॥ ५ ॥

रामभरताविति । अत्र प्रसिद्धशब्दार्थकथने रामायणविरोधः स्यात् । अस्याप्यग्नि-
मश्लोकैश्च तत एवं व्याख्यायते—अत्र राज्ञोक्तं राज्यभ्रष्टो रामो वनं यातु, अराज्याहो
भरतो राज्यं गृह्णातु, तदा भरतोऽपि राज्यं परित्यज्य रामानुगमनायोद्यतोऽभूदिति
पठ्यते । अन्यथा भरताधर्मः स्यात् । रामभरतौ राजानं नमस्कर्तुमवतरत इत्यन्वयः ।
क्रीदशौ । स्वंस्वं समयं वनगमनराज्यग्रहणरूपमधिगम्य हर्षशोकौ । वनगमनात् रामो
हर्षः, राज्यश्रवणान् भरतः शोकः, इति नाटयन्तौ । नाटकमेवाह—गुरोर्दशरथस्य
गिरा जटाश्च वल्कलानि च तान्येव छत्रचामराणि च तद्धारिणौ । कस्मै । वनप्रस्था-
नमेव राज्याभिषेकस्तस्मै । एतदर्थेन नृपे सत्यत्वमायाति, भरतेऽपि धार्मिकत्वं,
नृपेण रामे भरतेऽपि राज्यं प्रतिज्ञातम् एकतरादानेऽनृतमेव । तस्मादुभाभ्यां वनमेव
राज्यं मतम् । भरतो जटाधरः सन् रामाज्ञया राज्यं चकारेति कैकेय्यापि वरदाना-
त्सत्यत्वमेव । तत्र भरतः अशनिर्वज्रं, शला गिरयः, कृपाणः खड्गः, बाणः शरः ते
च ते तानि वज्रादीनीति सुगमम् ॥ ५ ॥

मां बाधते नहि तथा गहनेषु वासो

राज्यारुचिर्जनकबान्धववत्सलस्य ।

रामानुजस्य भरतस्य यथा प्रियायाः

पादारविन्दगमनक्षतिकृत्पलाक्ष्याः ॥ ६ ॥

भरतस्य राज्यारुचिश्च राज्याकरणम् । कीदृशस्य भरतस्य । जनके दशरथे
बान्धवे मयि वत्सलस्य प्रेमवतः । यद्वा जनको विदेहस्तद्वान्धवस्य तद्भातुः प्रेष्ठत्य
जामातृत्वान्ममानुजस्येति । अन्यत्सुगमम् ॥ ६ ॥

श्रुत्वा सुमन्त्रवचनेन सुतप्रयाणं

शापस्य तस्य च विचिन्त्य विपाकवेलाम् ।

हा राघवेति सल्लुच्चरितं नृपेण

निश्वस्य दीर्घतरमुच्छ्वसितं न भूयः ॥ ७ ॥

श्रुत्वेति । नृपेण दशरथेन सुमन्त्रो मन्त्री तद्वचनेन सुतानां रामलक्ष्मणभरता-
दीनाम् । हा राघव रामराम इति एकवारमुच्चरिते सति दीर्घतरं निःश्वस्य भूयो
नोच्छ्वसितम् । देहं त्यक्तुमिति भावः ॥ ७ ॥

मातस्तातः क्व यातः सुरपतिभुवनं हा कुतः पुत्रशोका-

त्कोऽसौ पुत्रश्चतुर्णां त्वमवरजतया यस्य जातः किमस्य ।

प्राप्तोऽसौ काननान्तं किमिति नृपगिरा किं तथासौ बभाषे

मद्वाग्वद्धः फलं ते किमिह तव धराधीशता हा हतोऽस्मि ॥ ८ ॥

भरतः महतीं मूर्छामासाद्य वैक्लव्यं नाटयति—मातरिति । उक्तिप्रत्युक्त्यात्रार्थो-
द्घाटनम् । अन्यत्सुगमम् । इति पुनर्मूर्छितो भुवि पपात ॥ ८ ॥

गुरोर्गिरा राज्यमपास्य तूर्णं वनं जगामाथ रघुप्रवीरः ।

निषंगपृष्ठः शरचापहस्तस्तं लक्ष्मणो गामिव बालवत्सः ॥ ९ ॥

गुरोरिति । शरयुक्तश्चापो हस्ते यस्य । मध्यमपदलोपी समासः । अन्यार्थेऽथ-
शब्दः । स कः । लक्ष्मणस्तं राघवमनुजगाम बालवत्सो गामिवेति ॥ ९ ॥

गुर्वाज्ञापरिपालनाय च वनं संप्रस्थितं राघवं

दृष्ट्वासौ त्वरिता विदेहतनया श्वश्रूजनं पृच्छति ।

नत्वा कोसलकन्यकांघ्रियुगलं पश्चात्सुमित्रां पुन-

र्दृष्ट्वा हा शुकसारिकपिककुलं रामानुगा प्रस्थिता ॥ १० ॥

गुर्वीजेति । गुरोर्देशरथस्याहमपि यास्यामीति पृच्छति । कोसलकन्या कौ-
सल्या तदाङ्घ्रियुगलम् । शुकं च सारिकां च पिककुलं च । द्वन्द्वैक्यम् ॥ १० ॥

रामे प्राप्ते वनान्तं कथमपि भरतश्चेतनां प्राप्य तातं

नीत्वा देवेन्द्रलोकं मुनिजनवचनादूर्ध्वदेहक्रियाभिः ।

भ्रातुः शोकाज्जटावानजिनवृततनुः पालयामास नन्दि-

ग्रामे तिष्ठन्नयोध्यां रघुपतिपुनरागामिभोगाय वीरः ॥ ११ ॥

राम इति । अयोध्यानिकट एव नन्दिग्रामोऽस्ति तत्रस्थः सन् । ननु जटाजिना-
दिवृतः किमयोध्यापालनेनेति तत्राह । रघुपते रामस्य वनवासानन्तरभोगाय
अपालने रामवचनभङ्गात्त्वमत्रस्थो राज्यं कुर्विति रामवचनम् ॥ ११ ॥

सद्यः पुरीपरिसरेषु शिरीषमृद्वी

गत्वा जवात्रिचतुराणि पदानि सीता ।

गन्तव्यमस्ति कियदित्यसकृद्भुवाणा -

श्रृणुः कृतवती प्रथमावतारम् ॥ १२ ॥

सद्य इति । त्रिचतुराणीत्यत्र ' अचतुरविचतुर ' इत्यादिना समासः । अस-
कृद्भारंवारम् । ' पर्यन्तभूः परिसरः ' इत्यमरः ॥ १२ ॥

रामः-

आदावेव कशोदरी कुचतटीभारेण नम्रा पुन-

लीलाचंकमणं च नैव सहसे दोलाविधौ श्राम्यसि ।

स्रोतःकाननगर्तनिर्झरसरित्प्रायानपूर्वानिमा-

न्भूभागानपि भूतभैरवमृगान्वैदेहि यायाः कथम् ॥ १३ ॥

आदाविति । हे वैदेहि, इमान्वनसंवन्धिनो भूभागान्भूप्रदेशांस्त्वं कथं यायाः
कथं गमिष्यसि । स्रोतांसि च काननानि च गर्ताश्च निर्झराश्च सरितश्च तेषां प्रायो
वाहुल्यं येषु तानपूर्वांस्त्वया कदाप्यदृष्टान् । यास्यामीति चेत्तत्राह-लीलायै यन्म-
न्दिरेऽपि चङ्कमणं तदपि त्वं न सहसे, दोलाविधावपि श्राम्यसि श्रममेपि । अत्र
हेतुमाह-आदाविति ॥ १३ ॥

अरुणदलनलिन्या स्निग्धपादारविन्दा
कठिनतनुधरण्यां यात्यकस्मात्स्वलन्ती ।
अवनि तव सुतेयं पादविन्यासदेशे

त्यज निज कठिनत्वं जानकी यात्यरण्यम् ॥ १४ ॥

रामः वारितामपि कृतप्रयाणां सीतां दृष्ट्वा धरणीं प्रार्थयते अरुणेति । भो अवनि भूमे, इयं सीता अकस्मान्मन्दमन्दं यथा स्यात्तथा कठिना तनुर्यस्या एवंभूताया धरण्याः सकाशात्स्वलन्ती राती याति । कुत इत्यपेक्षायामाह—अरुणदला चेयं नलिनी च तद्वत् आ समन्तात्स्निग्धे पादारविन्दे यस्याः सा । अतोऽस्याः पद-विन्यासदेशे निजकठिनत्वं त्यज । कस्मात्त्यजामीति चेत्तत्राह—तव सुता । एतेन वात्सल्यमुद्गीरेतम् । जानकी वनं याति । यद्वा कीदृश्या धरण्याः अरुणदलनलिन्या अरुणा ये दलाः पादांगुलयस्तेषां नलिनी दुःखदेत्यर्थः । ‘नलो स्त्री नालदुःखयोः’ इति चरकः । नलं दुःखमस्या अस्तीति नलिनी मैथिली ॥ १४ ॥

पथि पथिकवधूभिः सादरं पृच्छ्यमाना
कुवलयदलनीलः कोऽयमार्ये तवेति ।
स्मितविकसितगण्डं ब्रीडविभ्रान्तनेत्रं

मुखमवनमयन्ती स्पष्टमाचष्ट सीता ॥ १५ ॥

पथिकवधूभिः पान्थस्त्रीभिः । यद्वा पथिपथि मार्गेमार्गे कवधूभिः ग्रामीणस्त्रीभिः ‘कोस्त्री गाम्यप्रकाशयोः’ इति धनञ्जयः । स्मितेन विकसितौ गण्डौ यस्मिन् ब्रीडया विभ्रान्ते नेत्रे यस्मिन्मुखमवनमयन्ती । एतेन स्पष्टं मद्रमणोऽयमित्युक्तवती न तु गिरेति ॥ १५ ॥

घुसृणमसृणपादा गम्मते भूः सदर्भा
विरचय शिवजातं मूर्ध्नि धर्मः कठोरः ।
इति ह जनकपुत्री लोचनैरश्रुगर्भैः

पथि पथिकवधूभिर्वीक्षिता शिक्षिता च ॥ १६ ॥

घुसृणेति । पथि मार्गे पथिकवधूभिरश्रुगर्भैर्लोचनैः कृत्वा जानकी वीक्षिता, इति शिक्षिता च । इति किं ? भो सीते, त्वं घुसृणमसृणपादा कमलकोशनवनीत-

तुल्याऽरुणकोमलचरणासि । भूः सदर्भा दर्भाकुरसहिता भवत्या गम्यते । मूर्ध्नि
धर्मः कठोरः । अतः शिवजातं शिरः पादत्राणं वल्कलजं पत्रजं वा
विरचय ॥ १६ ॥

तत्र चित्रकूटे जानकी सकरुणं सवाष्पम्-

मूर्ध्ना बद्धजटेन वल्कलभृता देहेन पादानतिं

कुर्वाणे भरते तथा प्ररुदितं तारस्वरैः सीतया ।

येनोद्विग्नविहङ्गनिर्गततरुर्निःसंमदःश्वापदः

शैलेन्द्रोऽपि किलैष भूरिभिरभूत्साश्रुः पयःप्रस्रवैः ॥ १७ ॥

मूर्ध्नेति । पयःप्रस्रवैर्निर्झररूपैः एषः शैलेन्द्रश्चित्रकूटोऽपि साश्रुरभूत् । केन येन
रुदितेन । कीदृशः शैलेन्द्रः । उद्विग्ना ये पक्षिणस्तैर्निर्गताः परित्यक्तास्तरवो यस्मिन् ।
संमदा हर्षरहिताः श्वापदा मृगादयो यस्मिन्तः । 'प्रमोदामोदसंमदाः' इत्यमरः ॥ १७ ॥

तत्रैव सुमित्रा लक्ष्मणमप्रति-

रामं दशरथं विद्धि मां विद्धि जनकात्मजाम् ।

अयोध्यामटवीं विद्धि गच्छ पुत्र यथासुखम् ॥ १८ ॥

तत्रैव सुमित्रा लक्ष्मणं प्रति-राममिति । यथासुखमिति रामस्य यथा सुखं स्वात्त-
यैव गच्छ । अनुसरेत्यर्थः ॥ १८ ॥

पदकमलरजोभिर्मुक्तपाषाणदेहा-

मलमत यदहल्यां गौतमो धर्मपत्नीम् ।

त्वयि चरति विशीर्णग्रावविन्ध्याद्रिपादे

कति कति भवितारस्तापसा दारवन्तः ॥ १९ ॥

पदेति । अथ भरते निवृत्ते रामेऽप्यन्यतः कृतप्रयाणे आह स्म जानकी रामं
प्रति-विशीर्णाः सर्वतः प्रक्षिप्ता ग्रावाणो यस्मिन्स चासौ विन्ध्यान्द्रिपादश्च तस्मिन्-
स्त्वयि चरति सति कतिकति तापसा दारवन्तो भवितार इति । एतत्कुत इत्यपेक्षा-
यामाह-यतो गौतमशापाच्छिलारूपामहल्यां तव पदकमलरजोभिर्मुक्तस्त्यक्तः
पाषाणदेहो यथा तामलमत इत्युक्तं भवति । त्वच्चरणस्पर्शेन यथा पूर्वमहल्या
पाषाणरूपापि देवीत्वं गता तथाद्यापि विन्ध्यग्रावाणस्त्रियो भविष्यन्तीति पूर्ववृत्त-
मनुस्मृत्योक्तम् ॥ १९ ॥

वैदेही अदृष्टराजमन्दिराद्बहिर्व्यवहारतया बालभावाच्च दैव-
योगात् नौकासुखमनुभूय वने चरन्ती स्थलेऽपि भारा-
क्रान्ता सती नौः प्रचरतीति मन्यमानास्माभिरतः परमन-
यैव सुखप्रयाणं कर्त्तव्यं न पद्म्यामिति बुद्ध्या रामभक्षि-
त्याब्रवीत् ॥

वैदेहांति । वने जले, स्थले भूमौ ।

उपलतनुरहल्या गौतमस्यैव शापा-
दियमपि मुनिपत्नी शापिता कापि वा स्यात् ।
चरणनलिनसङ्गानुग्रहं ते भजन्ती
भवतु चिरमियं नः श्रीमती पोतपुत्री ॥ २० ॥

उपलेति । यदीत्यर्थे वाशब्दः । इयमपि । पोतपुत्री नौका चेत्केनापि
शापिता कापि मुनिपत्नी स्यात् तर्हि नोऽस्माकमेव श्रीमती भवतु सुखकारिणी
स्यात् । मुनिपत्नी मा भूदिति भावः । केव । गौतमस्य शापादुपलतनुः पाषाण-
देहापि ते चरणनलिनसङ्गानुग्रहं भजन्ती सती अहस्येव । सा यथा शिलात्वं
त्यक्त्वा अहल्यात्वं याता तथेयं नौकापि मुनिस्त्रीत्वमायातु अस्मदारोहणसुखा-
भावात् । इत्युक्तवत्यां सीतायाम् ॥ २० ॥

दृष्ट्वातिदैन्यं जनकात्मजायास्तत्रैव रामः सह लक्ष्मणेन ।
गोदावरीतीरसमाश्रितेषु वनेषु चक्रे निजपर्णशालाम् ॥ २१ ॥
दृष्ट्वेति । वनेषु दण्डकसंज्ञकेषु ॥ २१ ॥

एषा पंचवटी रघूत्तमकुटी यत्रास्ति पंचावटी
पान्थस्यैकघटी पुरस्कृततटी संश्लेषभित्तौ वटी ।
गोदा यत्र नटी तरङ्गिततटी कल्लोलचञ्चत्पुटी
दिव्यामोदकुटी भवाब्धिशकटी भूतक्रियादुष्कुटी ॥ २२ ॥

लक्ष्मणस्तत्रैव तत्कुटीरमणीयतामालोक्य-एवेति । हे रघूत्तम, एषा पञ्चवटी कुटी । भवत्विति शेषः । कीदृशी । पञ्चवटी पञ्चवटयुक्ता । एतेनापि निविड-
च्छायात्वमुक्तम् । पुनः कीदृशी । यत्र पञ्चावटी अस्ति । पञ्चानामवटानां समा-
हारः पञ्चावटी पञ्चवटवृक्षमूलेषु पञ्चसरस्वतीगताः । 'गर्तावटौ भुवि श्वभ्रे'
इत्यमरः । पुनः कीदृशी । पान्थस्य प्रवासिनः एकमपेक्षितुं जलच्छायादिकं घटयते
उद्दीपयतीति । पुनः कीदृशी । पुरस्कृतौ शोभमानौ तटौ कुड्यापेक्षया द्वारभागौ
यस्याः सा । पुनः कीदृशी । संश्लेषो दारापत्याभिनिवेशस्तस्य भित्तौ संचये वटी
तन्निवर्तकौपवटिका । पुनः कीदृशी । यत्र यत्समीपे गोदा गोदावरी नदी नर्तकी-
रूपा । कीदृशी गोदा । तरङ्गितौ तटौ यस्याः सा । पुनः कीदृशी गोदा ।
कल्लोलैश्चञ्चन्तः पुटा जलनिर्गममार्गा यस्यां सा कल्लोलचञ्चत्पुटी । पुनः
कीदृशी गोदा । अलौकिको यः पद्मामोदस्तस्य कुटी कूपिका । पुनः
कीदृशी । भवाब्धिश्चकटी पोतरूपा । पुनः कीदृशी गोदा । भूतक्रियादुष्कुटी
भूतानां क्रियाभिः सामान्यधर्मैर्दुष्प्रापा । बहुपुण्यलभ्येत्यर्थः । अत्र विशेषणेषु वटी-
नदीकुटीसादृश्यं चिन्त्यं विस्तारभयान्न विवृतम् । अत्र भवाब्धिश्चकटीद्वयान्यो-
ऽप्यर्थः सम्भवति । हे रघूत्तम, एषा कुटी भवतु । कीदृशी । पञ्चानां पृथिव्यग्नेजो-
वाय्वाकाशादीनां वटी निहन्त्री 'वट विशाते' यां प्राप्य न पुनर्भव इति । यत्र
यस्यां पञ्चानां रूपरसगन्धस्पर्शशब्दानां अवटी संगतिनिवर्तको विधिरस्ति । 'वट
वर्जने' अत्रेन्द्रियाणि सुजयन्तीति । पान्थस्य मोक्षमार्गकृतप्रयाणस्य एका निरुपमा
घटी विश्रामस्थानं 'घट विश्रमणे' । यत्र यस्यां गोदा गावो वेदवाचः ताः ददा-
तीति गोदा । मुनिसभा नदी प्रसिद्धाऽऽस्ते । 'नट आविर्भावे' । कीदृशी गोदा ।
पुरस्कृता तटी समित्कुशसमृद्धिर्यया सा । 'तटच् समृद्धौ' । पुनः कीदृशी ।
संश्लेषो दारापत्याद्यभिनिवेशस्तस्य भित्तौ सञ्चये वटी वज्ररूपा । 'वज्रं वटी पविः
सारः' इति शाश्वतः । पुनः कीदृशी । रागादिषु प्राप्ता ये जीवास्तेषां तटिनी
निःसारणतीर्थवती । पुनः कीदृशी । कल्लोलैर्देवैरितस्ततश्चङ्क्रम्यमाणानि निकुञ्जानि
यस्याः साः । 'कल्लोलो देववारिणोः' इति धरणिः । 'निकुञ्जपुटयोः पुटः' इति
विश्वः । पुनः कीदृशी । दिव्यो नैसर्गिको य आमोदः वासना तस्य कुटी क्षयकरी
'निवासक्षययोः कुटी' इति चरकः । अत एव भवाब्धिश्चकटी संसारतारणनौका ।
नन्वेवं चेत्सर्वे कथं न विद्युरिति चेत्तत्राह-भूतानां प्राणिनां क्रियाभिर्दुरदृष्टैर्दुष्कुटी
दुष्प्रापेत्यर्थः । एते धातवो कविकल्पद्रुमे चिन्त्यास्तद्रूपं च ॥ २२ ॥

क्रीडाकल्पवटं विसर्पितजटं विश्वाम्बुजन्मावटं
पिष्टाण्डौघघटं धृताङ्घ्रिशकटं ध्वस्तक्षमासंकटम् ।

विद्युच्चारुरुचा विधूतकपटं सीताधरालम्पटं

भिन्नारीभघटं विरुग्णशकटं वन्दे गिरां दुर्घटम् ॥ २३ ॥

जानकी संन्यस्ताध्वपरिश्रमा मुग्धावतारं पुराणपुरुषं वन्दते स्म । तत्रैव कुटी-
करणाज्ञातानन्दा प्रणमति । अहं रामं वन्दे इत्यन्वयः । कीदृशम् । क्रीडानां नर-
सुरतिर्यगाद्यवताराणां कल्पवटं अवताराः यतः शक्तिमास्थाय क्रीडन्ति यथेच्छम् ।
ननु प्रतियुगावतारे जीवो न किं नेत्याह—विसर्पितवटं प्रकटीकृतविश्वतनुम् । ननु
विश्वजनकत्वेन तत्कृतदोषवान्किं नेत्याह—विश्वाम्बुजन्मावटं विश्वमेवाम्बुजन्म कमलं
तत्प्रकाशाय आ समन्ततः वटः सूर्यः । यथा सूर्यः पद्मं बोधयति ननु तद्गन्धादि गृह्णाति
तथेश्वरोपीक्ष्यैव करोति ननु तदोपभाक् । ‘ वटः सूर्ये तरौ लोके ’ इति शाश्वतः ।
सूर्यवन्नाशवान्किं नेत्याह—पिष्टाण्डौघघटं चूर्णाकृतब्रह्मांडसमूहम् । स्वयमेव नाशकदि-
त्यर्थः । तर्हि सर्वानेव नाशयति किं नेत्याह—धृताङ्घ्रिशकटं धृतौ हृदये स्वाङ्घ्री
यैस्ते धृताङ्घ्रयो भक्तास्तेषां संसारोत्तारणाय बाह्यं पोतमिति । एतदेव दर्शयति—
ध्वस्तं दूरीकृतं क्षमायुक्तानां अम्बरीषादीनां सङ्घटं येन तम् । मध्यमपदलोपी समासः ।
तर्हि भक्तपालकत्वाद्विषमः किं नेत्याह—विद्युदिव चारुरुक् यस्याङ्गदीप्तिस्तया
विधूतः कपटो मायाकृतदम्भो येन तम् । अतो यः कोऽपि तद्रूपं स्मरति
तस्य दम्भक्षतिर्नेतरेषाम् । अतो ज्ञानाज्ञानाभ्यां जीवानामेव विषमत्वं ननु
तवेति भावः । ननु एतादृक्कथं प्राप्यते तत्राह—सीताधरालम्पटं भक्तार्थमावि-
र्भूतमित्यर्थः । ननु तर्हि कामी किं नेत्याह—भिन्ना अरयः कामादय एवेभा मतङ्ग-
जास्तेषां घटाः समूहा येन तम् । ननु जितकामादित्वादिरहितैकारिषुः किं नेत्याह ।
विरुग्णशकटं विशेषेण रुग्णाः खण्डीकृताः शकटा दैत्यराजानो येन ‘ शकौ यवन-
राक्षसौ ’ इति धरणिः । ‘ टो महेश्वर आख्यातः ’ इत्येकाक्षरः । नन्वेवं मां सर्वं
किं न विद्युरिति चेन्न । गिरां दुर्घटं वाचामगोचरम् । अनिर्वचनीयमित्यर्थः ॥ २३ ॥

अथ मारीचः—

अतीतानागतवर्तमानत्रिकालदर्शनो लंकापतेराज्ञामासाद्य
चिन्तयामास ।

रामादपि च मर्तव्यं मर्तव्यं रावणादपि ।

उभयोर्यदि मर्तव्यं वरं रामो न रावणः ॥ २४ ॥

रामादिति । वरं रामो न रावण इत्यस्यायमर्थः । रामान्मरणे परत्र मोक्षः स्या-
दिह च स्वामिकार्यमित्यर्थद्वयमिति ॥ २४ ॥

सुललितफलमूलैस्तत्र कालं कियन्तं

दशरथकुलदीपे सीतया लक्ष्मणेन ।

गमयति दशकण्ठोत्कण्ठितप्रेरितं द्रा-

क्कनकमयकुरंगं जानकी संददर्श ॥ २५ ॥

सुललितेति । इति विचार्य मृगो भूत्वा तत्पर्णशालाभ्यर्णं गतः । दशरथकुलदीपे
रामे सीतया लक्ष्मणेन च सह तत्र कालं गमयति सति जानकी कनकमयकुरङ्गं
संददर्श । कीदृशम् । दशकण्ठस्य उत्कण्ठितेन उत्कण्ठया सीताहरणाभिलाषेण प्रेरितं
प्रस्थापितमिति ॥ २५ ॥

देहं हेममयं हरिन्मणिमयं शृंगद्वयं वैदुमा-

श्वत्वारोऽपि खुरा रदच्छदयुगं माणिक्यकांतियुति ।

नेत्रे नीलसुतारके सुवितते तद्वच्चलं प्रेक्षितं

तत्तद्रत्नमयं किमत्र बहुना सर्वांगरम्यो मृगः ॥ २६ ॥

देहमिति । सुगमम् ॥ २६ ॥

सांगं मायाकुरंगं द्रुतनिधननिशाचारिमारीचमग्रे

धावन्तं सञ्चरन्तं क्षणमपि गहने जानकी याचते स्म

रामं कामाभिरामं निशितशरधनुर्धारिणं लक्ष्मणेन

क्षिप्रं तद्रक्षणायोल्लिखिततटभुवा सोऽप्यगात्तद्वधाय ॥ २७ ॥

इति हनुमन्नाटके मारीचागमनं नाम तृतीयोऽङ्कः ॥ ३ ॥

साङ्गमिति । जानकी तं मायामृगं प्रति रामं याचते स्म । प्रार्थयामासेत्यर्थः ।
कीदृशम् । द्रुतं अचिरभावि निधनं यस्य द्रुतनिधनश्चासौ निशाचरश्च-
स चासौ मारीचश्च तम् । अग्रे धावन्तं अतिगहनेक्षणं यथा स्यात्तथा सञ्चरन्तम् ।
सोऽपि रामो लक्ष्मणेन सह तद्वधाय क्षिप्रमगात् । लक्ष्मणेनानुगत इत्यध्याहारो वा ।
कीदृशेन । तद्रक्षणाय सीतासंरक्षणार्थं लिखितौ धनुष्कोट्या तटौ द्वारोपान्तभागौ
यस्याः सा भूः कुटी येन राजधनुर्लैखां कोऽपि नाक्रमिष्यतीति ॥ २७ ॥

इति श्रीमिश्रमोहनदासविरचितायां हनुमन्नाटकदीपिकायां

मारीचागमनं नाम तृतीयोऽङ्कः ॥ ३ ॥

चतुर्थोऽङ्कः ।

आन्दोलयन्विशिखमेककरेण सार्धं
कोदण्डकाण्डमपरेण करेण धुन्वन् ।
सन्नह्य पुष्पलतया पटलं जटानां
रामो मृगं मृगयते वनवीथिकासु ॥ १ ॥

आन्दोलयन्निति । एककरेण सार्धं विशिखमान्दोलयन्निति मृगयते अवलोक-
यति ॥ १ ॥

हस्ताभ्यां समुपैति लेढि च तृणं स्पृश्यतां गाहते
गुल्मान्प्राप्य निवर्तते किसलयानाघ्राय चाघ्राय च ।
भूयस्त्रस्यति पश्यति प्रतिदिशं कण्डूयते स्वां तनुं
दूरं धावति तिष्ठति प्रचलति प्रान्तेषु मायामृगः ॥ २ ॥

हस्ताभ्यामिति । मायामृगः प्रान्तेषु प्रचलति प्रान्तेषु शालाभ्याशेषु मायापूर्वकं
मृगजात्यनुकरणमाह—कदाचिदिति पदाध्याहारः सर्वत्रानुवध्यते । हस्ताभ्यां हस्त-
ग्राह्यत्वं लेढि 'लिह आस्वादने' । न स्पृश्यतामस्पृश्यत्वम् । सुगमम् ॥ २ ॥

ग्रीवाभङ्गाभिरामं मुहुरनुपतति स्यन्दने बद्धदृष्टिः
पश्चार्धेन प्रविष्टः शरपतनभयाद्भूयसा पूर्वकायम् ।
दर्भैरर्धावलीढैः श्रमविवृतमुखभ्रंशिभिः कीर्णवर्त्मा
पश्योद्विग्नप्लुतत्वाद्वियति बहुतरं स्तोकमुर्व्यां प्रयाति ॥ ३ ॥

रामो मृगं लक्ष्मणं दर्शयति—ग्रीवेति । ग्रीवाभङ्गेन अभिरामं यथा स्यात्तथा मुहु-
रनुपतति पश्चादवलोकयति स्यन्दने रथे बद्धा दृष्टिर्येन सः भूयसा पश्चार्धेन पश्चिम-
शरीरभागेन मदीयशरपातभयात्पूर्वकायं प्रविष्टः पश्चात्संकुचितगात्र इति । अर्धभ-
क्षितैर्दर्भैः कीर्णं विक्षिप्तं वर्त्म येन सः । कीदृशैर्दर्भैः । श्रमेण विवृतमत्युद्धाटितं यन्मुखं
ततो भ्रंशिभिः पातुकैः । एनं पश्य उदग्रप्लुतत्वादुत्कटोत्पतनाद्वियत्याकाशे बहुतरं
प्रयाति गच्छति भूमौ स्तोकमल्पं प्रयाति ॥ ३ ॥

बाणेन दिव्येन रघुप्रवीरस्ततो मृगं वक्षसि वद्धलक्ष्यः ।

विव्याध यावत्तरसा तपस्वी दशाननस्तावदिहाजगाम ॥ ४ ॥

ततो वनान्तरे । बाणेनेति । यावत् रघुवीरो बाणेन मृगं विव्याध, तावदेव तपस्विवेषधारी दशाननः इह सीतासमीपे आजगामेत्यन्वयः ॥ ४ ॥

मारीचमृगयाव्यग्रे रामे प्राप्ते च रावणे ।

भयादिव कुरङ्गीणामस्याः पश्यामि लोचने ॥ ५ ॥

मारीचेति । रामे मारीचमृगयाव्यग्रे सति रावणे प्राप्ते सति, अस्याः सीताया लोचने भयात्कुरङ्गीणामित् पश्यामि । किमप्यनिर्वचनीयनेत्रलौल्यं दृष्ट्वा ननन्देति भावः ॥ ५ ॥

स व्याहरद्धर्मिणि देहि भिक्षामलंघयँलक्ष्मणलक्ष्मलेखाम् ।

जग्राह तां पाणितले क्षिपन्तीमाकारयन्तीं रघुराजपुत्रौ ॥ ६ ॥

स इति । स रावणो व्याहरदित्युवाच । किं तदाह । हे धर्मिणि, आतिथ्यदाना दानपुण्यपापज्ञे, भिक्षां देहि । लक्ष्मणेन कृता या लक्ष्मणश्चिह्नस्य लेखा तामलंघयन्सन् तद्वहिरागत्य पाणितले क्षिपन्तीं भिक्षां ददतीं सीतां जग्राह हतवान् । कीदृशीम् । रघुराजो दशरथस्तत्पुत्रौ रामलक्ष्मणौ आकारयन्तीमाह्वयन्तीम् ॥ ६ ॥

रे रे भोः परदारचोर किमरेऽधीरं त्वया गम्यते

तिष्ठाधिष्ठितचन्दनाचलतटः प्राप्तो जटायुः स्वयम् ।

मुञ्चैनां पतिदेवतां न खलु चेन्मञ्चण्डतुण्डाकुश-

क्रूरावस्करणव्रणासृगुरसः पास्यन्ति गृध्रास्तव ॥ ७ ॥

जटायुर्दशरथमैत्रीमनुस्मरन्नावणं ज्ञात्वा कथयति-रेरे इति नीचसंबोधने, भो अहो परदारचोर, त्वया अधीरं तूर्णं यथा स्यात्तथा किं गम्यते ? धीरास्तु शनैर्गच्छन्ति न त्वरया । अरे तिष्ठ । स्वयमहं जटायुः प्राप्तोऽस्मि । अधिष्ठितोऽधिवसितः चन्दनाचलस्य मलयस्य तटो येन । एतेन प्राशस्त्यमुक्तम् । एनां मुञ्च । ननु इयमेव प्रयातीति चेन्न । कीदृशी । पतिरेव देवता यस्याः सा । तां चेन्न त्यजसि तर्हि तवोरसः सकाशाद्गृध्रा मदीयं यञ्चण्डं तुण्डं तदेवाकुशस्तेन यत्क्रूरमवस्करणं ततो ये व्रणास्तेभ्यो निःसृतमसृग्रुधिरं पास्यन्ति । यद्वा एकमेव पदम् । व्रणेभ्यो निःसृतमसृग्र्यस्मिस्तदुरस उरः पास्यन्ति । कर्मणि पठ्यी 'तदवस्करणं प्रोक्तं तुण्डेनोद्विद्य कर्षणम्' इति हलायुधः ॥ ७ ॥

जन्म ब्रह्मकुले हरार्चनविधौ कृत्वा शिरःकृन्तनं
शक्तिर्वज्रिणि घोरदण्डदलनव्यापारशक्तं मनः ।
हेलोल्लासितकेलिकन्दुकनिभः कैलास उत्पाटित-
स्तत्किं रावण लज्जसे न हरसे चौर्येण पत्नीं रघोः ॥ ८ ॥

रावणं ज्ञात्वा अवलाशौर्याकुलवान् चौर्यं करोपि तत्तु त्वयि न संभवतीत्याह-
जन्म ब्रह्मकुले इति । हरार्चनविधौ शिरःकृन्तनं कृत्वा वज्रिणि देवेशे शक्तिः ।
मनः घोरदण्डदलनव्यापारशक्तं ये घोरदण्डा दुर्निग्रहास्तेषां निग्रहव्यापारे शक्तं
समर्थम् । भवता कैलासो गिरिरुत्पाटितः । कीदृशः । हेलयाऽनायासेनोल्लासित
उद्गमितो यः केलये क्रीडार्थं कन्दुकः तत्सदृशः । यथैव केलिकन्दुकस्तथैव गिरिरिति
भावः । तत्तस्मादेवं बले सति चौर्येण यत् रघोः रामस्य पत्नीं हरसे तत्किं कस्मान्न
लज्जसे ? गूढाक्षेपः ॥ ८ ॥

मैनाकः किमयं रुणाद्धि पुरतो मन्मार्गमव्याहतं
शक्तिस्तस्य कुतः स वज्रपतनाद्भीतो महेन्द्रादपि ।
ताक्षर्यः सोऽपि समं निजेन विभुना जानाति मां रावणं
हा ज्ञातं स जटायुरेष जरसा क्लिष्टो वधं वाञ्छति ॥ ९ ॥

रावणः सक्रोधं स्वगतं च-अयं मैनाको गिरिः किम् ? किं वितर्के । अयं कः
पुरतो भूत्वा अव्याहतं देवैरप्यखण्डितं मदीयं मार्गं रुणाद्धि ? सपक्षत्वात्तस्य मैना-
कस्य शक्तिर्मन्मार्गरोधनसामर्थ्यं कुतः । यतः स गिरिर्महेन्द्रादपि इन्द्रसकाशादपि
यद्वज्रपतनं तस्मादेव भीतः, इन्द्र एव मत्तो विभेति । तन्निर्जितस्य गिरिर्मयि का
शक्तिरिति भावः । तर्ह्ययं ताक्षर्योऽस्ति न सोऽपि गरुडः । निजेन विभुना समं वि-
ष्णुबलतुल्यबलं मां रावणं जानाति । रावयति स्वबलेन लोकानिति रावणः । हेति
कष्टम् । ज्ञातं एष स जटायुः । स कः । यो जरसा वार्धक्येन व्याप्तः सन् वधं
वाञ्छति । हा कष्टं वृद्धस्य हनने किं यश इति कष्टम् । विजयोऽयमलंकारः । तदुक्तं
दण्डिना-‘यः पूर्वोत्तरपक्षाभ्यां निर्णेता भवति स्वयम् । शब्दचातुर्यतो विज्ञैर्विजयः
समुदीरितः’ इति ॥ ९ ॥

मा भैषीः पुत्रि सीते व्रजति मम पुरो नैष दूरं दुरात्मा
रे रे रक्षः क दारावधुकुलतिलकस्यापहत्य प्रयासि ।

चञ्चाक्षेपप्रहारत्रुटितधमनिभिर्दिक्षु विक्षिप्यमाणै-

राशापालोपहारं दशभिरपि भृशं त्वच्छिरोभिः करोमि ॥ १० ॥

जटायुः क्रोधमभिनीय-मा भैषीर्भयं मा कार्षीः । दारशान्द्रो भूम्भ्येव । दशभि-
स्त्वच्छिरोभिर्दशानामाशापालानामुपहारं करोमि । करिष्यामीत्यर्थः । क्रीडशैः शि-
रोभिः । दिक्षु दशसु दिशासु विक्षिप्यमाणैः । पुनः क्रीडशैः । चञ्चोः आक्षेपेण
ये प्रहारास्तैस्त्रुटिता धमन्यो नाड्यो येषां तैः । ' नाडी तु धमनिः शिरा ' इति
विश्वः । अन्यत्सुगामम् ॥ १० ॥

अक्षं विक्षिपति ध्वजं दलयते मृद्नाति नद्धं युगं

चक्रं चूर्णयति क्षिणोति तुरगान् रक्षःपतेः पक्षिराट् ।

रुन्धन्गर्जति तर्जयत्यभिभवत्यालम्बते ताडय-

त्याकर्षत्यवलुम्पति प्रचलति न्यञ्चन्युदंचत्यपि ॥ ११ ॥

अक्षमिति । पक्षिराट् जटायू रक्षःपतेः रावणस्याक्षं चक्रान्तरालं काष्ठं विक्षिपति
विरुद्धं चालयति । दलयते त्रोटयति । मृद्नाति मर्दयति । गर्जति स्वयं तर्जयति ।
तमभिभवति तिरस्करोति । आलम्बते मार्गमवलम्ब्य तिष्ठति । ताडयति तं प्रह-
रति । आकर्षति तत्केशान्विलिखति । अवलुम्पति तद्वासांस्यपहरति । प्रचलति
स्वपक्षलाघवमाविष्करोति । न्यञ्चति शिरस्तत्प्रहारपातेन स्वयं नम्रीभवति । उदञ्चति
स्वचरणकृततत्प्रहारवञ्चनाय उच्चैर्गच्छति ॥ ११ ॥

क्रुद्धस्ततो दृढचपेटशिलातलेन

रक्षः पिपेष गहनेऽद्भुतपक्षिराजम् ।

ईषत्स्थितासुरपतद्भुवि राम राम

रामेतिमन्त्रमनिशं निगदन्मुमुक्षुः ॥ १२ ॥

रावणः क्रोधं नाटयति-क्रुद्ध इति । करतलप्रहारः स एव शिलातलस्तेन ॥ १२ ॥

न मैत्री निर्व्यूढा दशरथनृपे राज्यविषया

न वैदेही त्राता हृढहरणतो राक्षसपतेः ।

न रामस्यास्येन्दुर्नयनविषयोऽभूत्सुकृतिनो

जटायोर्जन्मेदं वितथमभवद्भाग्यरहितम् ॥ १३ ॥

जटायुरात्मानं शोचयन्नाह । राज्यं विषयो यस्याः त्वद्राज्यं पालयामीति मैत्री
न निर्व्यूढा न निष्पन्ना । सुकृतिनो रामस्य यतः किमपि कृतं न जातम् । अत एव
भाग्यरहितमिति सन्तापमकरोदिति ॥ १३ ॥

हा राम हा रमण हा जगदेकवीर
हा नाथ हा रघुपते किमुपेक्षसे माम् ।
इत्थं विदेहतनयां मुहुरालपन्ती-
मादाय राक्षसपतिर्नभसा जगाम ॥ १४ ॥

हा रामेति । उपेक्षसे उपेक्षां करोषि ॥ १४ ॥

आकृष्यमाणाभरणानि मुक्त्वा सैरध्वजी मारुतिमद्रिमौलौ ।
उमाच रामाय सलक्ष्मणाय वराय देयानि सदेवराय ॥ १५ ॥

आकृष्येति । आकृष्यमाणा सैरध्वजी सैरध्वजो जनकस्तदपत्यं स्त्री सैरध्वजी
सीता । अद्रिमौलौ गिरिशिखरे स्वाभरणानि मुक्त्वोन्मुच्य मारुतिं हनुमन्तमुवाच ।
किमुवाचेत्याह-वराय श्रेष्ठाय रामाय, देवराय पतिभ्रात्रे लक्ष्मणाय चाभरणानि
देयानि ॥ १५ ॥

रामः शुष्के स्थाणौ दक्षिणे रटन्तं करटमवलोक्य पुनरा-
गच्छन्निजप्राणप्रयाणमेव मन्वानः क्षणं विश्रम्य ।
मायाकुरंगं विनिहत्य रामो भ्रात्रा सहागत्य च पर्णशालाम् ।
कोणत्रयेषु प्रसमीक्ष्य सीतां दृष्टश्वतुर्थो न च शोकभीत्या १६ ॥
इति श्रीमद्भुमन्नाटके सीताहरणं नाम चतुर्थोऽङ्कः ॥ ४ ॥

राम इति । दक्षिणभागे शुष्के स्थाणौ नीरसवृक्षखण्डे करटमवलोक्य पुनरागच्छ-
न्मारीचं हत्वा पर्णशालां प्रत्यागच्छन्सन् 'काके तु करटारिष्टबलिपुष्टसकृत्प्रजाः'
इत्यमरः । कोणत्रयेषु सीतां प्रसमीक्ष्य चतुर्थः शालाकोणस्तेन रामेण न दृष्टः ।
कयां तदलाभातिशोकभीत्या इत्यर्थः ॥ १६ ॥

इति श्रीमिश्र० हनुम० टीकायां सीताहरणं नाम चतुर्थोऽङ्कः ॥ ४ ॥

पञ्चमोङ्कः ।

रामः प्राणोत्क्रमणसमयादपि घोरतरं वियोगसमयमधिगम्य
पर्णशालान्तरालमालोक्य कथमपि विदीर्णहृदयमार्गादुज्जि-
गमिषून्प्राणान्धारयंस्तदुत्तरीयमुपलभ्य जानकीं स्मरन्नरोदीत्-

द्यूते पणः प्रणयकेलिषु कण्ठपाशः

क्रीडापरिश्रमहरं व्यजनं रतान्ते ।

शय्या निशीथसमये जनकात्मजायाः

प्राप्तं मया विधिवशादिदमुत्तरीयम् ॥ १ ॥

ततो रामस्य किं वृत्तमासीत्तदाह-द्यूतेति । विधिवशादैवयोगाज्जनकात्मजाया
इदमुत्तरीयं मया प्राप्तम् । किं तत् । यत्तदोर्नित्ययोगात् यत् द्यूते पण इत्यादि सर्व
सुगमम् ॥ १ ॥

बहिरपि न पदानां पंक्तिरन्तर्न काचि-

त्किमिदमियमसीता पर्णशाला किमन्या ।

अहमपि किल नायं सर्वथा राघवश्चे-

त्क्षणमपि नहि सोढा हन्त सीतावियोगम् ॥ २ ॥

तच्चरणचिह्नमालक्ष्य विचिकित्सति-बहिरिति । बहिरपि पर्णशालावहिर्भागेऽपि
काचित्स्त्रियः पुरुषस्य वा पदानां पंक्तिरन्तः कुटीमध्येऽपि न । तदिदं किमिति वि-
चिकित्सा । इयं याऽत्रस्था सा असीतैव न पर्णशालैवान्या किं किल । सर्वथा
अयमहं राघव एव न चेत्स्यान्तर्हि क्षणमपि सीतावियोगं न सोढा । एतेनोन्मादो
दर्शितः । तदुक्तं रसोदयौ-‘ प्रौढानन्दायत्तो विरहात् योहृद्भ्रमः स उन्मादः’
इति ॥ २ ॥

मध्योऽयं हरिभिः स्मितं हिमरुचा नेत्रे कुरङ्गीगणैः

कान्तिश्चम्पककुङ्मलैः कलरवो हा हा हतः कोकिलैः ।

मातंगैर्गमनं कथं कथमहो हंसैर्विभज्याधुना

कान्तारे सकलैर्विनाश्य पशुवन्नीतासि भो मैथिलि ॥ ३ ॥

मध्योऽयनिति । भो मैथिलि, ज्ञातं कुत्रापि त्वदीयं चिह्नमपि न लक्ष्यते । अतः कान्तारे च अधुना मद्विना भूतावसरे सकलैरेतैर्विनाश्य हत्वा नीतासि गृहीतासि पशुवत् । यथा पशुर्विनाश्य गृह्यते तद्वत् । येनाङ्गेन येषामवमानस्तत्तदङ्गं तैरेव गृहीतमित्याह—मातङ्गैः गजैर्हसैश्च गमनमेव कथं कथं विभक्तमिति । अहो एतदाश्चर्यम् । उभयैरेकं कथं गृहीतमिति । एतेन गुणकीर्तनावस्था दर्शिता । सोक्ता रसोदधौ—‘वैरहकान्ताविषये प्रशंसनं स्याद्गुणाख्यानम्’ इति ॥ ३ ॥

युक्तमेव हि कैकेय्या यदहं प्रेषितो वनम् ।

ईदृशी यस्य मे बुद्धिर्मृगः कापि हिरण्मयः ॥ ४ ॥

युक्तेति । आत्मानं शोचन्नाह—ईदृशी असंवद्धा । असंवद्धात्वमाह—हिरण्मयो मृगः कापि दृष्टः श्रुतो वास्ते ? न कापोत्यर्थः ॥ ४ ॥

आलिङ्गितात्र सरसीरुहकोरकाक्षी

पीताधरोतिमधुरे विधुमण्डलास्या ।

रंगावतारमकरंदविमर्दितानि

पुष्पान्यमूनि दयिते क्व गतेत्यरोदीत् ॥ ५ ॥

प्रकीर्णपुष्पमालां पर्णशालामालोक्याह—आलिङ्गितेति । रामः इति अरोदीत् । इति किम् ? हे दयिते, त्वं क्व गता ? अत्र त्वं आलिङ्गिता मयेति शेषः । आलिङ्गनसुखेन नेत्रसंकोचात्कोरकत्वमुक्तम् । ‘कलिका कोरकः पुमान्’ इत्यमरः । अतिमधुरत्वे हेतुः—विधुमण्डलसदृशास्या रङ्गानां केलीनामवतार आविर्भावस्तत्र यो मकरन्दः कोमलरसः तेन मिश्रितानीत्यर्थः ॥ ५ ॥

गाहंगाहं गह्वरकान्तारवनान्ता-

दर्शदर्शं दर्पकभल्लीरिव वल्लीः ।

स्मारंस्मारं दूरगतां तामथ कान्तां

रामः कान्तामद्रिचरो दीनमरोदीत् ॥ ६ ॥

स भूरजोरञ्जितसर्वकायो बभौ विभुर्मन्युविदीर्णचेताः ।

योषिद्वियोगानलदह्यमानं स्वकान्तमालिङ्गयतीव भूमिः ॥ ७ ॥

सीतेति हा जनक वंशजवैजयन्ति
 हा मद्विलोचनचकोरनवेन्दुलेखे ।
 इत्थं स्फुटं बहु विलप्य विलप्य राम-
 स्तामेव पर्णवसतिं परितश्चचार ॥ ८ ॥
 हा जानाकि प्रचलितोत्पलपद्मनेत्रे
 हा मे मनःकमलकाननराजहंसि ।
 एष प्रिये तव वियोगजवह्निदग्धो
 दीनं प्रयामि भवतीं क्व विलोकयामि ॥ ९ ॥

गह्वराणि सघनानि कान्ताराणि दुर्गवर्त्मनि येषु तानि गाहं गाहं अवगाह्य । अत्र सर्वत्र त्यक्थे णमुल् । तस्मिन्सति द्वित्वम् । कामभल्लीरिव वल्लीः दर्शदर्श दृष्टादृष्टा स्मारंस्मारं स्मृत्वास्मृत्वा । कीदृशी कान्ताम् । कस्य रामसुखस्य अंतोऽस्याः तां विरहेण रामदुःखदामिति । अत्रिचरो भूत्वा पर्वतचरो भूत्वा दीनं यथा स्यात्तथा जरोदीन् ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥

रे वृक्षाः पर्वतस्था गिरिगहनलता वायुना वीज्यमाना
 रामोऽहं व्याकुलात्मा दशरथतनयः शोकशुक्रेण दग्धः ।
 विम्बोष्ठी चारुनेत्री सुविपुलजघना वद्धनागेन्द्रकांची
 हा सीता केन नीता मम हृदयगता को भवान्केन दृष्टा ॥ १० ॥

हे वृक्षाः यूयं पर्वतस्थाः । उच्चस्थैः सर्वे दृश्यत इति ध्वनितम् । केनापि सीता नीता हता वा । भवतां मध्ये केनापि दृष्टा ? कीदृशा यूयम् । गिरिगहनलतावायुना वीज्यमानाः । एतेन वायुवशात्तत्रस्थाऽपि सीता भवद्विज्ञायत एवेत्युक्तम् । इत्युक्ते वृक्षा ऊचुः—भवान्कः ? राघव आह । अहं रामः । शोक एव शुक्रोऽग्निस्तेन दग्धः । 'सप्तार्चिर्दमुनाः शुक्रः' इत्यमरः । तर्हि कीदृशी सीतेत्यपेक्षायामाह—विम्बोष्ठी-त्यादि । वद्धा नागेन्द्रस्यैव काञ्चिचर्यया सा । यद्वा वद्धा नागेन्द्रस्य काञ्चिचर्यया सा । 'करिकुम्भमणिस्तोमनानारत्नोत्करेधिता । मध्ये कुम्भाकृतिः स्वर्णा सा नागेन्द्राख्यया मता' इति ॥ १० ॥

हे गोदावरि पुण्यवारिपुलिने सीता न दृष्टा त्वया
 सा हर्तुं कमलानि चागतवती याता विनोदाय वा ।
 इत्येवं प्रतिपादपं प्रतिनगं प्रत्यापगं प्रत्यगं
 प्रत्येणं प्रतिवर्हिणं तत इतस्तां मैथिलीं याचते ॥ ११ ॥

ततोऽवतीर्य गोदावरीमासाद्याह—हे गोदावरि, त्वया सीता न दृष्टा । कमला-
 न्याहर्तुमागतवती रम्यवारिपुलिने विनोदाय वा आगता । इत्यनेन प्रकारेण । एवं
 यथा गोदावरी पृष्टा तथैव प्रतिपादपं पादपं पादपं प्रति जानकीं याचते स्म । इति
 सर्वत्र युज्यते । आपगा नदी । अगो गिरिः । एणो मृगः ॥ ११ ॥

पुनर्लक्ष्मणमासाद्य वैकुण्ठं नाटयति—

के यूयं वद नाथनाथ किमिदं दासोऽस्मि ते लक्ष्मणः
 कोऽहं वत्स स आर्य एव भगवानार्यः स को राघवः ।
 किं कुर्मो विजने वने तत इतो देवी समुद्वीक्ष्यते
 का देवी जनकाधिराजतनया हाहा प्रिये जानकि ॥ १२ ॥

वद यूयं के ? एकवचने बहुवचनं वैकुण्ठ्यादेव । तत्र लक्ष्मणः—हे नाथनाथ-
 आदरे वीप्सा संभ्रमे वा । यद्वा हे नाथनाथ, नाथाः ब्रह्मादयस्तेषामपि नाथ स्वा-
 मिन्, इदं वैकुण्ठं किम् । अहं ते दासः लक्ष्मणोऽस्मि । हे वत्स, अहं कः ? लक्ष्मणः-
 स इति प्रसिद्धः आर्य एव भगवानचिन्त्यैश्वर्यः । रामः स—आर्यः कः ? लक्ष्मणः-
 राघवः रघुवंशजन्मा । रामः—अत्र विजने जनशून्ये वने किं कुर्मः ? लक्ष्मणः—इत-
 स्ततो देवी समुद्वीक्ष्यते । रामः—देवी का ? लक्ष्मणः—जनकाधिराजतनया । रामः-
 हा कष्टं हे प्रिये हे जानकि ! विपमोयमलंकारः । उक्तं च वीरभानौ—‘ उक्तिप्रयुक्ति
 चातुर्यान्निबद्धो विपमो मतः ’ इति ॥ १२ ॥

सौमित्रिणा सह रामः, अत्रान्तरे वनान्तं पर्यटन्नकतनया-
 तापिनः पापिनो रजनिचरपतेर्भुजभुजङ्गमण्डलीखण्डितो-
 रगवधूवैधव्यधातारं विषक्षरक्षसा निहतं धोरसमरमूर्च्छितं
 पक्षिराजं जटायुषं भयं च रावणरथमालोक्य—

ज्ञात्वा दशरथस्यैनं मित्रं शत्रुनिषूदनम् ।

हा तात किमिदं नाम रामः पक्षीन्द्रमब्रवीत् ॥ १३ ॥

इदं तव किं जातम् ? ॥ १३ ॥

जटायुः-

अर्धरात्रे दिनस्यार्धे अर्धचंद्रेऽर्धभास्करे ।

रावणेन हता सीताकृष्णपक्षे सिताष्टमी ॥ १४ ॥

अर्धेति । दिनस्यार्धे देवदिनस्यार्धे सति तेन चैत्र उक्तः । मकरादिषट् दिनं कर्कादिषट् निशेति श्रीपतिः । ' मासेन स्यादहोरात्रः पैत्रो वर्षेण दैवतः ' इत्यमरः । तत्राप्यर्धरात्रे सति पितृणामर्धरात्रे सति, अकृष्णपक्षे पितृणां पाक्षिकी रात्रिर्भवति । तदर्थं पक्षार्धे सति कस्य पक्षस्येत्यपेक्षायामाह-कीदृशे अर्धरात्रे । अकृष्णपक्षे अकृष्णः शुक्लः पक्षो यस्मिन् । एतेन चैत्रशुक्लपक्षो द्योतितः । पुनः कीदृशे अर्धरात्रे । अर्धः अष्टकलश्चन्द्रो यस्मिन् । तत्रापि कस्यां तिथौ हतेत्यपेक्षायामाह-यत्र यस्मिन्दिने सिताष्टमी सितेन शुक्लेण युता अष्टमी । मध्यमपदलोपी समासः । तत्रापि कस्यां वेलायामित्यपेक्षायामाह-कस्मिन्सति । अर्धभास्करे सति मध्यदिनवर्तिन्यादित्ये सति । सर्वपदैश्चैवमुक्तं भवति । चैत्रशुक्लपक्षसिताष्टमीमध्याहे सीता हतेति । केचिदेवं व्याकुर्वन्ति-कृष्णपक्षे सीता हता ' कृष्णोऽस्त्री माघकृष्णयोः ' इति चरकः । कीदृशे कृष्णपक्षे । पितृणामर्धरात्रे शुक्लपक्षः पितृणां रात्रिः । पुनः किंभूते दृष्टः माघस्नाननिमित्तं अर्धभास्करो यस्मिन् । ' अर्धोदिते रवौ स्नातो माघे स्वर्गमितो भवेत् ' अन्यत्पूर्ववत् । एतदर्थेन एवमुक्तं भवति । माघशुक्लपक्षसिताष्टमीमध्याहे सीता हतेति । उक्तं च वाराहपुराणे-' चैत्रमाससिताष्टम्यां मुहूर्ते वृन्दसंज्ञिते । राघवस्य प्रियां सीतां जहार दशकन्धरः ' इति वृन्दः । पूर्वाह्ण इति धरणिः ॥ १४ ॥

यत्रेति वाक्यशेषः रामः-

भग्नोऽयं कथमस्ति रावणरथस्तातेन वज्राङ्कुर-

क्रूरावस्करणेन भङ्गुरलसत्कोटिन्नुटज्ज्यं धनुः ।

हे सीरध्वजराजपुत्रि स तथा दृष्टस्त्वया धन्यया

पक्षीन्द्रो दशकण्ठकुञ्जरशिरःसंचारिपञ्चाननः ॥ १५ ॥

भग्नोऽयमिति । वज्राङ्कुरवद्वज्रधारावत्कूरं दुःसहं यदवस्करणं तुण्डेनोद्भिद्याकर्षणं तेन भङ्गुरे वक्त्रे लसन्त्यौ ये कोटी धनुष अग्रभागौ ताभ्यां सकाशात्तुटन्ती ज्या यस्य तद्वनुरपि कथं भग्नमितीत्युक्त्वा पुनः दृष्टवत्सीतामाह—हे सीते, धन्यया त्वया स पक्षीन्द्रो जटायुः तथा युद्धयमानो दृष्टः । धार्मिकदर्शनाद्धन्यत्वम् । यो दशकण्ठ एव कुञ्जरस्तच्छिरःसु सञ्चरणशीलः सिंह इति ॥ १५ ॥

तात त्वं निजतेजसैव गमितः स्वर्गं व्रज स्वस्ति ते

ब्रूमस्त्वेकमिमां वधूहतिकथां तातान्तिके मा कृथाः ।

रामोऽहं यदि तद्दिनैः कतिपयैर्व्रीडानमत्कन्धरः

सार्धं बन्धुजनेन सेन्द्रविजयी वक्ता स्वयं रावणः ॥ १६ ॥

सीताहृतिं दशरथं मा श्रावयेति लज्जया वारयति—हे तात, त्वं निजतेजसैव निजदर्पेणैव स्वर्गं गमितः प्रापितः व्रज । ते स्वस्ति । स्वर्गात्ते मोक्षोऽस्तु । परंतु एकं निरुपमं त्वां प्रति ब्रूमः । किं तदित्याह—इमामिति । बन्धुजनेन कुम्भकर्णादिना इन्द्रविजयी मेघनादस्तेन सहितः वक्ता शीघ्रं वदिष्यतीति ॥ १६ ॥

रामः—

वनेचरान्मृगान्विलोक्य । आः खलु दुरात्मनाममीषां
रूपेण मारीचिना प्रपञ्चमवलम्ब्य प्राणवल्लभाश्लेषतो विश्ले-
षितोऽहमिति अहं पुनः मृगीचक्रवधेन कुरङ्गाणां प्रियावि-
रहमुत्पादयामीति विचार्य—

अमोघाः कृष्टनालीकाः काननेषु मृगीवधे ।

रामः किं दूरघातीति सीतानयनशङ्कया ॥ १७ ॥

‘ आस्तु स्यात्कोपपीडयोः ’ इत्यमरः । अमोघा इति । काननेषु मृगीवधे मृगी-
वधनिमित्तं कृष्टा आकृष्टा ये नालीका वाणाः तस्य रामस्य तेऽमोघाः सफलाः ।
‘ नालीकशरमार्गणाः ’ इति विश्वः । दूरान्न हननमिति चेत्तत्राह—दूरघाती दूरादेव
हन्तुं शीलमस्य रामस्यास्तीति वाणसफलत्वदूरघातित्वयोः सतोरपि सीतानयनश-
ङ्कया इमे नेत्रे सीतायाः नयने भवत इति तन्नेत्रसादृश्यमात्रमासां नेत्रे तिष्ठतीति
तद्वनने स्वीयापराधः स्यादिति शङ्कया । इति किम् । प्राप्तदयावानभूदित्यर्थः ।

इति शब्देन दया किंशब्देन प्राप्तिरिति । 'समामौ च पारच्छेदे दयायामिति सम्मतम्' इति धरणिः । 'निन्दने च वितर्के च प्राप्तौ प्रश्ने किमप्ययम्' इति विश्वः । शङ्कोक्ता रसोदधौ- 'स्वीयापराधचोर्यादितो मता शङ्का' इति ॥ १७ ॥

ततः कथमपि भगवति भास्करेऽस्ताचलावलम्बिनि प्रलय-
कालोदितप्रचण्डमार्तण्डमण्डलमिवोदितं चन्द्रमण्डलं तरुण-
कोपारुणदारुणं तरणिनन्दनमिवावलोक्य रामः-

सौमित्रे ननु सेव्यतां तरुतलं चण्डांशुरुज्जृम्भते
चण्डांशोर्निशि का कथा रघुपते चन्द्रोऽयमुन्मीलति ।
वत्सैतद्भवता कथं नु विदितं धत्ते कुरंगं यतः
कासि प्रेयसि हा कुरंगनयने चन्द्रानने जानकि ॥ १८ ॥

'वियोगिपापिविरहिजीवपु तरुणोऽस्त्रियाम्' इति चरकः । वलात्तरुणेषु वियो-
गिषु यः कोपस्तेनारुणं चन्द्रमण्डलं, यद्वा तरुणेषु पापिजनेषु यः कोपस्तेनारुणं
तरणिनन्दनं यममिवेति कुरङ्गनयननिभे चञ्चले नयने यस्याः सा । मध्यमपदलोपी
समासः । उक्तिप्रत्युक्त्यर्थज्ञानं विपमोऽयमलंकारः । तल्लक्षणं पूर्वमुक्तम् ॥ १८ ॥

रामचन्द्रमधिक्षिपति-

मन्दरेण मथितोऽसि न पापिञ्ज्वालितोऽसि तमसा न दुरात्मन् ।
त्वां शरेण शतधा परिनिन्ये जानकीमुखसमो यदि न स्याः १९ ॥

मन्दरेणेति । हे पापिन्परसन्तापदातः, मन्दरेण गिरिणा अधिमन्थने न मथि-
तोसि न चूर्णीकृतः ? ततोऽपि तमसा राहुणापि न ज्वालितः ? क्रोधाग्निना न
दग्धः ? 'तमस्तु राहुः स्वर्मानुः' इत्यमरः । स्वाशक्तौ मोहिनीसूचनेनापि दुरात्म-
नित्युक्तम् । ताभ्यां परिमुक्तमपि त्वां अहमेव शतधा शतप्रकारं परिनिन्ये प्राप-
यामि । यदि त्वं जानकीमुखसमो न स्याः । अत्रोन्मादावस्थान्तरङ्गवाचिकव्यथो-
दिताऽऽयासो दर्शितः । तदुक्तं रसोदधौ- 'स्यादुन्मादः कान्ताचित्तव्यथागोचरा-
यासः । कायिकवाचिकभेदाद्विधोदितोऽयं व्यथोदितायासः । तत्समं द्रव्यं दृष्ट्वा
यदुपालम्भः स वाचिकाख्यः' इति । तत्समं द्रव्यं मुखादि सदृशं चन्द्रादि ॥ १९ ॥

अपि च लक्ष्मणं प्रति—

सौमित्रे दाववह्निस्तरुशिखरगतो वार्यतां निर्झरौघैः

का वार्ता दाववह्नेरयमुदयगिरेरुज्जिहीते हिमांशुः ।

धत्ते धूमं हिमांशुः कथय कथमयं नैव धूमो धरण्या-

श्छायेयं संगताऽभूदयि धरणिमुते कुत्र कान्तेसि सीते ॥ २० ॥

अत्राप्युक्तिप्रत्युक्तिः । वार्यतां शाम्यताम् । उज्जिहीते उदयते । चन्द्रे श्यामत्व-
मालक्ष्याह—धूममिति । अयि इति कोमलामन्त्रणे ॥ २० ॥

रामः सकरुणं आत्मनि प्राणवल्लभायाः

परमप्रेमाणमधिगम्य—

शंके शशांके जगुरंकमेके पंकं कुरंगं प्रतिबिम्बितांगम् ।

धूमं च भूमण्डलमुद्धताग्नेर्वियोगजातस्य मम प्रियायाः ॥ २१ ॥

आत्मनि हृदये एके कवयः शशाङ्के चन्द्रे अङ्कं जगुः । ‘अङ्कं पदे लक्षणे च’
हरशिरः स्थानं तदभावादनुज्ज्वलत्वम् एके पङ्कं वियोगिदुःखदातृत्वजन्यपापं श्याम
मेव । ‘अस्त्री पङ्कं पुमान्पाप्मा’ इत्यमरः । एके अस्मिन्नेव प्रतिबिम्बिताङ्गं कुरङ्गमेतं
चन्द्रवाहनं मृगं जगुः । मृगप्रतिबिम्बमिति । चशब्दात्पुनर्ग्रहणं प्रतिबिम्बिताङ्गं भूम-
ण्डलं जगुः उक्तवन्तः । उक्ताक्षेपोयमिति । अहं तु प्रियायाः सीतायाः सकाशा-
दुद्यतो योऽग्निस्तस्य धूमं शंके मन्ये । कीदृशस्योद्धताग्नेः । मम वियोगजातस्य २१ ॥

रेरे निर्दय दुर्निवार मदन प्रोत्फुल्लपंकेरुहा-

न्वाणान्त्संवृणु संवृणु त्यजे धनुः किं पौरुषं मां प्रति ।

कान्तासंगवियोगजातहुतभुग्ज्वालाप्रदग्धं वपुः

शूराणां मृतमारणे नहि वरो धर्मः प्रयुक्तो बुधैः ॥ २२ ॥

अथ सीतास्मरणादुच्छिन्नं काममाक्षिपति—रेरे इति । रेरे निर्दय कृत्यज्ञानहीन
भो दुर्निवार दुराग्रह मदन ! पङ्केरुहानेव वाणान् संवृणु संवृणु उपसंहरेति सम्भ्रमे
वीप्सा । नमेत्यध्याहारः । वपुः कान्तासङ्गस्य यो वियोगः तेन जातो यो हुतभुक्
अग्निस्तस्य ज्वालाभिः प्रदग्धमस्तीति । अन्यत्सुगमम् ॥ २२ ॥

अथवा-

आपुंखाग्रममी शरा मनसि मे मग्नाः समं पञ्च ते
निर्दग्धं मदनाग्निना वपुरिदं तैरेव सार्धं पुनः ।

कष्टं काम निरायुधोऽसि भवता जेतुं न शक्यो जनो
दुःखी स्यामहमेक एव सकलो लोकः सुखं जीवतु ॥ २३ ॥

कामव्यथामनुभूयान्यवियोगिनोनुकम्पयन्निवाह-आपुङ्खाग्रमिति । अथवा मां प्रहर वाणान्मा संवृणु । हे काम, तेऽमी पञ्चैव वाणाः क्षोभनमोहनशोषणविद्रावण निलायनशीलाः एते आपुङ्खाग्रं यथा स्यात्तथा सममेकदैव मम मनसि हृदये मग्नाः सन्ति । इदं मदीयं वपुस्ते तव वाणैः सार्धं मदनाग्निना निर्दग्धं दग्धपटवज्जातम् । यद्वा मदनेति संबुद्धिः । अग्निना वियोगाग्निना जातं पूर्वं यज्जितं तज्जितमेव । पुनरपि अधुना हे काम, भवता जनो लोकः जेतुं शक्यो न । यतस्त्वं निरायुधोऽसि दग्धवाणत्वादन्यास्त्राभावाच्च कष्टं यथा स्यात्तथा एक एवाहं दुःखी स्यां त्वद्वाणशल्यमरणत्वात् । अन्यो लोकः सुखं जीवतु त्वदातङ्काभावात् ॥ २३ ॥

तत्रापि क्षणं विकसितांशोकतरुतले विश्रा-

म्याह स्म दाशरथिः-

रक्तस्त्वं नवपल्लवैरहमपि श्लाघ्यैः प्रियाया गुणै-

स्त्वामायान्ति शिलीमुखाः स्मरधनुर्मुक्ताः सखे मामपि ।

कान्तापादतलाहतिस्तव मुदे तद्वन्ममाप्यावयो-

स्तुल्यं सर्वमशोककेवलमहं धात्रा सशोकः कृतः ॥ २४ ॥

हे अशोकवृक्ष, आवयोः सर्वं वृत्तं तुल्यं, परन्तु एतन्महद्वैलक्षण्यम् । यत्त्वं अशोकः अहं धात्रा केनापि दुरदृष्टेन सशोकः कृतः प्रियाविरहितत्वात् । तुल्यत्वमेव द्योतयति—शिलीमुखा भ्रमराः वाणा अपि वा । स्मरधनुर्मुक्ताः पुष्पेभ्यो निर्मुक्ताः । पुष्पधन्वा उभयथा ग्राह्यः । अशोकः स्त्रीपादस्पर्शादलं विकसतीति श्रुतिः । रामेपि पादतलाहतिः पद्माख्यवन्धाभिप्रायेण । तदुक्तं कामावतारे—‘धृतैकपादा जघने कुर्वन्त्यन्यपदाहतिम् । शनैः शनैर्निधुवने पद्मबन्धस्तदा मतः’ इति ॥ २४ ॥

पुनरपि प्रलपति-

हारो नारोपितः कण्ठे मया विश्लेषभीरुणा ।

इदानीमन्तरे जाताः पर्वताः सरितो द्रुमाः ॥ २५ ॥

सुगमम् । एतेन देवस्य दुर्लभ्यत्वमुक्तम् ॥ २५ ॥

चन्द्रश्चण्डकरायते मृदुगतिर्वातोऽपि वज्रायते

माल्यं सूचिकुलायते मलयजो लेपः स्फुलिङ्गायते ।

रात्रिः कल्पशतायते विधिवशात्प्राणोऽपि भारायते

हा हन्त प्रमदावियोगसमयः संहारकालायते ॥ २६ ॥

चण्डकरो रविः तद्वदाचरति सूची वस्त्रवेधनलोहस्तकुलवदाचरति 'स्फुलिङ्गोऽ-
भिकणः पुमान्' इति विश्वः । एतत्पद्येन कुट्टमितं द्योतितम् । तदुक्तं रसोदधौ-
'शशिपाटीरालेपं पङ्कजयाम्यानिलादिरुपयाति । सर्वं दुःखवदेतत्कुट्टमितं तत्र सम्भ-
वति' इति ॥ २६ ॥

मांसं काश्यादभिगतमपां विन्दवो वाष्पपाता-

चेजः कान्तापहरणवशाद्वायवः श्वासदैर्घ्यात् ।

इत्थं नष्टं विरहवपुषस्तन्मयत्वाच्च शून्यं

जीवत्येवं कुलिशकठिनो रामचन्द्रः किमेतत् ॥ २७ ॥

तद्विरहे प्राणधारणादावात्मनि कठिन्यं प्रारब्धावश्यभोगत्वं दर्शयति-मांसमिति ।
इत्थमुक्तप्रकारेण विरहवपुषः तस्मात्सकाशात्सर्वं तत्त्वजातं नष्टम् । एवं तत्त्वाभावेऽ-
पि सति रामचन्द्रो जीवति । यतः कुलिशकठिनः वज्रवत्कठिनहृदयः एतत्किमत्या-
श्चर्यम् । एतेन प्रारब्धावश्यभोगत्वं दर्शितम् । तत्त्वनिर्गमप्रकारमाह-अभिनवं स्व-
सहचरं मांसं नष्टमभूत् । अविरलवाष्पपातादपां विन्दवोऽपि नष्टाः । कान्तापहरण-
वशात्तेजो नष्टं तेजोनाशः । श्वासदैर्घ्याद्वायवो नष्टाः । तन्मयत्वात्संतागतान्तर-
त्वात् शून्यं आकाशनाशः । उक्तं च सिद्धान्तमुक्तावल्याम्-'तस्मिन्यत्कठिनत्वं सा
'भूस्तज्जलं यद्वात्मकम् । तेजो भवेद्यदुष्णं तत्संचरेद्यः स मारुतः' । सुषिरं यत्तदा-
'काशमिति पञ्चात्मकं वपुः' इति । कारणाभावात्कार्यस्याप्यभाव इति न्यायाद्दृ-
त्कार्येन्द्रियगणोऽपि नष्ट इति । उक्तं च तत्रैव-'श्रवणौ व्योमतो वायोत्त्वङ् नेत्रे

तेजसो जलात् । रसना भूमितो घ्राणमिति पञ्चेन्द्रियोद्भवः । इति ग्राहकाभावे ग्राह्यस्याप्यभाव इति न्यायादिन्द्रियग्राह्यविषयाणामप्यभावः । एतेन वाय्वादिपञ्चकं इन्द्रियपञ्चकं विषयपञ्चकं च नष्टमिति ध्वनितम् । कर्मेन्द्रियाणां लयो वायावेव तेषां प्राणशक्तिमत्त्वात् । मनोबुद्धिचित्ताहंकाराणां पृथिव्यग्नेजोवायूनां सात्त्विकांशेभ्यो जातानामतस्तेषां पृथिव्यादिजैवान्तर्भावस्तदभावे तेषामप्यभावः । अतश्चतुर्वै-
शतितत्त्वविगमेऽपि यज्जीवति तदाश्चर्यमिति ॥ २७ ॥

सलक्ष्मणो रामः—

एवं दैवयोगादौरेगवयगजभुजंगशरभशार्दूलकोलबहुल-
कोलाहलाहूतभूतवेतालसमुत्तालकालकरालचक्रवालकण्ठ-
नालप्रोच्छलत्तुमुलघोरचीत्कारमिलितबहलान्धकारकलि-
तगह्वरान्तरालविलसदविरलसरलपरिमलबहलचञ्चलग-
लद्विमलमकरन्दविन्दुकीलालजालपिच्छलालवाललुलित-
प्रमत्तालिमालमंदानिलान्दोलवाचालदरदलितललितमाक-
न्दवृन्दवकुलमुकुलिधूलिजालखेलत्कोकिलकुलविलासिनी-
कोमलालापनिखिलगिरिशिखरशिखिलास्थलीलाकलाप-
सानुकूललोलद्रोलांगूलचञ्चकोरचक्रमञ्जुगुञ्जदृक्षपक्षिणी-
पक्षवृद्धिम् ।

पश्चादवीवर्णनादपूर्तिं मन्यमानः कविर्गद्यत्रयं वर्णयति—एवमित्यादिना । अत्र श्लोकचतुष्टयस्यैक एव योगः । एवं दैवयोगादटवीमटन्महावराहस्कन्धारूढं वामतो विलोक्याह—स्मराम इति अधिमश्लोकेनान्वयः । कीदृशी अटवी । एवं पूर्वीत्या दैवयोगाद्विधिवशाद्भुजङ्गश्चित्रमृगः ‘ भुजङ्गौ सर्पचित्तलौ ’ इति धरणिः । शरभो-
ऽष्टापदः, कोलो वराहः ‘ वराहः सूकरो घृष्टिः कोलः पोत्री किरिः किटिः ’ इत्यमरः । गवयाहिकोलान्तानां कोलाहलेनाहूता ये भूता वेतालाश्च रुद्रगणभेदास्तेषां समुत्तालाः ये कालवत्करालाः भयङ्कराश्चक्रवालानि मण्डलानि । ‘ चक्रवालं तु मण्डलम् ’ इत्यमरः । समूहा इत्यर्थः । तेषां कंठनालेभ्यः प्रोच्छलत्प्रकटीभवत्तुमुलो व्यक्तो घोर-
चीत्कारस्तस्मान्मिलितो यो बहलान्धकारस्तेन कलिता वेष्टिता ये गह्वराणामन्तराला

मध्यप्रदेशास्तेभ्यो विलसत् योऽविरलः सरलपरिमलः बहुतरसरलवृक्षगन्धः तद्युक्तो ये बहुला बहुतरा गलन्तः स्वच्छमकरन्दविन्दवस्त एव कीलालजालं जलपूरम् 'पयः कीलालममृतम्' इत्यमरः । तेन पिच्छिला पूर्णा ये आलवाला वृक्षमूलगताः तत्र लुलिता लुब्धा ये मत्ता अलयो मत्तभ्रमरास्तेषां मालाः पङ्क्तयः एताभिश्च परं मन्दानिलान्दोलनेन वाचालानि शब्दितानि दरं दलितानि फुल्लानि ललितानि यानि वकुलमुकुलानि तेषु खेलन्त्यो याः क्रोकिलकुलविलासिन्यस्तासां क्रोमलालापेन निखिलानि पूर्णानि वृक्षशिखराणि तेषु मयूरनर्तनलीलासमूहस्तस्य सानुकूलनर्तनोत्साहहेतव इतस्ततश्चलन्तश्चकोरास्तेषां चक्रेण युक्तं यथा स्यात्तथा गुञ्जन्त्यो याः वृक्षस्थाः पक्षिण्यस्तासां पक्षस्य आत्मवर्गस्य वृद्धिर्यस्यां तामटवीमटन्नित्यग्निनेणान्वयः ।

गगनचुम्बनबद्धलक्ष्यविपुलफलाभारावलम्बनालम्बितान-
न्तजन्तुसंतोषपोषनिर्दोषभूषणाध्युषितनिःशेषसविशेषामृत-
वर्षस्पर्धिवर्धिष्णुरसरसालप्रियालहिन्तालतमालकृतमालवि-
शालशात्मलमालूरशल्लकीशिरीषासनशर्माशाकशिंशपाशो-
कचम्पकसुरदारकोविदारकर्णिकारसिन्दुवारबहुसारनिम्ब-
जम्बूदुम्बरकदम्बकरञ्जसौभाजनवकुलनिचुलकरुखजूरबी-
जपूरजम्बीरभाण्डारवानीरकाशमीरनारङ्गकर्मरङ्गकदलीच-
न्दनार्लिंगितालवलीधात्रीवटकुटजपाटकाङ्गोलकंकोलचोल-
भल्लातकविभीतकहरीतक्याम्रातककेतककंकतवैकंकतमधूकब-
न्धूकजयन्तीजपाश्वत्थकपित्थतिन्तिणीनागकेसरादिदुस्तरा-
मरण्यानीं पर्यटन्महावराहस्कन्धारूढमुत्कटं रटन्तं करटं
वामतो विलोक्य ।

पुनरपि अटवीमेव वर्णयति—पुनः किंविशिष्टामटवीम् । गगनचुम्बने आकाशाव-
लोकने बद्धं लक्ष्यं यैस्ते उन्नतवृक्षास्तेषां ये विपुलाः फलभारास्त एवालम्बनं तन्नाव-
लम्बिता ये अनन्ता जन्तवस्तेषां सन्तोषपोष एव निर्दोषभूषणं येषां तेष्वध्युषितः
स्थितो यो निःशेषः पूर्णः सविशेषो विविधस्वादुरमृतवर्षस्पर्धी अमृतादपि रमणीयो

वार्धिष्णुः प्रतिदिनं वर्धमानो यो रसस्तद्युक्ता ये रसालादयस्तैर्दुस्तराम् ' राजदनः
प्रियालः स्यात् ' इत्यमरः । हिंतालो हिंगोटकः । कृतमालः कर्णाचलः । माल्लरो
वित्त्वः । कोविदारश्चमरिकः । सिन्दुवारः बहुसारः सप्तपर्णः । ' सौभाञ्जने शिशु-
तीक्ष्णगन्धकाक्षीवमोचकाः ' इत्यमरः । ' निचुलो हिज्जलोम्युजः । मञ्जिष्ठा रोम-
रङ्गोस्त्री कर्मरङ्गोगरुः पुमान् ' इति धरणिः । अम्लातकोऽम्लवेतः । वैकङ्कतः कङ्क-
तिकः । उक्तं यथा स्यात्तथा रटन्तं करटं काकं वामतो वामभागे । ' काके तु
करटारिष्ट ' इत्यमरः ।

दक्षिणतस्तु दक्षिणाचलप्रचलितमलयमालतीमरुचकलवङ्ग-
कङ्कोलदमनकजातीतगरशतपत्रादिकमलमुकुलकुमुदिनीक-
हारपरिमलमिलितचुम्बितताम्रपर्णीकावेरीतुङ्गभद्रासान्द्र-
गम्भीरनीरधारातरङ्गपरिपीतमैत्रावरुणतरुणीलंकाशशांक-
रुद्रपादाद्रिसरलसिंहलसालकश्रीगोपालकां पाण्ड्यमण्डल-
गिरिप्रवालचोलकुन्तलकेरलपुन्नाटककर्णाटककरहाटविद-
ग्धान्ध्रकामिनीनीरन्ध्रपीनस्तनवदनधनजघनदोर्मूलधम्मि-
ल्लभारान्तराधिष्ठितश्रीखण्डागरुकर्पूरमृगमदकुङ्कुमस्तोमसंभू-
तयक्षकदर्दमविमर्दवर्धितविविधगन्धकुसुमबहुलपरिमलोद्वा-
रिमरुताशनोत्थितक्षीरनीहारकाशमीरस्फटिकशुद्धशंखकर्पू-
रकुन्दावदातमहाभुजंगस्फीतफूत्कारप्रफुल्लफणामणौ क्री-
डन्तं शोकभञ्जनं खञ्जनं चावलोक्य वामेनाक्षणा सकरुणं
सवाष्पं च दक्षिणेन सविस्मयं सानन्दमभवदिति ।

रामः सविस्मयं यथा स्यात्तथा दक्षिणभागे खञ्जनमवलोक्य सानन्दं यथा
स्यात्तथा अभवदिति शोकभञ्जनं काकदर्शनाशुभहरं च । पुनः । वामेनाक्षणा काकं
दृष्ट्वा सवाष्पं सकरुणं च यथा स्यात्तथा सीदतीत्यन्वयः । कीदृशं खञ्जनम् । एवं-
भूतसर्पफणामणौ क्रीडन्तम् । दक्षिणाचलेभ्यः प्रचलिताः प्रसारिता ये मलयसम्ब-
न्धिनो मालत्यादयस्तेषां यः परिमलस्तस्य मीलनमेकीभावस्तेन चुम्बिता युक्ता या
कावेर्यादिनद्यस्तासां सान्द्रा गम्भीराश्च या नीरधारास्तासां तरङ्गैः परिपीता मैत्रा-

वरुणस्यागस्त्यस्य तरुणी कान्ता सा च लङ्कापर्यन्तदेशविशेषाणां कामिन्यश्च तासां
नीरन्ध्रपीनस्तनादिभारान्तरालेषु अधिष्ठितो यः श्रीखण्डादिसम्भूतयक्षकर्दमस्तेन
विमर्दः सम्मर्दस्तस्माद्विर्वर्धितो यो विविधगन्धश्चासौ कुसुमानां बहुपरिमलश्च तयोः
समुद्गारी प्रक्षेपको यः मारुत एवाशनं भोजनं यस्य स चासौ उत्थितः अर्घोदय-
श्चासौ क्षीरनीहारकाश्मीरस्फटिकशुद्धशंखकर्पूरकुन्दावदातः श्वेतोज्ज्वलश्चासौ महा-
भुजङ्गश्च तस्य स्फीताः ये फूत्काराः तैः प्रफुल्ला या फणा तस्याः मणौ शिखरे
क्रीडन्तम् ।

काकः कपोलस्थलसंस्थितो मे कोलस्य वामे व्यसनं सदैस्थ्यम् ।

राज्यं भुजङ्गस्य फणाधिरूढो व्यनक्त्यहो दक्षिणखञ्जरीटः ॥ २८ ॥

क्षणं विचिन्त्य विश्रम्य च सबाष्पम्—

भो भो भुजङ्ग तरुपल्लवलोलजिह्व

बन्धूकपुष्पवरशोभितपुष्कराक्ष ।

पृच्छामि ते पवनभोजनकोमलाङ्गी

काचित्त्वया शरदचन्द्रमुखी न दृष्टा ॥ २९ ॥

भुजङ्गमः सुवाणीं कथयति—

गता गता चम्पकपुष्पवर्णा पीनस्तनी कुंकुमचर्चिताङ्गी ।

आकाशगङ्गेव सुशीतलाङ्गी नक्षत्रमध्ये इव चन्द्ररेखा ॥ ३० ॥

कोलस्य वराहस्य कपोलस्थलसंस्थितः स्कन्धमवलम्बितः सदैस्थ्यं समनोनवस्था-
नम् अहो एतदाश्चर्यमेकदैवार्थद्वयसूचकशकुनत्वात् । दुःस्थितस्य भावो दौःस्थ्यतेन
सह वर्तमानम् ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥

रामः—

व्यसनं किमतोऽप्यास्ते ज्ञातश्चाभ्युदयो मम ।

शरणं मरणं राज्यं मा पुनर्लक्ष्मणेऽस्तु तत् ॥ ३१ ॥

ममाभ्युदयो ज्ञात एव उपस्थितराज्यभङ्गात्तर्हि दुःखं भवतु तत्राह—अतः सीता-
वियोगादपि अधिकं व्यसनं किमास्ते ? न किमपीति । मम तु मरणमेव शरणं चे-
त्पुना राज्यं स्यात्तर्हि लक्ष्मणे अस्तु तद्व्यसनं लक्ष्मणे मास्तु ॥ ३१ ॥

ततो वामं तिरस्कृत्य पुरस्कृत्य च दक्षिणम् ।

धन्यो वन्यशरण्यां तामरण्यानीं स्म गाहते ॥ ३२ ॥

वामं अशुभसूचकं काकं दक्षिणं शुभसूचकं खञ्जरीटम् । 'महारण्यमरण्यानीं' इत्यमरः । ततो वनान्तरे भ्रमीन्किङ्किधामधिश्रित्य ॥ ३२ ॥

किं च-

किष्किन्धाद्रौ रौद्ररुद्रावतारं दृष्ट्वा रामो मारुतिं वाचमूचे ।

सीता नीता चेनचित्कापि दृष्टा हृष्टः कष्टं संहरन्प्राह वीरः ३३

किष्किन्धा गुहा तद्युक्तोऽद्रिः किष्किन्धाद्रिस्तत्र रौद्ररसाश्रयो रौद्रः एतादृशो यो रुद्रः तदवतारम् । भो मारुते, केनचित्पापेन सीता नीता हता । एतच्छ्रुत्वा हृष्टः यातरोषो हनुमान्नामं कष्टं सम्परिहरन्प्राह ॥ ३३ ॥

पापेनाकृष्यमाणा रजनिचरवरेणाम्बरेण व्रजन्ती

किष्किन्धाद्रौ मुमोच प्रचुरमणिगणैर्भूषणान्यर्चितानि ।

हा राम प्राणनाथेत्यहह जहि रिपुं लक्ष्मणेनालपन्ती

यानीमानीति तानि क्षिपति रघुपुरः कापि रामाञ्जनेयः ॥ ३४ ॥

पापेनेति । किष्किन्धाद्रौ आञ्जनेयो हनूमानिति तान्याभरणानि रघुपतिपुरः चिक्षेप । तानि कानीत्याह । अम्बरेण आकाशमार्गेणाकृष्यमाणा कापि रामा यानि किष्किन्धाद्रौ मुमोच ॥ ३४ ॥

रामः सकरुणं सबाष्पम्-

जानक्या एव जानामि भूषणानीति नान्यथा ।

वत्स लक्ष्मण जानीषे पश्य त्वमपि तत्त्वतः ॥ ३५ ॥

लक्ष्मणः सबाष्पम्-

कुण्डले नैव जानामि नैव जानामि कङ्कणे ।

नूपुरावेव जानामि नित्यं पादाभिवन्दनात् ॥ ३६ ॥

अन्यथा सं देहम् । तत्त्वतः सीतायाः सन्ति न वेति ॥ ३५ ॥ ३६ ॥

रामः आभरणानि हृदये विन्यस्य गाढमालिङ्ग्य-

सर्वेषु सत्स्वपि तवाभरणेषु हारो
नारोपितो हृदि चिरं हृदयंगतोऽपि ।

मुक्तार्थसूत्रगुणवेधविशुद्धराशि-

स्तत्पङ्क्तिभेदफलदारुणमित्यरोदीत् ॥ ३७ ॥

तावन्मात्रान्तरासहत्वान्नार्पितः । कीदृशो हारः । मुक्तार्थं मौक्तिकार्थं यः सूत्र-
गुणो डोरकस्तद्युक्ता ये वेधकाः छिद्राणि तत्र विशुद्धा सा रत्नराशिः समूहो यस्य
सः अत एव दुःखं पङ्क्तिभेदफलेन दारुणम् । इति रुरोदेत्यर्थः ॥ ३७ ॥

पुनरपि-

अहह जनकपुत्री वक्रमुद्रामपश्य-

न्व्रजति परमहंसो नाक्षमो वापि गन्तुम् ।

तदुरुविरहवह्निज्वाला दग्धदेहः

किमुत पवनसूनोर्भूषणैस्तम्भितो मे ॥ ३८ ॥

पुनरपि स्वजीवनेऽपि विचिकित्सति-अहहंति खेदे । हे पवनसूनो, मे मम परम-
हंसः परमात्मा जीव एव हंसः एतदेहं विहाय न व्रजति तत्किम् ? गमने हेतुमाह-
जनकपुत्रीति । सोन्ततः त्वद्वत्तभूषणैस्तम्भितः उत अथवा गन्तुमक्षमः । अत्र हेतु-
माह-तदुरुविरहेति ॥ ३८ ॥

हनुमान्सानुनयम्-

श्रीराम क्षोणिपाल त्यज निजदयिताशोकमेकः सलोकं

लंकेशं जेतुमीशे तमपि कपिपतेराज्ञयाहं हनूमाञ् ।

सुग्रीवस्याथ सार्धं गिरिमवतरणं पादविन्यासलक्ष्मी-

निक्षेपादुत्प्लाक्ष क्षापितरिपुबलं दर्शनं त्वं च देहि ॥ ३९ ॥

तमपि विश्वजयिनं सलोकं लङ्कावासिराक्षससहितं कपिपतेः सुग्रीवस्य रावणस्तु
हनिष्यत एव । अथवा तावत्त्वं सुग्रीवस्यावतरणं, अवतीर्यते यस्मिन्नित्यवतरणम् ।
त्रासस्थानगिरिं पादविन्यासलक्ष्मीनिक्षेपात्सार्धं विधेहीति । कीदृशं गिरिदर्शनात्त्व-
दवलोकनादेव निरस्तशत्रुपक्षम् ॥ ३९ ॥

ततो हनूमान्सह लक्ष्मणेन रामेण सुग्रीवपुरःस्थितोऽभूत् ।

तांस्तत्र साक्षात्कथयूथनाथः पापानि दग्धुं दहनं ददर्श ॥ ४० ॥

रामेण सह । कीदृशेन रामेण । सह लक्ष्मणेन लक्ष्मणसहितेनेत्यर्थः । तान्हनूम-
द्रामलक्ष्मणान्दक्षिणाभिगार्हपत्याहवनीयान् ॥ ४० ॥

श्रुत्वा रामस्य कान्ताहरणमनिलजस्याननाद्वानरेन्द्रो

निःश्वस्यात्मीयमस्यानुवदति पुरतस्तद्वलाद्रालिनोऽपि ।

हा नाथे विद्यमाने किमिति रघुपतिस्तं निहन्तुं प्रतिज्ञा-

मारूढः प्रौढरोषानलबहलकलालंकृतोऽधिज्यधन्वा ॥ ४१ ॥

श्रुत्वेति । वानरेन्द्रः सुग्रीवः अस्य रामस्य पुरतोऽग्रिमं वलादेव वालिनः सकाशा-
त्तत्प्रसिद्धमात्मीयजायाहरणश्रवणं लक्ष्मीकृत्य वदति । रघुपतिः । तं वालिनम् । इति
किम् । कान्तापहरणदुःखानुभावज्ञत्वात् । अन्यत्सुगमम् ॥ ४१ ॥

नत्वा ससंभ्रममथो जगदेकवीर-

मालिंगयत्रघुपतिं शुशुभे कपीन्द्रः ।

तद्विस्मृतं पुनरिवाभ्यसते प्रियायाः

कन्दर्पकेलिषु पुनर्द्रुतभाविनीषु ॥ ४२ ॥

नत्वेति । ससंभ्रमं सादरं विस्मृतं चिरं वियोगात्तत्प्रियाया आलिङ्गने कृतप्रतिज्ञे-
रामे द्रुतभाविनीषु शीघ्रभाविनीषु । अन्यत्सुगमम् ॥ ४२ ॥

सुग्रीवः—

अये मरुत्तनय कोऽसौ चतुर्णां ताटकान्तकः ।

मारुतिः—

ये चत्वारो दिनकरकुलक्षत्रसन्तानवल्ली-

मालाम्लानस्तबकमधुषा जज्ञिरे राजपुत्राः ।

रामस्तेषामभवदमलस्ताटकाकालरात्रि-

प्रत्यूषोऽयं सुचरितकथाकन्दलीमूलकन्दः ॥ ४३ ॥

ये चत्वारो रामभरतलक्ष्मणशत्रुघ्नाख्या राजपुत्रा दशरथसुताः जज्ञिरे, तेषां चतुर्णां मध्ये रामस्तादकैव कालरान्निस्तस्याः प्रत्यूपोऽयं रामः । तद्धन्तायमित्यर्थः । ननु स्त्रीवधात्सागाः किन्नेत्याह—अमल इति । अमलत्वे हेतुः—सुचरितं पुण्यार्थं चरितं तस्य कथा नानाविनोदपरिहारवाक्यैर्गुणकथा सैव कन्दली तस्याः मूलस्यापि कन्दः प्रसरणशीलानि मूलानि तन्निदानमध्यो ग्रन्थिः कन्दः । यथा छिन्नापि कदली उत्पद्यते एवमाच्छिन्नोऽपि धर्मो यतः पुनः पुनरुत्पद्यते । सर्वे कीदृशा इत्यपेक्षाया-माह—दिनं करोतीति दिनकरस्तस्य कुले जातानां क्षत्रियाणां सन्तान एव वली तस्या माला परम्परा तस्या अम्लानस्तवकः पुष्पगुच्छः तेषां मधुपाः । रविवंशक्षत्रिय-यशोवतंसमधुपा इत्यर्थः ॥ ४३ ॥

ततः—

श्रुत्वा बाली तदनु महतीं राघवस्य प्रतिज्ञां
तालान्सप्त प्रकृतिकुटिलान्प्रेरयामास योद्धुम् ।
सौमित्रिस्तानकृतसरलाञ्छेषपृष्ठस्थमूला-
न्भारेणांग्रेरथ रघुपतिः संदधे दिव्यमस्त्रम् ॥ ४४ ॥

अजेयानां हननकर्तृत्वान्महतीमित्युक्तम् । तालांस्तालवृक्षान्तर्गतदैत्यानेव । सौ-
मित्रिः अंग्रेर्भारेण चरणांगुष्ठाविष्कृतभूभारेण सरलानकृत । अत्र हेतुः—शेषपृष्ठस्था-
नि मूलानि येषां ते तान् । एतेनैवमुक्तं भवति । कुण्डलीभूतदेहशेषपृष्ठस्थमूलत्वात्
तेऽपि प्रकृतिकुटिला इति । कार्यं निदानं हि गुणं विधत्ते इत्युक्तत्वात् । चरण-
भारेण शेषशिरःसमाक्रमणात् सरलतया वृक्षा अपि सरला जाता इति सूचितम् ।
शेषं सुगमम् ॥ ४४ ॥

लक्ष्मणः सशंकं रामं प्रति । देव ज्ञात्वा बाणः प्रहर्त्तव्यः ।

यतः—एकदैव शरेणैकैव भिन्नकलेवराः ।

त्रियन्ते सप्त तालास्तं घ्नन्ति हन्तारमन्यथा ॥ ४५ ॥

अन्यथा एकदैव सप्तानामपि हननाभावे तत्रापि एकेनैव बाणेन ॥ ४५ ॥

रामः सावज्ञम्—

मा भैषीर्मयि सौमित्रे राघवेऽधिज्यधन्वनि ।

सतां देहं परित्यज्य निर्जगामासतां भयम् ॥ ४६ ॥

भयं सतां देहं त्यक्त्वाऽसतां देहं निर्जगामेति । अतः परदारहरणत्वाद्वालिनस्तत्र
अयमिति भावः ॥ ४६ ॥

रामः करेण बाणमालभ्य-
भावोऽस्ति चेत्कुशिकनन्दनपादयोर्मे
यद्यस्म्यहं द्विजतिरस्कृतिरोषहीनः ।
नान्याङ्गनासु च मनः शर सप्त ताला-
न्भित्त्वा तदा प्रविश भूतलमप्यगाधम् ॥ ४७ ॥

द्विजैः कृता या मे तिरस्कृतिस्तया यो रोषस्तेन हीनः । यद्वा द्विजानां तिरस्कृति-
स्तेषु रोषश्च तद्रहितः ॥ ४७ ॥

एकेनैव शरेण बालकदलीकाण्डप्रभङ्गक्रमा-
त्कृत्तेषु प्रथमेषु दाशरथिना तालेषु सप्तस्वथ ।
अश्वाः सप्त जगन्ति सप्त मुनयः सप्ताब्धयः सप्त गाः
सत्यं सप्त च मातरो भयभृतः संख्यानसाम्यादिह ॥ ४८ ॥

सुगमम् । एते भयभृत आसन्नित्यन्वयः । तानाह-अश्वा रवेः सप्तगाः सप्तद्वीपाः ।
' गकारो गगनद्वीपगणेषु च गणेऽपि च ' इति संसारावर्तशब्दशासनः ॥ ४८ ॥

रामबाणः सक्षोभम्-

बाणः प्रमाणमधिगम्य वसुंधरायाः
संबोधयन्निव भुजङ्गमभङ्गभीत्या ।
ब्रह्माणमम्बरचरान्विधुनोति पक्षा-
न्पुंखावशेष इति रामकराद्विमुक्तः ॥ ४९ ॥

रामकराद्विमुक्तो बाणः पुंखावशेषः सन् इति पक्षान्विधुनोति कम्पयति । इतीति
किम् । भुजङ्गमः शेषस्तद्भङ्गभयेन अम्बरचरं ब्रह्माणं बोधयन्निव ॥ ४९ ॥

पौरन्दरिः सक्रोधम्—

श्रुत्वा हतान्समरमूर्धनि सप्त ताला-

त्रामेण पापहृदयेन विनापराधम् ।

कोपानलज्वलितहृत्कमलोऽथ बाली

रङ्गावतारमगमद्गिरिचत्वरेषु ॥ ५० ॥

विनापराधं हननमेव पापं तद्युक्तहृदयेन परकान्तापहरणत्वं वानराणामभेदत्वात् ।
यद्वा 'पापोऽस्त्री क्रोधपङ्कयोः' इति विश्वात्क्रोधयुक्तहृदयेनेत्यर्थः ॥ ५० ॥

तारा सहर्षम्—

अवश्यं भगवतः श्रीपुरुषोत्तमस्य रामचन्द्रस्य प्रसादादथ

चिरविरहिणः प्राणवल्लभस्य सुग्रीवस्य वक्षःपीठे लुठि-

ष्यामीति मन्यमाना गिरिवरशिखरमारुह्य रामपौरन्दरि-

समरमाकांक्षती चिन्तयामास—

तारा संत्यक्तहारा गिरिशिखरचरा स्रस्तधम्मिल्लभारा

शोकाब्धिप्राप्तपारार्पितमदनशरा वीरसुग्रीवदाराः ।

नारा नाराचधारा निजरमणरता तापिनः पापिनोऽस्य

प्राणाञ्छाणावतीर्णा हरतु कलिकलाशालिनो बालिनोऽथ ५१

तारेति । चिन्तयामासेति पूर्वणान्वयः । इति किम् । अस्य बालिनः प्राणान्
हरतु । कलिकला कलेरंशः पापं तेन राजमानस्य । किलेति पाठे वानरजात्यनुकरणं
किलकिलशब्दः । कीदृशी तारा । स्रस्तः धम्मिलः केशबन्धनं यस्याः । नरो रामस्त-
स्यैषा नारा रामस्य बाणधारेत्यर्थः ॥ ५१ ॥

रामः सक्षोभं पौरन्दरिं गिरिगरिमगम्भीरमहिमानमव-

लोक्य सौमित्रिमित्रमनुस्मृत्याब्रवीत् वत्स—

किं वाली वानराली बहलकलकलाहूतदेवेन्द्रवज्रं

वाञ्छत्याकृष्य योद्धुं शिवशिव तुमुलोत्कालसंचालितार्कः ।

प्रोद्यल्लंगूलवल्लीशिखरकवलितं चण्डदोर्दण्डकाण्ड-

भ्रान्तामूलाग्रशैलप्रहरणनिपुणः केन योद्धव्य एषः ॥ ५२ ॥

हे वत्स, एषः वाली केनायुधेन योद्धव्यः ? यद्वा केन वीरेण योद्धव्यः ? न केनापीति ध्वनिः । एषः कः । वानरपंक्तीनां वहलो यः कलकलः शब्दः तेन चाहूतो द्वेन्द्रस्तस्य वज्रमाकृष्य आदाय योद्धुं वाञ्छति । शिवशिवेति खेदे । कीदृग्यम् । तुमुलोन्यैरलक्ष्यः उत्कालः कदनं तेन सञ्चालितोऽर्को येन । किंभूतं वज्रम् । प्रकर्षेणोद्यन्ती या लंगूलवल्ली तस्याः शिखरेणाग्रभागेन कवलितं गृहीतम् । किंभूतो वाली । चण्डः अजेयः दोर्दण्डो भुजदण्डस्तस्मिन्यः कोदण्डो बाणः तेन भ्रान्तो गर्वितः दोर्दण्डस्थबाणेन जातगर्व इति । ' गर्वसंशययोर्भ्रमः ' इति विश्वः । मूलं चाग्रं शिखरं च मूलाग्रे ताभ्यां युतः शैलः मूलाग्रशैलस्तेन यत्प्रहरणं तत्र निपुणः॥

सावष्टम्भं नारायणं बाणमादाय-

वेदोद्भवैर्द्विजगणेन पुराभिषिक्तो

मूर्धा समं त्वमपि बाणगुणेन मन्त्रैः ।

तत्तेजसा परवधूजनहारिणस्त्वं

प्राणान्गृहाण समरेष्वतिदारुणस्य ॥ ५३ ॥

हे बाण, पुरा द्विजगणेन वेदोद्भवैर्मन्त्रैः गुणेन समं त्वं मूर्धाभिषिक्तोऽसि । अतस्तत्तेजसा तेषां मन्त्राणां तेजसा । सुगमम् ॥ ५३ ॥

रामबाणः-पौरन्दरिश्च ब्रह्मतेजोभिगम्य परदारापहरण-

पराभवं च-

अथ रघुपतिबाणः प्राप्तवरिप्रमाणः

प्रलयदहनरोचिः कोटिविद्युन्मरीचिः ।

अकृत हृदयभेदं वालिनः सोऽप्यरोदी-

दनिहतपितृशत्रुः किं सशल्यो हतोऽस्मि ॥ ५४ ॥

अथेति । प्राप्तवीरस्य वालिनः प्रकर्षेण मानमियत्ता येन सः । न निहतः पितु-
रिन्द्रस्य शत्रुः रावणो येन सः अत एव सशल्यो रावणहननमेव शल्यम् ॥ ५४ ॥

रामः सकरुणं सविषादं च—

वत्स सौमित्रे गिरिगह्वरेषु स्वयोनिविहितं महत्सुखमनुभवन्तं
महावीरं अनपराधिनं वालिनं हत्वा मन्दभाग्यः कथमहं
जानकीसुखमनुभविष्यामीति शिरो धुन्वन्पौरन्दरिं व्याजहार-
शस्त्रौघप्रसारेण रावणिरसौ यो दुर्यशोभागिनं
चक्रे गौतमशापयन्त्रितभुजस्थेमानमाखण्डलम् ।
कक्षागर्तकुलीरतां गमयता वीर त्वया रावणं
तत्संमृष्टमहो विशल्यकरणो जागर्ति सत्पुत्रता ॥ ५५ ॥

वाली प्राणास्त्यक्तुमिच्छन्—

सुग्रीवोऽपि क्षमः कर्तुं यत्कार्यं तव राघव ।

किमहं न क्षमः कस्मादपराधं विना हतः ॥ ५६ ॥

भोः कपे, यः रावणापत्यं मेघनादः शस्त्रौघप्रसारेण शस्त्रावाताडम्बरेण आखण्ड-
लमिन्द्रं दुर्यशोभागिनं चक्रे । रावणिना शक्रो जित इति दुर्यशः । हे वीर, तत्
इन्द्रगतं दुर्यशो त्वया संमृष्टं उज्ज्वलीकृतम् । दूरीकृतमिति भावः । कथं दूरीकृत-
मित्यपेक्षायामाह—किंभूतेन त्वया । रावणं मेघनादपितरं कक्षैव गर्तस्तत्र कुलीरतां
कर्कटतां गमयता कीदृशमिन्द्रम् । गौतमशापेन यन्त्रितः बद्धः भुजस्थेमा भुजबलं
यस्य तम् । ‘प्राणस्थेमातरः (?) पराक्रमद्युम्नानि शौर्यैर्जसी’ इति हैमः । ननु
तातदुर्यशः संमृष्टं मम तु रावणहननरूपं शल्यमस्त्येवेति चेन्न । असौ सत्पुत्रभाव-
वानङ्गदः जागर्ति जीवत्येव । कीदृशी । विशल्यं कर्तुं शीलं यस्याः । सा । अय-
मङ्गदो रावणं मत्सहायतया हनिष्यति । एतेन त्वं विशल्यो भवेति भावः । रावण-
पुत्रेण त्वत्पितेन्द्रो बद्धः इन्द्रपुत्रेण त्वया रावणो बद्धः । एतेन सादृश्यं जातं परन्तु
त्वत्सुतेन रावणहननात्तवातिशय इति भावः ॥ ५५ ॥ ५६ ॥

रामः सवाष्पम्—

शुद्धिर्भविष्यति पुरन्दरनन्दन त्वं

मामेव चेदहह पातकिनं शयानम् ।

सौख्यार्थिनं निरपराधिनमाहनिष्य-

स्यस्मात्पुनर्जनकजाविरहोऽस्तु मा मे ॥ ५७ ॥

पौरन्दरिः-

तथेत्युक्त्वा पुनः स्वर्ग्या गतिस्ते न भविष्यति ।

यावत्त्वां न हनिष्यामि स्थास्यसि त्वं यमालये ॥ ५८ ॥

इति प्राणान्मुमोच ।

हनुमान् स्वगतम्-

दासैरहो रघुपतिः परिभूयते किं

वैवस्वतादिभिरुवास तदालयेऽपि ।

यो देवाक्यमनतिक्रमयन्क्रियन्तं

कालं निहत्य पुरुहूतसुतं तु देवः ॥ ५९ ॥

हे पुरन्दरनन्दन चेत् यदि त्वं मां आहनिष्यसि तदा मम शुद्धिः मनःप्रसक्ति-
र्भविष्यति । अस्मात्त्वद्धननापराधात् पुनर्जनकजाविरहो मास्तु । शयानं अन्तर्निष्ठ-
त्वान्मीलिताक्षम् ॥ ५७ ॥ ५८ ॥ ५९ ॥

रामः कथंचिद्विषादं परित्यज्य पौरुषमवलम्ब्य-

राज्ये सुग्रीवमादौ सदयितमभिषिच्यद्गदं यौवराज्ये

रामः सेनाधिपत्ये सपवनतनयान्वानरेन्द्रान्प्रतस्थे ।

लंकां संत्यज्य शंकां तदनु कपिभटैर्माल्यवत्युत्तमाद्रौ

वर्षाकालं गमयितुमचिरान्मन्त्रिभिः संमतोऽभूत् ॥ ६० ॥

रामात्परः शूरतरो न कश्चित्पराभवः स्त्रीहरणान्न चान्यः ।

तथापि नाब्धिं प्रविवेश रामो बबन्ध सेतुं विजयासहिष्णुः ६१

अपि च-

रामाद्वलीयान्न परोऽत्र कश्चिद्वारापहारान्न परोऽभिमानः ।

तथापि रामः शरदं प्रतीक्ष्य बद्धाम्बुधौ सेतुमारिं जगाम ॥ ६२ ॥

आदौ राज्ये किष्किन्धाद्री सुग्रीवं वानरराज्ये शङ्कां समुद्रं तीर्त्वा कथं स्यामिति
भयं त्यक्त्वा लङ्कां प्रतस्थे । तदनु प्रस्थानघोपानन्तरं मन्त्रिभिः कपिभटैर्वर्षाकालं
गमयितुं संमतः अभूत् । वर्षाकालं गमयित्वा यास्याम इति निश्चितवान् । एतेन
नीतिशास्त्रपराणां प्राधान्यं दर्शितम् ॥ ६० ॥ ६१ ॥ ६२ ॥

रामस्तत्र जनकतनयाकमनीयतामनुस्मृत्य—

इन्दुर्लिप्त इवाञ्जनेन गलिता दृष्टिर्मृगीणामिव

प्रम्लानारुणमेव विद्रुमदलं श्यामेव हेमप्रभा ।

पारुष्यं कलया च कोकिलवधूकण्ठेष्विव प्रस्तुतं

सीतायाः पुरतस्तु हन्त शिखिनां बर्हाः सगर्हा इव ॥ ६३ ॥

प्रकर्पेण म्लानः अरुणः शोणिमा यस्मिंस्तं कलयापि सीतास्वरलेशेनापि । अत्र
सर्वमङ्गसादृश्यम् । एतेन गुणकीर्तनावस्थोक्ता । सोक्ता रसोदधौ—‘वैरहकान्ता-
विषयकप्रशंसनं स्यात् गुणाख्यानम्’ इति ॥ ६३ ॥

रामः कादम्बिनीताण्डऽवाडम्बरं विलोक्य—

यत्त्वन्नेत्रसमानकान्ति सलिले मग्नं तदिन्दीवरं

मेघैरन्तरितः प्रिये तव मुखच्छायानुकारी शशी ।

येऽपि त्वद्गमनानुकारिगतयस्ते राजहंसा गता-

स्त्वत्सादृश्यविनोदमात्रमपि मे दैवेन न क्षम्यते ॥ ६४ ॥

इति श्रीहनुमन्नाटके वालिवधो नाम पञ्चमोऽङ्कः ॥ ५ ॥

यदिन्दीवरं त्वन्नेत्रसमानकान्ति तदपि सलिले मग्नम् । यः तव मुखच्छायानु-
कारी सोऽपि शशी मेघैरन्तरितः । राजहंसा अपि गताः वर्षाकाले कमलाभावात् ॥
अन्यत्सुगमम् । प्रलापावस्थेयं सोक्ता रसोदधौ—‘कान्ताश्रितकालात्ययव्यवहारः
स्यात् प्रलापोऽयम् ।’ इति ॥ ६४ ॥

इति श्रीमिश्रमोहनदासविरचितायां हनुमन्नाटकटीकायां

वालिबधो नाम पञ्चमोऽङ्कः ॥ ५ ॥

षष्ठोऽङ्कः ।

रामः वानरभटानाचष्टे । भो भो सुग्रीवसैनिकाः शृणुत-
व्यसने महति प्राप्ते स्थिरैः स्थातुं न युज्यते ।

लंकां निःशंकमालोक्य क इहागन्तुमर्हति ॥ १ ॥

हनूमान् (सहर्षं दोस्तम्भास्फालनकेलिमभिनीय निज-
प्रचण्डदोर्दण्डयोर्महतीं प्रौढिं नाटयति । देव पश्य-)

अष्टांगुलमयः कायः पुच्छो मे द्वादशांगुलः ।

बाहू मे पश्य भो नाथ कथं रत्नाकरं तरेः ॥ २ ॥

स्थिरैर्योगिभिरपि किमुत गृहिभिः । भवतां मध्ये कः आगन्तुमर्हतीति ॥१॥२॥

रामचन्द्रः सविस्मयो बभूव-

ततो जाम्बवान् । देव रुद्रावतारोऽयं मारुतिः रुद्रस्तुतिः
क्रियताम् । रामचन्द्रो रुद्रस्तुतिं कृत्वा भो भो मारुते,
त्वया विहीनः कः कर्तुं समर्थोऽस्ति । तत्र हनूमान्महा-
वीराद्भुतपराक्रमः । सहर्षं वाक्यम् । देवाकर्णय-

कूर्मो मूलवदालवालवदपां नाथो लतावदिशो

मेघाः पल्लववत्प्रसूनफलवन्नक्षत्रसूर्येन्दवः ।

स्वामिन्व्योमतर्ह्यमम क्रमतले श्रुत्वेति गां मारुतेः

सीतान्वेषणमादिशन्दिशतु वो रामः सहर्षः श्रियम् ॥ ३ ॥

हे स्वामिन्प्रभो, अयं व्योमतरुराकाशमेव वृक्षा मम क्रमतलेऽस्ति पादविन्यासो-
स्थायनाग्नीचैरस्ति । तमेव वृक्षरूपत्वेन निरूपयति । कूर्मो मूलवदिति ॥ ३ ॥

देवाज्ञापय किं करोमि सहसा लंकाभिहैवानये

जम्बूद्वीमितो नये किमथवा वारांनिधिं शोषये ।

हेलोत्पादितविन्ध्यमन्दरगिरिः स्वर्णत्रिनेत्राचल-

क्षेपक्षुण्णविवर्तमानसलिलं बध्नामि वारांनिधिम् ॥ ४ ॥

मूलस्थानीयं जम्बूद्वीपं सागरान्तर्वर्तिदेशम् । इतः सकाशात् तत्रैव लङ्कासमीप एव आनये प्रापयामि । लङ्कापि जम्बूद्वीपान्तराल एवेत्युक्तार्थे वैपदम् । एवं व्याक्रियते जम्बुयुक्तो द्वीपः । मध्यमपदलोपी समासः । द्वीपशब्देन लक्षणा 'शेषो जम्बूध्वजो द्वीपो परो व्ययखराडिति' तन्त्रे जम्बूद्वीपलक्षणं शेषत्वात्स्वर्णाचलो मेरुः । त्रिनेत्राचलः कैलासः विन्ध्यादीनां क्षेपेण प्रक्षेपेण क्षुण्णं खण्डितं विवर्तमानं प्रत्यागतं अवरुन्धमानं सलिलं यस्य तं बध्नामि पर्वतैरेव स्थलीकरोमि ॥ ४ ॥

अपि च-

देवाज्ञां देहि राज्ञां त्वमसि कुलगुरुः शोषये किं पयोधिं

किं वा लंकां सलंकाधिपतिमुपनये जानकीं मानकीर्णाम् ।

सेतुं बध्नामि मत्तः स्फुटितगिरितटीभूतभङ्गातरङ्गा-

दुद्भ्राम्यन्नक्रचक्रोऽपि च मकरकुलग्राहचीत्कारघोरम् ॥ ५ ॥

इत्युक्तेऽपि किं कारयामि इति विचिकित्समानः पुनरात्मबलमुक्तार्थानुवादेनैव स्मारयति-देवाज्ञामिति द्वाभ्याम् । अलङ्कां लङ्कैव नास्तीत्येवं चूर्णीकरोमीति शेषः । अथवा मानकीर्णां पातित्रत्योन्नतिमतीं जानकीमुपनये सेतुं बध्नामि । किंभूतं सेतुम् । मत्तः सकाशात्स्फुटिता ये गिरयस्तेषां तटीभिर्भूतानां भङ्गो यत्र तस्मात्तरङ्गादुच्चैर्भ्रमन्तो ये नकास्तेषां चक्राणां समूहानां क्रमादुत्फाला मकरग्रहग्राहचीत्कारैश्च घोरं 'नकाः सपक्षजातीया मकराः स्युश्चतुष्पदाः । एतद्रिला ग्रहा ग्राहास्तरिलाः समुदीरिताः' इति वैद्यके । यद्वा किंविशिष्टात् मत्तः । स्फुटिता ये गिरयस्तेषां तटीभिर्ये भूतभङ्गाः प्राणिनाशास्तैरात्तः स्वीकृतो रङ्गो येन तस्मात् ॥ ५ ॥

किं प्राकारविहारतोरणवतीं लंकामिहैवानये

किं वा सैन्यसमुद्धृतं च सकलं तत्रैव संपादये ।

हेलान्दोलितपर्वतोच्चशिखरैर्वध्नामि वारांनिधिं

देवाज्ञापय किं करोमि सकलं दोर्दण्डसाध्यं मम ॥ ६ ॥

सैन्येन सह समुद्धृतं तत्रैव लङ्कायां सैन्येन सह सम्यगुद्धृतं सर्वं संपादये व्यापादये । हन्मि सकलं पर्वतादिकम् । सुगमम् ॥ ६ ॥

रामः सत्वरं करमुद्रां समुद्धृत्य, वीरमारुते-

मुद्रां समुद्रमुल्लङ्घ्य शीघ्रमाश्वस्य जानकीम् ।

विन्यस्य पुरतस्तस्या आगच्छ मयि जीवति ॥ ७ ॥

रामः शीघ्रं रावणं हत्वा नेष्यतीति वचसाश्वस्य तस्याः पुरतो मुद्रां विन्यस्य मयि जीवतीति ॥ ७ ॥

हनूमांस्तथेति श्रीरामसुग्रीवौ प्रणम्य समादाय मुद्रां

समुद्रोपकण्ठं पीठावतारमासाद्य सद्योऽचिन्तयत्-

एते ते दुरतिक्रमाः क्रममिलद्धूर्णोर्मिमर्मच्छिदः

कादम्बेन रजोभरेण ककुभो रुन्धन्ति झञ्झानिलाः ।

गाढाभ्रेडनरूढनीरदघटासंघट्टनीलीभव-

द्वयोमास्फोटकटाहनिर्झरपयोवेणीकणग्राहिणः ॥ ८ ॥

एते झञ्झानिलाः झञ्झानामानो वायवः कदम्बसम्बन्धिना रजोभरेण ककुभो रुन्धन्त्याच्छादयन्ति । किंभूताः । दुरतिक्रमाः दुर्लभ्याश्च ते क्रमेणैव मिलन्त एकीभवन्तश्च ते घूर्णोर्मयश्च घूर्णायमाणतरङ्गास्तैरेव लोकानां मर्माणि छिन्दन्ति इति । पुनः कीदृशाः गाढाभ्रेडने वातातिशयमेलनेन रूढा प्रवृद्धा या नीरदघटा तस्याः संघट्टनेन संयोगेन नीलीभवत् श्यामीभूतं यद्वयोम तस्मिन्स्फोटनं तद्युक्तश्चासौ कटाहश्च कटाहो ब्रह्माण्डकटाहस्तस्माद्यन्निर्झरत्पयः गङ्गा तस्या या वेणी प्रवाहस्तस्मादम्बुकणान् ग्रहीतुं शीलं येषां ते 'आभ्रेडनोक्तियोगोऽस्ती' इति विश्वः ॥ ८ ॥

धैर्यमवलम्ब्योद्यच्छांगूलास्फालकेलिव्याकुली-

कृताम्बरचरः सज्जो बभूव-

अथ सविलसदम्भःस्तम्भिताक्षिप्रकाशं

जलचरखललेखास्फालवाचालिताशम् ।

जलनिधिमधिवीरोल्लङ्घितुं जांघिकत्वं

खगपतिरिव चण्डोड्डीनमङ्गीचकार ॥ ९ ॥

उद्यल्लंगूलेति । अथ दुरतिक्रमणविचारानन्तरं स हनुमाञ्जलनिधिं लंघयितुं जांघिकत्वमङ्गीचकारेत्यन्वयः । ' जंघालोतिजवो जंघाकारिको जांघिको जवो ' इति चरकः । कः किमिव । खगपतिर्गुरुडः चण्डोड्डीनमिव । कीदृशं जलनिधिम् । विलसिताम्भस्तम्भितः नेत्रप्रकाशो येन तं जलचराणां मत्स्यादीनां खरा तीक्ष्णा निरन्तरा या लेखा क्रीडनं तत्र ये आस्फाला उत्पातास्तैर्वाचालिता मुखरीकृता आशा दिशो येन तद् ॥ ९ ॥

लांगूलोत्तालकेतुर्नभसि पृथुगतिः स्फारसीमन्तिताभः

स्फूर्जत्प्रौढोरुवेगोल्ललितजलनिधिः पृष्ठकृष्टोग्रसत्त्वः ।

दूरात्सिन्दूरपूरारुणमरुणरुचिस्तेजसः संविभागै-

श्वक्रेदिग्वारणानां कटितटमभितः सूर्यविद्वाम्बुदाभम् ॥ १० ॥

हनुमानिति शेषः । सिन्दूरपूरारुणं दिग्वारणानां कटितटमभितः सर्वतस्तेजसः सम्बिभागैः स्वाङ्गदीप्तिसञ्चारणैः सूर्यविद्वाम्बुदाभं सूर्येण विद्वस्यालिङ्गितस्याम्बुदस्येवाभा यस्य तादृशं चक्रे । यथा लग्नरविकरा मेघा दृश्यन्ते तथा दूरादेव लग्नाङ्गदीप्तयः दिग्वारणा अभवन्नित्यर्थः । सूर्यसादृश्ये हेतुमाह—अरुणरुचिः वानरजातित्वान् । यद्वा समुद्रोल्लङ्घनाविष्कृतरोपावेशाच्च अरुणा रुचिर्यस्य । रोपमेव द्योतयति—लांगूलमेवोत्तालः केतुर्यस्य नभसि या पृथुगतिः शीघ्रगमनं तदर्थं यः स्फार उत्पतनं तेन सीमन्तितानि द्विधाभूतानि अभ्राणि येन 'अत्रं मेघो वारिवाहस्तनयितुर्वलाहकः' इत्यमरः । स्फूर्जत् निर्गच्छत् यः प्रौढोऽतिबहुः ऊरुवेगः जंघाजवस्तेन उल्ललितः जलनिधिर्येन सः पृष्ठेनाकृष्टानि उग्राणि राक्षसादीनि सत्त्वानि येन सः । समुद्रलङ्घने राक्षसयुद्धं प्रसिद्धम् ॥ १० ॥

तत्रावसरे समुद्रादुत्थितो मैनाकः—

विश्रान्तस्तत्र हर्षात्सपदि जलधिना प्रेरितो रत्ननाभो

मैनाकः काञ्चनाङ्गस्तुहिनगिरिसुतः प्राह दूरागतस्त्वम् ।

हंहो दूराध्वखेदं जहि मम शिखरे प्राप्य तस्येति वाचं

स्पृष्टांगुल्या तदग्रं भुजरयपवनापूरितांशं जगाम ॥ ११ ॥

मैनाको गिरिः कपिं प्राह—हंहो सम्बोधनेऽव्ययम् । हे हनुमन् त्वं दूरादागतः अतो मम शिखरे दूराध्वखेदं जहीत्यन्वयः । तस्य गिरेरिति वाचं प्राप्य श्रुत्वा

अंगुल्या चरणांगुल्या तदग्रं तच्छिखराग्रं स्पृष्ट्वा भुजखण्डपवनेनापूरिता आशा येनैवं
यथा स्यात्तथा जगाम । कीदृशो मैनाकः । जलनिधिना सपदि हर्षान्मत्कर्तृसगर-
गोत्रापत्यरामसहायकृदयमिति प्रीत्या प्रेरितः । ननु कुतस्तत्र गिरिरित्यपेक्षया-
माह—कीदृशो गिरिः । विश्रान्तः पक्षच्छिदो गोत्रभिदः भयान्निलीय स्थितः । अन्य-
त्सुगमम् ॥ ११ ॥

बेलातटे शालतमालमालां विलोकमानः सहसाजनेयः ।

उल्लोलयन्वालिधिवल्लिमुखैः कल्लोलिनीवल्लभमुल्लङ्घे ॥ १२ ॥

आञ्जनयोऽञ्जनीपुत्रः हनूमान्सहसानायासेन कल्लोलिनीवल्लभं समुद्रमुल्लङ्घे लंघि-
तवान् । वालधिः पुच्छं तदेव वल्ली तामुल्लोलयन्मुखैश्चालयन् ॥ १२ ॥

अथ दशरथसूनोराज्ञया वायुपुत्रो

रजनिचरपुरीमालोक्य भूत्वा द्विदंशः ।

अकलितपरिमाणो मात्रया सत्रपस्तां

क्षिपति जनकजाग्रे शिशुपात्रावतीर्णः ॥ १३ ॥

अल्पो भूत्वा लङ्कां प्रविशेति रामाज्ञया द्विदंशप्रमाणदेहः 'द्विदंशो वनमक्षिका'
इति विश्वः । मात्रया परिमितदेहेन शिशुपात्रादशोकात्रादवतीर्णः 'समौ स्तः शिशु-
पाशोकौ' इति निघण्टुः ॥ १३ ॥

जानकीं नमस्कृत्य मारुतिः—

मातर्जानकि को भवानिह मृगः, केनात्र संप्रेषित-

स्त्वदौत्येन रघूत्तमेन किमिदं हस्तेऽस्ति तन्मुद्रिका ।

दत्ता तेन तवैव तां निजकरादालभ्य चालिङ्ग्य च

प्रेम्णाश्रूणि ससर्ज सम्यगुदभूद्गात्रेषु रोमोद्गमः ॥ १४ ॥

मुद्रादानप्रकारमाह—अत्राप्युक्तिप्रत्युक्तिः । हनूमान् मातः जानकि । सीता० भवान्
कः ? हनू० मृगः वानरः । सीता० अत्र केन संप्रेषितोसि ? हनू० रघूत्तमेन त्वदौत्येन
त्वदौत्यनिमित्तम् । सीता० इदं हस्ते किम् ? हनूमान् तन्मुद्रिका सीते तेन तुभ्यं
दत्ता तवैव दत्तेति परस्परमुक्त्वा सीता तां मुद्रिकां निजकरादालभ्य गृहीत्वा आलिं-
ग्य स्वहृदये विन्यस्य प्रेम्णाश्रूणि ससर्ज । सम्यक् स्पष्टं यथा स्यात्तथा गात्रेषु
रोमोद्गमोऽभूदिति ॥ १४ ॥

हनुमानविरलगलदशुपूर्णलोचनाभ्यां सौवर्णमंगुलीयकं
मन्यमानां जानकीं संभावयामास । हे भामिनि—
सुवर्णस्य सुवर्णस्य सुवर्णस्य च मैथिलि ।
प्रेषितं रामचन्द्रेण सुवर्णस्यांगुलीयकम् ॥ १५ ॥

हे भामिनि भ्रमवति, ' भामोस्ति भ्रमकोपयोः ' इति चरकः । इदं सुवर्णस्य
हेमः अंगुलीयकं रामेण तव तुभ्यं प्रेरितं प्रस्थापितम् । किंभूतस्य सुवर्णस्य । शो-
भनपीतरक्तरङ्गवतः । पुनः किंभूतस्य सुवर्णस्य । शोभनरामनामाक्षरवतः । पुनः
सुवर्णस्य दशमापमात्रस्य ' सुवर्णं दशमापकम् ' इति ॥ १५ ॥

जानकी आशालेशमासाद्य क्षणमश्रूणि प्रमृज्य—
मुद्रिकाव्याजेन मारुतिं प्रति—

मुद्रे सन्ति सलक्ष्मणाः कुशालिनः श्रीरामपादाः सुखं
सन्ति स्वामिनि मा विधेहि विधुरं चेतोजनया चिन्तया ।
एनां व्याहर मैथिलाधिपसुते नामान्तरेणाधुना
रामस्त्वद्विरहेण कङ्कणपदं ह्यस्यै चिरं दत्तवान् ॥ १६ ॥

मुद्रेति । परपुरुषसम्भाषणात्पातिव्रत्यभङ्गभयान्मुद्रिकासुपन्यस्य पृच्छति—मुद्रेति ।
रामः अस्यै मुद्रायै चिरं त्वद्विरहेण कङ्कणपदं कङ्कणस्थानं दत्तवान् । एतेन व्याधिर्द-
र्शितः । उक्तं चरसोदधौ—' व्याधिः स्मरवेदनया समुत्थसन्तापदोपकृतः । कश्चिमा '
इति । सुगमम् ॥ १६ ॥

अत्रांगुलीयकमणौ प्रतिबिम्बमासी-

द्रामस्य सादरमतीव विलोकयन्ती ।

मद्रूप एव किमभून्मम वीक्षयेति

मीमांसया जनकराजसुता मुमोह ॥ १७ ॥

अत्र अंगुलीयकमणौ सादरं यथा स्यात्तथा अतीव । रामस्येति कर्मणि षष्ठी
रामं रामनामाक्षरं विलोकयन्ती सीता प्रतिबिम्बं आसीत् । मणौ प्रतिबिम्बिता बभूवे-

त्यर्थः । यद्वा अत्र भ्रमः । अत्र मणौ रामस्य प्रतिविम्बमासीत्तदस्ति नवेति परीक्षया विलोकयन्तीं स्वप्रतिविम्बं तत्र सा दृष्ट्या विचिकित्सति—मद्रूप इति । रामोपि सच्चिन्तया मद्रूप एवासूत किमिति सीमांसया विचारेण मुमोह वैचित्यमाप ॥१७॥

कथंचिच्चेतनां प्राप्य—

अये मरुत्तनय यद्यंगुलीयकमेवकंकणमभूत्स्वामिनो राम-
देवस्य तर्हि किमिव तनुतां गतः ?

हनुमान्—

स्वभावादेव तन्वङ्गि त्वद्वियोगाद्विशेषतः ।

प्रतिपत्पाठशीलस्य विद्येव तनुतां गतः ॥ १८ ॥

हे तन्वङ्गि, स्वभावादेव तनुतां गतः त्वद्वियोगाद्विशेषत इत्यन्वयः । ‘तन्वङ्गी’ इति वा पाठः । तनून्यङ्गानि यस्यासौ रामः स्वभावादेव त्वद्वियोगाद्विशेषतस्तनुतां गत इति योज्यम् । तन्वङ्गी इन्नन्तः ॥ १८ ॥

जानकी—

चन्द्रो यत्र दिनेशदीधितिसमः पद्मं स्फुलिङ्गोपमं

कर्पूरः कुलिशोपमः शशिकला शम्पासमा भासते ।

वायुर्वाडववह्निवन्मलयजो दावाशिवत्संप्रतं

संदर्शं नय रामसंनिधिमितो यात्रां द्रुतं कारय ॥ १९ ॥

चन्द्रेति । शम्पा विद्युत् । कारयेति स्वार्थे णिच् । कुर्वित्यर्थः । तत्र गत्वा यात्रां रामप्रस्थानं कारयेत्यर्थः ॥ १९ ॥

हनुमान्—

किं दूरमिन्दुमुखि रामशिलीमुखानां

किं दुर्गमगलभिदां हरियूथपानाम् ।

दैवं प्रसन्नमिव देवि तवाद्य सत्यं

रक्षांसि कानि कुपितस्य सलक्ष्मणस्य ॥ २० ॥

ननु समुद्रान्तरितरक्षोगृहमागताहं दूरस्थो राम इति मीमांसमानां सम्बोधयति—
अर्गलानि प्राकारादीनि भिन्दतीत्यर्गलाभिदस्तेषाम् । शेषं सुगमम् ॥ २० ॥

अत्रान्तरे जानकीं सप्रपञ्चं पृच्छन्हनुमान्—मातः कुत्रास्ते
राजवाटिका ?

दर्शयति जानकी—

रे पुत्र पश्चिमदिग्भागेनास्यास्ति वाटिका । हनूमान् उद्यत्तां-
गूलप्रचण्डरूपेण प्रचलितः—

इत्युक्त्वा रजनीचरस्य हनुमानुद्भिद्य लीलावनं

वीरं तत्सुतमक्षमात्तपरिधाघातैर्जघानागतम् ।

तत्कोपारुणलोचनेन्द्रजयिना प्राङ् निष्कलत्वाद्धृतं

ब्रह्मास्त्रेण विगर्हितेन विधिना बद्धो विदग्धः कपिः ॥ २१ ॥

उद्भिद्योत्पाद्य तत्सुतं रावणपुत्रमक्षनामानं वनभङ्गं श्रुत्वा योद्धुमागतम् । तस्मि-
न्हनुमति यः कोपस्तेनारुणे लोचने यस्य तेनेन्द्रजयिना मेघनादेन कृत्वा प्राङ्निष्फ-
लत्वाद्विगर्हितेन विधिना ब्रह्मणा हेतुभूतेन ब्रह्मणा ब्रह्मास्त्रेण ब्रह्मदत्तपाशेन बद्धः ।
अत्रेयं कथा—पूर्वं ब्रह्मणा दत्तो ब्रह्मपाशः एतेन त्वं कपिं वध्नीहीति रुद्रावतारे हनू-
मति पाशो निष्फलो जातः । ततो मेघनादेन ब्रह्मणो गर्हा कृता ततश्च ब्रह्मणा
प्रार्थितो हनूमान् स्वयं निबद्धः । विदग्धः ब्रह्मसङ्कटात्महनननिवारणविधिज्ञः ॥ २१ ॥

रावणः तमालोक्त्य—

रेरे वानर को भवानहमरे त्वत्सूनुहन्ताहवे

दूतोऽहं खरखण्डनस्य जगतां कोदण्डदीक्षागुरोः ।

महोदण्डकठोरताडनविधौ को वा त्रिकूटाचलः

को मेरुः क्व च रावणस्य गणना कोटिस्तु कीटायते ॥ २२ ॥

रेरे वानर, भवान् कः ? हे रावण, अहमाहवे त्वत्सूनुहन्ता अक्षयाती । अनेन स्वतो बलमुपदिश्य स्वामिनोप्यात्मनो बलं द्योतयति—खरखण्डनस्येत्युपलक्षणम् । खरदूषणत्रिशिरसां त्वद्भातृणां खण्डनस्य हन्तुः रामस्य दूतः । किंभूतस्य रामस्य । जगतो विश्वस्य या कोदण्डदीक्षा धनुर्विद्याशिक्षणं तस्य गुरोः शिक्षकस्य । महो-
र्दण्डाभ्यां यत्कठोरताडनं तस्य विधौ सति मयि प्रहरति सति त्रिकूटादयः के । नकेऽपीत्यर्थः ॥ २२ ॥

ईषत्सज्जनमैत्रीव नाभियत कपेस्तनुः ।

निहता चन्द्रहासेन रावणेनातिरंहसा ॥ २३ ॥

ईषदपि नोऽभिद्यत् । चन्द्रहासाख्यखड्गेन तत्राप्यतिरंहसा अतिबलेन ॥ २३ ॥

लांगूले चैलतैलप्लुतवहलशणैर्वेष्टिते दीप्यमानो

रक्षोभिर्वीक्षितोऽग्निर्द्विजपरुषगिरा राघवो यद्यतुष्टः ।

तुष्टो ययाज्यहोमैस्त्वमपि रघुपतेर्यद्यहं भक्तियुक्ता

संतप्तः प्रार्थितो मा तदिह हनुमतः सीतया शीतलोऽभूत् २४

खड्गे निष्फले आत्मनः पूर्वोक्तवैदग्ध्यमाविष्कर्तुं मां दहेति शिक्षितो रावणः दाहयति— सीतया इति प्रार्थितोऽग्निर्हनुमतः शीतलोऽभूत् न परेषामिति । इति किम् । भो अग्ने, यदि संतुष्ट इत्यादि तु सुगमम् । हनुमतः संतप्तो मा भवेति शेषः । तत् तदा यदि तुष्टोसि । कीदृशोऽग्निः । चैलादीप्यति लाङ्गूले सति दीपितः । सुगमम् ॥ २४ ॥

बहिर्बभौ वानरपुच्छजन्मा स दाह्य लङ्कां खमिवोत्पतिष्णुः ।

रामाद्रयं प्राप्य किल प्रतापः पलायमानो दशकंधरस्य ॥ २५ ॥

बहिर्लङ्कां विदह्य बभौ । कीदृशः । खमुत्पतिष्णुः उच्चैर्गन्तुकः । क इव । खं प्राणि पलायमानदशकंधरप्रताप इव ॥ २५ ॥

पलानि भुक्त्वा चपलः पलाशिनां हुताशनस्तृप्तिमुपागतः पराम् ।

विराजते स्म प्रतियातनाछलाज्जलानि चाब्धौ तृषितः पिवन्निव २६

पलाशिनां रक्षसां पलानि मांसानि । चपलः शीघ्रदाहकः प्रतियातनः प्रतिविम्ब-
स्तन्मिषेण ॥ २६ ॥

रावणः स्वगतम्—

यद्ययं रुद्रो मारुतिस्तर्हि किमिति रुद्रभक्तस्य मे नगरीं दहति
अहह ज्ञातम् ।

तुष्टः पिनाकी दशभिः शिरोभिस्तुष्टो न चैकादशको हि रुद्रः ।
अतो हनूमान्दहतीति कोपात्पंक्तेर्हि भेदो न पुनः शिवाय ॥ २७ ॥
हि यतः पङ्क्तेर्भेदः भेदनं शिवाय मङ्गलाय न भवति । सुगमम् ॥ २७ ॥

अपि च—

अग्निः किं वडवानलेन तरणेर्विम्बेन किं चाम्बरं
मेघः किं चपलाचयेन शशिभृत्किंभालनेत्रेण वा ।
कालः किं क्षयवाह्निनेन्द्रधनुषा धाराधरः किं महा-
न्मेरुः किं ध्रुवमण्डलेन स कपिः पुच्छेन खे राजते ॥ २८ ॥

सः प्रसिद्धः कपिः पुच्छेन खे राजते । तत्र कविरुत्प्रेक्षते केन क इव । सर्वं
सुगमम् । पुनर्मेघगहणं धनुरुत्प्रेक्षार्थम् । अलंकारदूषितमिदं पद्यम् । तदुक्तं दण्डिना
'असंबद्धोपमं पद्यं न कुर्वीत विदूषितम्' इति ॥ २८ ॥

अथ राक्षसाः—

मरुत्पुत्रस्त्वेकः कपिकटकरक्षामणिरसौ
समुद्यल्लंगूलो ध्वज इव समाश्लिष्टगगनः ।
पुनः प्रत्यायास्यत्यहह कपिसैन्ये प्रचलिते
पदं प्रोचुर्नौचैर्भयचकितलङ्कापुरजनाः ॥ २९ ॥

लङ्कापुरवासिनो राक्षसाः नीचैर्मन्दमन्दमिति । प्रोचुः । इतीति शेषः । इति
किम् । अहहेति कष्टम् । ततः कपिसैन्ये प्रचलति सति मरुत्पुत्रो हनूमान् पुनः
पदमस्मदीयं स्थानं लङ्कां प्रत्यायास्यति आगमिष्यति । यद्वा पदं वचनम् । कीदृशः ।
एक एवासौ कपिकटकरक्षामणिः । यद्वा एकोऽसहायः असौ मरुत्पुत्रः पुनरायास्य-
तीति योज्यम् । पुनः समुद्यल्लंगूल ऊर्ध्वगतपुच्छः । क इव पुच्छः । समाश्लिष्टगग-
नध्वज इव ॥ २९ ॥

अथाह गगनमण्डलस्थो मारुतिः—

एकोऽहं पवनात्मजो दशमुख त्वं चापि कोटीश्वर-
स्त्वां जित्वा समरे प्रभोः प्रणयिनीं सीतां च नेतुं क्षमः ।
किं तूत्थाप्य भुजं पुरा भगवता रामेण सुग्रीवतो
हत्वा दक्षिणपाणिना वसुमतीं त्वां हन्तुमुक्तं वचः ॥ ३० ॥

पूर्वार्धं सुगमम् । शक्तश्चेत्कथं मां न हन्याः सीतां च न नयसीत्यत्राह—पुरा
रामेण सुग्रीवतः सुग्रीवाग्रे सुग्रीवं प्रति वा । सार्वविभक्तिकस्तासिल् । त्वां हन्तुं
वचनमुक्तं यत्तद्वचोऽनृतं स्यादतो न हन्मीति भावः ॥ ३० ॥

इत्युक्त्वा दशग्रीवनगरीं भस्मसात्कृत्वा रक्षितामशोकवनि-
कामागम्य जानकीं प्रणम्य रामाभिज्ञानं याचते स्म हनूमान् ॥

मैथिली—

शिखां धूमशिखां शत्रोः कालव्यालवधूमिव ।
उद्यम्यास्य शिरोरत्नं संज्ञानं स्वामिने ददौ ॥ ३१ ॥

इति प्रथममभिज्ञानम् ॥

अन्यत्स्पष्टम् । रक्षितामग्निनाऽर्द्धां शिखां वेणीमुद्यम्य । कीदृशीम् । धूमशिखां
धूमस्येव शिखा यस्यास्ताम् । मध्यमपदलोपी समासः । रावणदाहार्थं मलयाग्नि-
धूमशिखामिवेत्यर्थः । यद्वा धूमस्य धूमकेतोरिव शिखामिव कालसर्पस्य
स्त्रियमिव ॥ ३१ ॥

तथा च चित्रकूटपर्वते—

वक्षोभिचारि चरुभाण्डमिव स्तनं यो
देव्या विदेहदुहितुर्विददार काकः ।

ऐषीकमस्त्रमधिकृत्य तदा ततोऽक्षणा

काणीचकार करुणो रघुराजपुत्रः ॥ ३२ ॥

इति द्वितीयमभिज्ञानम् ॥

यदा चित्रकूटे यः काकः काकरूपधरश्चेन्द्रः वक्षोभिचारि यथा स्यात्तथा वक्षसि अभिचरतीति वक्षोभिचारि देव्याः स्तनं विददार तदा च रामो रघुराजपुत्रः ऐषीकं बाणमधिकृत्य तं काकमक्षणा नेत्रेण काणीचकारेति । किमिव । चरुभाण्डमिव हविःपात्रमिव ॥ ३२ ॥

मनःशिलायास्तिलकं तथा मे गण्डस्थले पाणितलेन मृष्टम् ।

स्मरेति संज्ञानमपि प्रयच्छ जीवास्यतो राघव मासमात्रम् ३३ ॥

इति तृतीयमभिज्ञानम् ॥

हे राघव, अहं त्वदागमनाथ मासमात्रं कालं जीवामीत्यपि वाच्यमिति शेषः । अन्यत्सुगमम् ॥ ३३ ॥

हनूमान्—

रत्नं यत्नाद्गृहीत्वा तदनु कपिभटश्चित्रकूटस्य संज्ञां

नत्वा पादारविन्दद्वयमपि जनकस्यात्मजाया हनूमान् ।

पाणिभ्यामङ्घ्रियुग्मं पुनरुदधितटे मन्त्रयित्वा भ्रमार्गे-

णोर्म्यामुत्पत्य मग्नं तदुरुभुजबलाडम्बरेणाजगाम ॥ ३४ ॥

पाणिभ्यामङ्घ्रियुग्मम् पुनः उदधितटे मन्त्रयित्वा अभ्राणि गर्भे यस्य तेनाकाशमार्गेण जगामेत्यन्वयः । किं कृत्वा । ऊर्म्यां समुद्रोर्मिनाभिव्याप्य तन्मानं समुद्रप्रमाणमुत्पत्य समुद्रोर्मिप्रमाणमात्रमुत्पत्येत्यर्थः । किंविशिष्टेनाभ्रमार्गेण । ऊरुभुजबलस्याडम्बरो यस्मिन् । अन्यत्सुगमम् ॥ ३४ ॥

ततो मरुच्चुम्बितचारुकेसरः प्रसन्नताराधिपमण्डलाग्रणीः ।

वियुक्तरामातुरदृष्टिवीक्षितः समागतः श्रीहनूमान्वसन्तवत् ॥ ३५ ॥

अत्र हनूमद्वसन्तयोर्वर्णनम् । मरुच्चुम्बितचारुकेसरः चारुकेसराः पुच्छलोमानि कुसुमकोशतन्तवो वा । ताराधिपः सुग्रीवश्चन्द्रोपि वियुक्तो रामस्तस्यातुरदृष्ट्या वियुक्ता वियोगिन्यो रामास्तासामप्यातुरदृष्ट्येति योज्यम् ॥ ३५ ॥

सीतापतिं ससंभ्रममालिङ्गितुमुद्यतं दृष्ट्वा—

देव—

पीतो नाम्बुनिधिर्न कोणपपुरी निष्पिष्य चूर्णीकृता

नानीतानि शिरांसि राक्षसपतेर्नानायि सीता मया ।

आश्लेषार्पणपारितोषिकमहं नार्हामि वार्ताहरो

जल्पन्नित्यनिलात्मजः स जयति व्रीडाजडो राघवे ॥ ३६ ॥

आलिङ्गनार्पणमेव पारितोषिकप्रतिदानं तं प्रति नार्हामि न योग्योऽस्मीति ।
कुत इत्यत आह—यतो वार्ताहरः संदेशमात्रहारक इति जल्पन् अनिलात्मजो
विजयते ॥ ३६ ॥

रामः (सविकल्पं विधातारमुपलम्भते) क्रूरकर्मा विधाता
किं विधास्यतीति ॥

हनुमान् देव—

कुत्रायोध्या क रामो दशरथवचनादण्डकारण्यमागा-

त्कोऽसौ मारीचनामा कनकमयमृगः कुत्र सीतापहारः ।

सुग्रीवे रामभैत्री क जनकतनयान्वेषणे प्रेषितोऽहं

यथोर्थोऽसंभावनीयस्तमपि घटयति क्रूरकर्मा विधाता ॥ ३७ ॥

स रामः सविकल्पमिति स्पष्टार्थम् । एतेनैवमुक्तं भवति । अघटितघटनाचातुर्य-
शाली विधाता सीतामपि मेलयिष्यतीति भावः । ' क्रूरदये विचित्रे च ' इति
धराणिः । विचित्रकर्मा ॥ ३७ ॥

रामः—

हे वीर । विदीर्यमाणहृदयद्वारेण प्राणा लोकान्तरं गन्तुमि-
च्छन्ति किमिति तूर्णं चन्द्रवदनां नावेदयसि ।

हनूमान् सत्वरम्—

हा राम जगदानन्द किमिदं शिवमस्तु ते ।

तव प्राणगतिद्वारस्यार्गलेयं करे मम ॥ ३८ ॥

जगतामानन्दो यस्मात्किमियं विमनस्कतेति पाठः ॥ ३८ ॥

इति जानकी शिरोरत्नं रामाय प्रयच्छति ।

तथा च—

मनःशिलायास्तिलकं स्मर गण्डस्थले त्वया ।

संमृष्टं जानकीवक्षःस्पर्शात्काणीकृतं खगम् ॥ ३९ ॥

सर्वं सुगमम् ॥ ३९ ॥

(रामोऽभिज्ञानत्रयमासाद्य) साधु मारुते साधु ।

अये प्रियायाः कुशलमस्ति ।

आञ्जनेयः—

कार्श्यं चेत्प्रतिपत्कला हिमनिधेः स्थूलाथ चेत्पाण्डिमा

नीला एव मृणालिका यदि घना बाष्पाः कियान्वारिधिः ।

संतापो यदि शीतलो हुतवहस्तस्याः कियद्वर्ण्यते

राम त्वत्स्मृतिमात्रमेव हृदये लावण्यशेषं वपुः ॥ ४० ॥

हे राम, यदि तस्याः कार्श्यं वर्ण्यते तर्हि हिमनिधेश्चन्द्रस्य प्रतिपत्कला स्थूला । चेत्पाण्डिमा पाण्डुता अथ पाण्डिमा वर्ण्यते चेन्मृणालिका नीला एव । यदि घना निरन्तराः बाष्पा वर्ण्यन्ते तर्हि वारिधिः कियान् । यद्वा बाष्पा वर्ण्यन्ते तदा घना वर्षन्तो मेघाः तथा वारिधिरपि कियान् । अन्यद्वृत्तं कियद्वर्ण्यते हृदयं त्वत्स्मृतिमात्रमेव । वपुर्लावण्यशेषमेव ॥ ४० ॥

रामः—मारुते का कथा ।

हनूमान् भोः प्रभो—

का शृङ्गारकथा कुतूहलकथा गीतादिविद्याकथा

मायत्कुम्भिकथा तुरङ्गमकथा कोदण्डदीक्षाकथा ।

एकैवास्ति मिथः पलायनकथा त्वद्भीतरक्षःपते-

देव श्रीरघुनाथ तस्य नगरे स्वप्नेऽपि नान्या कथा ॥ ४१ ॥

रामः-

त्रिदशैरपि दुर्धर्षा लंका नाम महापुरी ।

कथं वीर त्वया दग्धा विद्यमाने दशानने ॥ ४२ ॥

मिथः शृङ्गारकथा का । एवमुत्तरत्रापि ज्ञेयम् । एवंविधानिकृष्टे पूर्वोत्तरपक्षे
स्थापनात्मकं वाक्यमुक्तम् ॥ ४१ ॥ ४२ ॥

हनुमान्-

निःश्वासेनैव सीताया राजन्कोपानलेन ते ।

दग्धपूर्वा तु सा लंका निमित्तमभवत्कपिः ॥ ४३ ॥

शाखामृगस्य शाखायाः शाखां गन्तुं पराक्रमः ।

यत्पुनर्लघितोम्भोधिः प्रभावोऽयं प्रभो तव ॥ ४४ ॥

पूर्वं दग्धा दग्धपूर्वा कपिरहं निमित्तमेवाभवम् ॥ ४३ ॥ ४४ ॥

अन्तराले लंकायां सरमा नाम राक्षसी धर्मिणी जानकीं

वाचमूचे-

विभेमि सखि संवीक्ष्य भ्रमरीभूतकीटकम् ।

तद्धयानादागते पुंस्त्वे तेन सार्धं कुतो रतिः ॥ ४५ ॥

अभ्रमरो भ्रमरो भवति भ्रमरीभूतं कीटकं वीक्ष्य एवं तद्धयानात्तस्य रामस्य स्मर-
णात्वायि पुंस्त्वमागते सति तेन रामेण सार्धं रतिः कुतः । पुंस्त्वमत्र रामत्वम् ॥ ४५ ॥

मा कुरुष्वान्न संदेहं रामे दशरथात्मजे ।

त्वद्धयानादागते स्त्रीत्वे विपरीतास्तु ते रतिः ॥ ४६ ॥

इति श्रीहनुमन्नाटके हनुमाद्विजयो नाम षष्ठोऽङ्कः ॥

अत्र रतौ । शेषं सुगमम् ॥ ४६ ॥

इति श्रीमिश्रमोहनदासविरचितायां हनुमन्नाटकदीपिकायां

हनुमाद्विजयोनाम षष्ठोऽङ्कः समाप्तः ॥ ६ ॥

सप्तमोऽङ्कः ।

रामदूतेनोक्तः सुग्रीवः—

कपिनृपतिरपास्य प्रेयसीं प्रेमभिन्नः

किमिति जनकपुत्रीरामयोः कार्यमुच्चैः ।

गतिरपि हरिसूनोर्विस्मृता राज्यगर्वा-

दिति रघुजनवाक्यादागतः सैन्ययुक्तः ॥ १ ॥

प्रेमभिन्नोऽपूर्णकामाभिलाषः कपिनृपतिः सुग्रीवः प्रेयसीं रुमामपास्य त्यक्त्वा इति रघुजनवाक्यात् रामदूतवचनात्सैन्ययुक्तो भूत्वा आगत इत्यन्वयः । इति किं तदेवाह—हे पाप, जनकपुत्रीरामयोः कार्यमुच्चैर्महत् त्यक्त्वा इदं स्थैर्यादिकं किमिति राज्यगर्वाद्वारिसूनोर्वालिनोपि गतिर्मरणरूपा विस्मृता । तवेति शेषः । यद्वा वालिनः सकाशाद्या गतिस्ताराहरणनिलीयस्थितिरितिरूपं गतिः ॥ १ ॥

अथ विजयदशम्यामाश्विने शुक्लपक्षे

दशमुखनिधनाय प्रस्थितो रामचन्द्रः ।

द्विरदविधुमहाब्जैर्यूथनाथैस्तथान्यैः

कपिभिरपरिमाणैर्व्याप्तभूदिवखचक्रः ॥ २ ॥

विजयमुहूर्तयुक्तायां दशम्यां द्विरदविधुमहाब्जैर्यूथनाथैः सह 'अङ्कानां वामतो गतिः' इति न्यायात् द्विरदा दिग्गजाः अष्टौ, विधुश्चन्द्रः एकः एतत्संख्याक्रमह-
पद्वैः अष्टादशमहापद्मसंख्याकैर्यूथनाथैः तथाऽन्यैरपरिमितैः कपिभिः सह । कीदृशैः व्याप्तं भुवः दिशामाकाशस्य च मण्डलं यैस्तैः । द्विरदविधुमहर्क्षैरिति पाठे हस्ति-
त्यैर्महर्क्षैर्जाम्बवत्प्रमुखैः ॥ २ ॥

हनूमान् रामं प्रति—

नृपतिमुकुटरत्न त्वत्प्रयाणप्रशस्तिं

प्लवगबलनिमज्जद्भूभराक्रान्तदेहः ।

लिखति दशनदंकैरुत्पतद्भिः पतद्भि-

ज्ररठकमठभर्तुः खर्परे सर्पराजः ॥ ३ ॥

हे नृपतिमुकुटरत्न राम, सर्पराजः शेषस्त्वत्प्रयाणवर्णावलीं जरठकमठभर्तुः जरठो वृद्धः प्राचीनः स चासौ कमठभर्ता महाकूर्मस्तस्य खर्परे पृष्ठकपाले दशनदंक्दैर्दशना एव दंकास्तैर्लिखति ' स्यात्खर्परः कपालोऽस्त्री ' इत्यमरः । वानरवलेन निमज्जन्ती भूस्तस्या भारेणाक्रान्तो भोगो यस्य सः । कीदृशैर्दशनदंकैरुत्पतद्भिः-रुत्पतत्सु वानरेपूत्पतद्भिः निपतत्सु वानरेषु खर्परे पतद्भिः ॥ ३ ॥

श्वासोर्मिप्रतिसन्धिरुन्धितगलप्रच्छिन्नहारावली

रत्नैरप्यदयालुभिः कृतफणाप्राग्भारभङ्गक्रमः ।

श्रोत्राकाशनिरन्तरालमिलितस्तब्धैः शिरोभिर्भुवं

धत्ते वानरवीरविक्रमभराभुग्नो भुजङ्गाधिपः ॥ ४ ॥

पुनरपि श्वासोर्मिप्रतिपद्येन वाहिनीभरमेवानुवर्णयति—बहुत्वाद्यच्छिरसि इयं भूरत्यर्थं राजते स एव भुजङ्गाधिपः शिरोभिर्भुवं धत्ते । कीदृशः । वानरवीराणां विक्रमेण क्रन्दनादिक्रमेण यो भरस्तेनासमन्ततो भुग्नो वक्रोभूतः । पुनः किंभूतः । कृतो विहितः फणानां प्राग्भारस्य भञ्जिकायाः भङ्गक्रमो येन । ' प्राग्भारो भञ्जिका मता ' इति विश्वः । कीदृशैः शिरोभिः । श्वासानां या ऊर्मयस्ताभिः संधिः प्रतिश्वासनिर्गमनमार्गः संधिः मुखनासादिः तै रुन्धितो यो गलः कण्ठस्तस्य वायुरोधनस्थलत्वात्प्रच्छिन्नानि त्रुटितानि हारावल्या रत्नानि येभ्यस्तैः अत एव दयालुभिः मिथः संधानपीडानभिज्ञैः । पुनः श्रोत्राणामभावान्निरन्तरालमन्तरालशून्यं यथा स्यात्तथामितः सर्वतः स्तब्धैस्तत्र नैसर्गिकसौकुमार्यैः ॥ ४ ॥

रामः अये मरुत्तनय-

कूर्मं क्लेशयितुं दिशः स्थगयितुं भेत्तुं धरित्रीधरा-

न्तिन्धुं धूलिभरेण कर्दमयितुं तेनैव रोद्धुं नमः ।

नासीरेषु पुरःपुरश्चलबलालापस्य कोलाहला-

त्कर्तुं वीरवरूथिनी मम परं जैत्रं पुनस्त्वद्भुजैः ॥ ५ ॥

तेन धूर्त्तभरेण रोद्धुमान्छादयितुं नासीरेषूग्रयायिषु पुरोऽग्रे चलं चलितं यद्वलं
सैन्यं तस्यालापत्य वागाडम्बरस्य । त्वद्भुजैरिति पूज्यत्वाद्बहुवचनम् । त्वद्भुजेति
वा पाठः ॥ ५ ॥

भिल्लीभिः सहासम्—

नो शस्त्रं नापि शास्त्रं न हि च रथकथा नापि दन्ती न वाजी
नोक्षाणो नापि चोष्ट्रा बत न च शिविरो नापि राजा जटावान् ।
नो वित्तं नापि वस्त्रं न च नृपरचना काचिदत्रास्ति मातः
प्रातर्द्रष्टुं स्थिताभिर्गिरिवरकुहरेऽभापि भिल्लीभिरेवम् ॥ ६ ॥

हे मातः, अत्रः कटके काचिन्नृपतिरचना नास्तीति भिल्लीभिरभापि उक्तम् ।
इति किम् । वत हास्यम् 'हास्यहर्षविपादेषु वत हा कष्टकोपयोः' इति धरणिः ।
उक्षाणो वृषाः । श्रेष्ठं सुगमम् ॥ ६ ॥

भिल्लीमातरः—

विजेतव्या लङ्का चरणतरणीयो जलनिधि-
विपक्षः पौलस्त्यो रणभुवि सहायाश्च कपयः ।
तथाप्येको रामः सकलमपि हन्ति प्रतिबलं
क्रियासिद्धिः सत्त्वे वसति महतां नोपकरणे ॥ ७ ॥

हन्ति हनिष्यति 'वर्तमानसामीप्ये वर्तमानवद्वा' प्रतिबलं शत्रुसैन्यम् । क्रिया-
सिद्धिः कार्यसिद्धिः सत्त्वे धैर्यं । उपकरणं रथक्षत्रादिसामग्री । सुगमम् । अत्रान्य-
यद्यानि सन्ति तत्र क्षेपकानीति ज्ञेयम् ॥ ७ ॥

अत्रान्तरे तत्र लङ्कायां मन्त्रणायोपविष्टो मन्त्रिभिः

प्रोत्साहितो लंकाभटानुत्कण्ठं वभाषे विभीषणः—

सुवर्णपुंखाः सुभटाः सुतीक्ष्णा वज्रोपमा वायुमतः प्रवेगाः ।

यावन्न गृह्णन्ति शिरांसि बाणाः प्रदीयतां दाशरथाय मैथिली ८ ॥

'मन्त्रशाला तु मन्त्रणे' इति शाश्वतः रामबाणाः तव शिरांसि ॥ ८ ॥

बिभीषणो रावणं प्रत्याह-

जातिं मानय मानुषीमभिमुखो दृष्टस्त्वया हैहयः

स्मृत्वा वालिभुजौ च सांप्रतमवज्ञातुं न ते वानराः ।

तत्पौलस्त्यमहाग्निहोत्रिणमहं त्वामेवमभ्यर्थये

सीतामर्पय मुञ्च च क्रतुभुजः काराकुटुम्बीकृतान् ॥ ९ ॥

त्यजस्व कोपं कुलकीर्तिनाशनं भजस्व धर्मं कुलकीर्तिवर्धनम् ।

प्रसीद जीवेम सबान्धवा वयं प्रदीयतां दाशरथाय मैथिली ॥ १० ॥

ननु नराः वानराः किं करिष्यन्ति तत्राह-वानरमानुषीं जातिं मानय बहु जानीहि । केयं जातिरिति तत्राह-अभिमुखो हैहयोऽर्जुनः त्वयैव दृष्टः ज्ञातः तत्कारागृहनिवासित्वात्तत्प्रसिद्धाः वानरा अवज्ञातुं तिरस्कर्तुं सांप्रतं योग्यं न । 'योग्ये सद्योपि सांप्रतम्' इति विश्वः । कुतः । वालिभुजौ स्मृत्वा भूकामणे कक्षान्तरावस्थितत्वात्तत्तस्मादत एव वानरा महाग्निहोत्रिणं त्वां रामप्रतापाग्नौ राक्षसकुलहविष्यहोतारं प्रार्थये । किं प्रार्थयसीत्यत्राह-सीतां मुञ्च, कारागृहमेव कुटुम्बं तेषां तांस्त्वत्कारागृहनिरुद्धान्मुञ्च सीतां समर्पयेति । अत्रेदं वृत्तम्-पुरा रावणेन धर्मं त्याजितैर्मुनिभी रुषा स्वस्वाङ्गजनितधर्मजलं कुम्भे प्रक्षिप्तम् । एतेन तव नाशो भविष्यतीत्युक्त्वा कुम्भं भूमौ निधाय गताः । ततो जनकयज्ञार्थं हला-कर्षणकाले तद्वेदादाविर्भूता सीता समुत्थिता । सा जनकजेत्युच्यते, अतो जनक-प्रसूतामित्युक्तम् ॥ ९ ॥ १० ॥

रावणः सक्रोधम्-

जानामि सीतां जनकप्रसूतां जानामि रामं मधुसूदनं च ।

वधं च जानामि निजं दशास्यस्तथापि सीतां न समर्पयामि ११

वधं च जानामीत्यनेन मम वधोऽवश्यं भवितेति ध्वनितम् । तां तु न समर्पयामीत्युक्तम् । कुतो न समर्पयसीत्यत्राह-दशास्येति । दशास्यो भूत्वा एकास्याय कथं समर्पयामीति गूढोऽभिप्रायः । अन्यत्सुगमम् ॥ ११ ॥

इति वामचरणेन विभीषणं ताडयामास-

विभीषणः-

ततश्चतुर्भिः सह मन्त्रिपुत्रैरुत्सृज्य रक्षःकुलधूमकेतुम् ।

लङ्कामहातंक इवाम्बरेण विभीषणो राघवमाजगाम ॥ १२ ॥

क इव । विभीषणः लङ्कायाः महातङ्कः भयमिव । पुनः रक्षःकुलाय धूमकेतु-
रिव । अत्ययहेतुरित्यर्थः । सुगमम् ॥ १२ ॥

आगते विभीषणे परस्परं वानराः-

अद्यैवास्य विभीषणस्य शरणापन्नस्य मूर्ध्ना नते-

रानृण्याय ददात्ययं रघुपतिर्लंकाधिपत्यश्रियम् ।

एतस्यैव भुजाविह प्रतिभुवौ सुग्रीवराज्यार्पणे

त्रैलोक्यप्रथिमानसत्यचरिताः सर्वे वयं साक्षिणः ॥ १३ ॥

अयं रघुपतिः अस्य विभीषणस्याद्यैव लङ्काधिपत्यं श्रियं ददाति दास्यति । कस्याः ।
मूर्ध्ना मस्तकेनानतिर्दण्डवत्प्राणिपातः स एवानृण्यं तदनृणाय नमतः । अनृण्याये-
त्यर्थः । अत्र विचिकित्समानान्कांश्चिदाहुः । इह संदेहे एतस्य रामस्यैव भुजौ
सुग्रीवराज्यार्पणप्रतिभुवानुदारौ आर्द्रौ वा 'शत्रुजारमहोदारजलेषु प्रतिभूस्त्रियाम्'
इति शाश्वतः । अत्र सर्वे वयं साक्षिणः । कीदृशाः । त्रैलोक्ये प्रथिमा पृथुत्वं
सर्गसमयः अनः असुखं नाश इति 'नश्च निर्वृतिवाचकः' इत्युक्तत्वात्सर्गनाशयो-
र्मध्ये सत्यचरं पूर्वं संत्यचरम् 'भूतपूर्वं चरद्' विश्वादिमध्यावसाने च सत्यं रामं
इता शरणं प्राप्ताः । तद्रक्ता इति अन्योऽर्थः स्फुट एव । तथा सुग्रीवाग्रजं हत्वा
तस्मै राज्यं दत्तं अस्याग्रजमपि हत्वास्मै राज्यं दास्यतीति भावः ॥ १३ ॥

या विभूतिर्दशग्रीवे शिरच्छेदेपि शंकरात् ।

दर्शनाद्रामदेवस्य सा विभूतिर्विभीषणे ॥ १४ ॥

शिरसां कर्तने कृते सति । एतेन सेव्यत्वं तमःशरीरत्वं द्योतितम् ॥ १४ ॥

ततो रामेण-

अथ दशरथपुत्रे तत्र सौमित्रिमित्रेऽ-

प्युदगुदधितटान्ते गर्भदर्भावकीर्णे ।

अहमिह विनिविष्टे नावतोऽप्रेतिरोषा-

यदि जलधिरनेनाप्यात्तमाग्नेयमस्त्रम् ॥ १५ ॥

ततो विभीषणः रामपादौ प्रणम्योपविशति-दशरथपुत्रे उदक्-उदधितटान्ते उत्तर-
दिक्समुद्रतटे विनिविष्टे सति यदि यदा जलनिधिः अग्रे रामपुरतो नागतः देवरूपेण
नाविर्बभूव । तदानेन रामेणाप्याग्नेयं तज्जलशोषणहेतुमस्त्रं वाणमाददे गृहीतम् ।
कीदृशे तटे । गर्भे मध्यदेशे उपवेशनस्थाने दर्भैराकीर्णे आस्तृतदर्भे इत्यर्थः ॥ १५ ॥

श्रीरामचन्द्रे दशवक्त्रहानौ कृतोद्यमे क्रव्यभुजः समस्ताः ।

मित्राण्यमन्यन्त मृगं कपिं च तपोधनं गाढतरं वनं च ॥ १६ ॥

मैनाकवात्सल्यादिति भावः । मृगं मारीचं, वञ्चनहेतुत्वात् । कपिं हनूमन्तं,
सीतामार्गणहेतुत्वात् । तपोधनं शापदातारं वैश्यं दशरथशापदातृत्वात् । वनं
सीताहरणहेतुत्वात् । राक्षसवधे मांसबाहुल्यादिभिरुपकारः कृत इति भावः ॥ १६ ॥

समुद्रो रामं प्रति-

अस्मद्गोत्रे भविष्यद्दशरथनृपतेरश्वमेधेषु सर्पिः-

संपातोत्तापलोलज्वलदनलकलाव्याकुलं कूर्मराजम् ।

ज्ञात्वा रोदःपुटं वा ननु तव सगरः प्राग्भवो भाविवेत्ता

नेता सप्ताम्बुधीनामपि सविधमवाग्वान्तरश्मिः स्रवन्तीम् १७ ॥

ततः अतिभयेनैवाशु वारिधिः स्वस्मिन्कृपासुत्यादयितुं तत्पूर्वजकर्तृत्वमात्मनो
द्योतयन्नवध्यत्वमाविष्करोति-अस्मद्गोत्रे इति । भो राम, तव प्राग्भवः पूर्वजः
सगरः अधि उच्चैः सविधं गङ्गामवाक् निर्ममे । आनीतवानिति यावत् । यद्यपि
भगीरथेनानीता गङ्गा, तथाप्यश्वान्वेषणपुत्रदाहादिवीजत्वात्सगर एव आनीतवा-
मिति ध्वन्यर्थः । 'उपर्यध्यधसः सामीप्ये' इति शाश्वतः । 'गङ्गा वान्तिकगर्भोद-
वित्तेषु सविधोऽस्त्रियाम्' इति धरणिः । अत्र गर्भोदसविधार्थेनैव गङ्गा गृह्यते

अवागिति 'वचि निर्माणे' इति अस्य धातोरुल्लिङ्गि रूपं कविकामधेनौ । ननु पुनरपि सप्ताम्बुधीनां वान्ता अधोगता ये रश्मयस्तरङ्गास्तेषां स्रवन्तीमष्टमं समुद्रम् । मामङ्गीकृत्येत्यर्थः । यद्वा सप्ताम्बुधीनां मध्ये समं मामकृत्येत्यर्थः । विसर्गान्तपाठे वान्ताः सर्वगता रश्मयस्तेजांसि 'अश्रस्त्री पंशुभेदे पुमान्' इति धरणिः । 'नद्यष्टम-प्रधानेषु स्रवन्ती स्यात्पुमान्हरेः' इति चरकः । अतः स्रवन्तीं अष्टमम् । किं कृत्वा । अस्मद्भेदे वंशे भावी यो दशरथाख्यनृपतिस्तस्याश्वमेधेषु यः सर्पिःसंपातः घृता-दिहोमस्ततो य उत्तापस्तद्युक्ता याः लोलाः सर्वतः प्रसरन्त्य उज्ज्वलदनलस्य कलाः ज्वालास्ताभिर्व्याकुलं अधः कूर्मराजः ज्ञात्वा ऊर्ध्वं च रोदःपुटं 'द्यावाभूमी च रोदसी' इत्यमरः । द्यावाभूमी ज्ञात्वा । नन्वेतत्पुरैव कथं ज्ञातमिति चेत्तत्राह-भाविवेत्ता एतद्भविष्यतीति ज्ञानवान् । यतस्त्वत्पूर्वजकर्तृकोऽहमतो भवद्वध्योऽस्मीति भावः । 'विपवृक्षोऽपि संवर्ध्यं स्वयं छेतुमसांप्रतम्' इति ॥ १७ ॥

रामः सरोषम्—

चापमानय सौमित्रे राघवेऽधिज्यधन्वनि ।

समुद्रं शोषयिष्यामि पदा गच्छन्तु वानराः ॥ १८ ॥

अत्रेदं पूर्ववृत्तम्—मन्दरपर्वतस्थो विश्वकर्मा नलपिता प्रसन्नः सन्नलमात्रे वरं ददौ । तव पुत्रो नलो मत्तुल्यो भविता अन्यच्च शिल्पकर्मणि अनेन प्रक्षिप्तं शिला-वृणकाणादिकमपि जलेऽप्युपर्येव स्थास्यते । अतो नलेन सेतुर्वद्ध इति रामायणे उक्तम् । एते गुणाः प्रस्तरतरणरूपाः—'प्रावाणः प्रस्तराः शिलाः' इति शाश्वतः । हे श्रीमद्दाशरथे, यद्वा पृष्ठयन्तं श्रीमद्दाशरथेस्तव ॥ १८ ॥

ततः प्राञ्जलिपुटोपस्थितस्य समुद्रस्याज्ञया नलेन निबध्य-

माने सेतौ तरतः प्रस्तरानवलोकयाह हनूमान्—

ये मज्जन्ति निमज्जयन्ति च परांस्ते प्रस्तरा दुस्तरे

वारधौ वीर तरन्ति वानरभटान्सन्तारयन्तेऽपि च ।

नैते प्रावगुणा न वारिधिगुणा नो वानराणां गुणाः

श्रीमद्दाशरथेः प्रतापमहिमारम्भः समुज्जृम्भते ॥ १९ ॥

कपेश्व सेनाप्लवगैः पुरोगैः पाथोमयं भूवलयं व्यलोकि ।
 तत्पृष्ठगैः पङ्क्तमयं तदान्यैरासीदिहाम्भोनिधिरित्यवादि ॥ २० ॥
 इति श्रीहनुमन्नाटके सेतुबन्धनं नाम सप्तमोऽङ्कः ॥ ७ ॥

एतत्पद्येन सैन्यबहुत्वं द्योतितं न तु वास्तवम् । यद्वा नराणां उन्मादो जातः स
 चाति आह्वान्तः ततो हृद्भ्रमस्तस्मादियमुक्तिः । अन्यथा समुद्रे पङ्कादिदर्शनं पुनस्त-
 द्भावोऽपि वास्तवश्चेत्ततः सेतुबन्धनादिकमप्रयोजकं स्यात् । उक्तं च रसोदधौ-
 'श्रीढानन्दयुजो यस्तद्रूपः स उन्मादः' इति ॥ १९ ॥ २० ॥

इति हनुमन्नाटके टीकायां सेतुबन्धः सप्तमोऽङ्कः ॥ ७ ॥

अष्टमोऽङ्कः ।

रामः सुवेलद्रितटेऽवतीर्णः समुद्रमुल्लङ्घ्य विकीर्णसैन्यः ।
 कृपामुपेत्यारिकुलस्य दूतं सुरेन्द्रनप्तारमथादिदेश ॥ १ ॥

विकीर्णं सर्वतो विक्षिप्तं सैन्यं यस्य सुवेलपर्वतावतारे ॥ १ ॥

रामः-भो महावीराङ्गद ।

अज्ञानादथवाधिपत्यरभसादस्मत्परोक्षे हता
 सीतेयं परिमुच्यतामिति वचो गत्वा दशास्यं वद ।
 नो चेन्नक्षमणमुक्तमार्गणगणच्छेदोच्छलच्छोणित-
 च्छन्नच्छन्नादिगन्तमन्तकपुरं पुत्रैर्वृतो यास्यसि ॥ २ ॥

'रभसो गर्ववेगयोः' इति चरकः । न त्यजसि तर्हि लक्ष्मणेन मुक्ता ये मार्गण
 गणा वाणज्रातास्तैर्ये छेदाः प्रहारास्तेभ्य उच्छलंत्युद्गच्छन्ति शोणितानि तद्युक्तैश्छन्नैः
 कण्ठैरातपत्रैर्वा छन्नमाच्छादितं वा यथा स्यात्तथा यमपुरं यास्यसीति 'श्रीवातपत्र-
 योश्छन्नम्' इति शाश्वतः । अत्र छन्नं श्रीवा ॥ २ ॥

अङ्गदः-

यथाज्ञापयति देवः ।

स्वगतम्—

हन्तुर्हन्तास्मि नो चेत्पितुरपि परमोत्पन्नसम्पूर्णकार्यं
 स्याद्वै युद्धे वधिष्याम्यखिलकपिभटैरुत्कटो हन्तुमेकः ।
 ज्ञात्वा संत्यज्य वैरं गगनमिति समुत्पत्य लंकोद्भटस्य
 प्रौढः पट्टाधिरूढः सुरपतिसुतजस्तन्महोत्पातकेतुः ॥ ३ ॥

चेद्यादि पितृवैरमनुस्मृत्य रामं हन्मि तर्हि महदकार्यं स्यात् । चेत्पितुर्वालिनो
 हन्तुर्घातकस्य रामस्य हन्ता नोऽस्मि न स्यां, तर्हि अपिशब्दात्पुनर्जनयितुर्वालिनश्च
 परमं महदुत्पन्नमुपस्थितं संपूर्णं कार्यं न स्यात् । वैशब्दादत्रापि पुनर्योजनम् । तथापि
 पितुर्हन्तुः रामस्यापि कार्यं स्यात् । वालिनोऽपि रावणः शल्यं रामस्यापि । अत
 एव तद्धनने उभयोः कार्यं स्यादिति भावः । अतोऽखिलकपिभटैः सार्धमपि तं
 राममेकोऽप्यहं वधिष्यामीति ज्ञात्वा विचार्य वैरमपि संत्यज्य गगनं समुत्पत्य लङ्का-
 धिपस्य पट्टाधिरूढः । वहिः सिंहासनस्थोऽभवदित्यर्थः । तत्रापि प्रौढः सगर्वः सुरप-
 तिसुतो वाली तस्य तनयः तस्य । रावणस्यात्यनिष्टाय महोत्पातकेतुर्धूमकेतुः ॥ ३ ॥

ततः प्रविशत्यञ्जलिबद्धः प्रहस्तः ।

देव रामस्य दूतः शाखामृगो द्वारे ॥

रावणः—प्रवेशय ।

ततः प्रविशति प्रहस्तेन सहाङ्गदः ।

आकाशे लक्ष्यं बद्ध्वा ।

रे राक्षसाः कथयत क्व स रावणाख्यो

रत्नं रवीन्दुकुलयोरपहत्य नष्टः ।

त्रैलोक्यदीपनकरत्रिशिखाकराले

यो रामनामदहने भविता पतङ्गः ॥ ४ ॥

रे इत्यनादेर । रे राक्षसाः कथयत वदत । रावणाख्यः रावणेति नामा राक्षसः
 क्व । कीदृशः । रवीन्दुकुलयोः सोमसूर्यवंशयोर्मध्ये रत्नं रूपगुणासाधारणीं सीताम-

पहृत्य नष्टः निलीय स्थितः । त्रैलोक्यदीपनकरस्य रुद्रस्य त्रिशिखवत्रिशूलवत्कराले
भयंकरे । सुगमम् ॥ ४ ॥

रावणः साभ्यसूयम्-

सोऽपि त्वं कमिहावगच्छसि पुरा योऽदाहि लाङ्गूलतो
बद्धो मत्तनयेन हन्त स कथं मिथ्यावदन्नः पुरः ।
किं लङ्कापुरदीपनं तव सुतस्तेनाहतोऽक्षो युधी-
त्युक्तः कोपभयत्रपाभरवशस्तूष्णीमभूद्रावणः ॥ ५ ॥

अत्र उक्तिप्रत्युक्तयोद्घाटनम् । एवार्थेऽपिशब्दः । सोऽपि त्वं त्वमेव अङ्गदः ।
सोऽपि त्वं कमिवावगच्छसि कमिव जानासि ? यः पुरा लाङ्गूलतः अदाहि मत्तनये-
नेन्द्रजिता वद्धश्च हन्तेति वितर्के । स हनूमान् नोऽस्माकं पुरोऽग्रे कथं मिथ्यावदत् ।
किं मिथ्योक्तम् । अङ्गदः । लङ्कापुरीदहनं मया कृतमित्युक्तम् । तव सुतोऽक्षनामा
निहत इत्युक्तम् । तेनाङ्गदेनोक्तो रावणस्तूष्णीमभूत् । कीदृशः । कपौ अङ्गदे, भयं
हनूमतः, त्रपा श्रोतृभ्यः, एतदधीनः रावणः ॥ ५ ॥

रावणः-

कस्त्वं वानर रामराजभवने लेख्यार्थसंवाहको
यातः कुत्र पुरा गतः स हनुमान्निर्दग्धलङ्कापुरः ।

अङ्गदः साधिक्षेपम्-

बद्धो राक्षससूनुनेति कपिभिः संताडितस्तर्जितः
सत्रीडार्तिपराभवो वनमृगः कुत्रेति न ज्ञायते ॥ ६ ॥

अत्राप्युभयवादः । यो हनूमान्पुरा आगतः स कुत्र यातः ? व्रीडैवार्तिस्ततः
पराभवो यस्य ॥ ६ ॥

यो युष्माकमदीदहत्पुरामिदं योऽदीदलत्काननं
योऽक्षं वीरमभीमरद्गिरिदरीर्योऽम्बीभरद्राक्षसैः ।

सोऽस्माकं कटके कदाचिदपि नो वीरेषु संभाव्यते
दूतत्वेन इतस्ततः प्रतिदिनं संप्रेष्यते सांप्रतम् ॥ ७ ॥

संभाव्यते संभावितः क्रियते । अदीदलदुन्मूलयांमास । सुगमम् ॥ ७ ॥

अपि च—

यो लङ्कां समदीदहत्तव सुतं रक्षांसि चापीपिष-
द्यः कौशल्यमवीवदज्जनकजामर्ब्धिं तथातीतरत् ।

यश्चरामममूमुटत्स हनुमानस्मत्प्रवीरोद्यमे

दूराक्रामणदौत्य एव न पुनर्योद्धुं समादिश्यते ॥ ८ ॥

अत्रानेकानि पद्यानि क्षेपकानि तेषु कानिचिल्लिख्यन्ते । यो जनकजां प्रति कौ-
शल्यं रामकुशलत्वमवीवदत् । आरामममूमुटत् भङ्गीचकार ' सुट भंगे ' । स हनु-
मान्प्रवीरोऽद्य मे प्रकृष्टानां वीराणां समर्द्धं सति योद्धुं नादिश्यते परंतु दूरोद्धर्षणे
दौत्ये चादिश्यते इति यस्तव तादृगवमानं कृतवान् सोऽस्माकं न कियानपीति
भावः ॥ ८ ॥

रावणः सावज्ञम्—

रामः स्त्रीविरहेण हारितवपुस्तच्चिन्तया लक्ष्मणः

सुग्रीवोऽङ्गदशल्यभेदकतया निर्मूलकूलद्रुमः ।

गण्यः कस्य विभीषणः स च रिपोः कारुण्यदैन्यातिथि-

लंकातङ्कविटंकपावकपटुर्वध्यो ममैकः कपिः ॥ ९ ॥

रे अङ्गद, स एक एव कपिर्वध्योऽस्ति । ननु बहुषु वीरेषु सत्सु कथमेक एवं
वध्य इत्यपेक्षायामाह—रामः स्त्रीविरहेण हारितं वपुर्येन सः तच्चिन्तया रामस्य
चिन्तया लक्ष्मणोऽपि हारितवपुः, सुग्रीवः निर्मूलकूलद्रुमः निर्मूलितनदीतटवृक्षव-
त्पातुकः, अतिवृद्धत्वादंगदशल्यभेदकतया वाली तु तेन घातितः तत्सुतोऽङ्गदस्तस्य
भेदकतया सशल्यो निरुत्साहः सन्मृतवत्, विभीषणः कस्येति केन गण्यः ? स च
विभीषणो रिपो रामस्य कारुण्यस्य दैन्येन मनोबलाभावेन अतिथिर्जातः । ' का-

रुप्यं करुणा घृणा, इत्यमरः । क्रीदशः कपिः । लङ्कायास्तद्वासिजनानां आतङ्कवि-
दङ्कः भयनिर्मितो यः पावकस्तद्दाने पटुः । मध्यमपदलोपीसमासः । यद्वा स्त्रीविः
अहेण हा अरितवपुरिति पदच्छेदः । स्त्रीविः सीताकामुको रामः अहेण कोपातिश-
येन अरितवपुः शत्रुघातकशरीरः । हेति कष्टम् । 'पक्षिकामुकयोर्विः स्यात्' इत्ये-
काक्षरः । 'अहेणेति दिनकोपातिशयोः' इति लिङ्गानुशासने । 'अरितः शत्रुघातकः'
इति सारस्वतः । अयं वार्थः ॥ ९ ॥

कस्त्वं वन्यपतेः सुतो वनपतिः कः सार्थिकस्त्वेकदा
यातः सप्तसमुद्रलंघनविधावेकाहिको वेभि तम् ।
अस्ति स्वस्तिसमन्वितो रघुवरे रुष्टेऽत्र कः स्वस्तिमा-
न्को भूयादनरण्यकस्य मरणातीतोचिताम्बुप्रदः ॥ १० ॥

वन्यपतेर्वीलिनः एकस्मिन्नहनि यातः एकाहिकः । अत्र विषये रावणः को भूया-
न्कोऽपि भवतु । अंगदः अनरण्यारुह्यो रामपूर्वजः अपूर्वरणे रावणेन हतस्तद्वैरं
स्मारयति—अनरण्यकस्य राज्ञः मरणसमयादागतं यदुचिताम्बुत्वादुधिरतर्पणं
तत्प्रदः । यस्त्वदुधिरेणानरण्यं तर्पयिष्यतीति भावः । अत्र सर्वत्रैकाङ्गे उक्तार्थवादः
नियोक्तृविस्मृतिवत्त्वात् ॥ १० ॥

रामः किं कुरुते प्रतीपविजयं कोऽसौ प्रतीपो जितो
वाली सोऽपि च को न वेत्ति किममुं को वेत्ति शाखामृगम् ।
आस्तेऽत्रापि तवास्ति विस्मृतिरहो मोहो महानीदृशः
पर्यङ्के निजबालकेलिकृतये वद्धोऽसि येनोपरि ॥ ११ ॥

असौ त्वदुक्तो राम इति योज्यम् 'आस्तु स्यात्कोपपीडयोः' इत्यमरः । येन
वालिना मदीयक्रीडाार्थं उपरि पर्यङ्के ऊर्ध्वचरणोऽधःशिरास्त्वं वद्धोऽसि । तत्रापि
वालिनि तस्मिन्नपि वालिनि तवापि भवतो विस्मृतिः? अहो महदाश्चर्यं मोहो मूढता
महानस्तीति ॥ ११ ॥

अङ्कः-

आदौ वानरशावकः समतरदुर्लभ्यमम्भोनिधिं
दुर्भेद्यान्प्रविवेश दैत्यनिवहान्तसंपेक्ष्य लंकापुरीम् ।

क्षिप्त्वा तद्वनराक्षिणो जनकजां दत्त्वा तु भुक्त्वा वनं

हत्वाक्षं प्रदहन्पुरीं च स गतो रामः कथं वर्ण्यते ॥ १२ ॥

रावणाविजयिवालिहननाद्रामवलमुपदिश्य पुनः कैमुतिकन्यायेन राममनुवर्णयति—दुर्भेद्यानजेयान्दैत्यनिवहान्समुद्रलंघनविघ्नकरान्दैत्यव्रजान्संपीड्य हत्वा लङ्कापुरीं प्रविवेशेति योज्यम् । क्षिप्त्वा तिरस्कृत्य त्वां हत्वा त्वयि विद्यमाने त्वत्सुतहननं त्वद्वननं पुरीं लङ्कां प्रदहन् स च वानरोऽपि तूष्णीं गतः असदृक्षानेकेशो रामः कथं वर्ण्यते इति ॥ १२ ॥

रावणः समाक्षिपति—

भयं भस्ममुमापतेरजगवं वाली क्षतः सूक्ष्मत-

स्तालाः सप्त हता हताश्च जलधिर्वद्धश्च बद्धश्च सः ।

आः किं तेन सशैलसागरधराधारोरगेन्द्राङ्गदं

साद्रिं रुद्रमुदस्यतो निजभुजाज्जानात्यसौ रावणः ॥ १३ ॥

आः कोपे । तेन रामेण किं ? न किमपीत्यर्थः । असौ मल्लक्ष्मणः रावणः निजभुजानात्मभुजपराक्रमाज्जानाति, किंविशिष्टान्भुजान् । साद्रिं रुद्रमुदस्यत उद्धृतवतः । कीदृशं रुद्रम् । शैलाश्च सागराश्च धरा च एतेषामाधारश्चासावुरगेन्द्रश्च स एवाङ्गदं बाहुभूषणं यस्य तम् । पूर्वभागप्रकरणे स्पष्ट एवार्थः प्रतिपाद्यते, तेन रामेण अजगवं भयं रामेतरैर्मनसाप्यधृष्यं किमु भक्तुं 'त्रुटिताधृष्ययोर्भयं भयोस्त्री नाशखण्डयोः' इति शाश्वतः । रामेणेति सर्वत्र । वाली क्षतः घातितः । कीदृशो वाली । सुक्ष्मतः शोभना विजयसूचकाः क्षताः प्रहारा यस्य । अनेकयुद्धविजयित्वर्थः । ताला हता हिंसिताः परमारणोपायज्ञाः । 'हन हिंसागत्योः' । गत्यर्थाः ज्ञानार्थाः । जलधिर्वद्धः । किंभूतो जलधिः । दुष्प्रेक्ष्यः किमु बद्ध इति बन्धने पटुरालोके 'बद्धः संख्याजयोः पुमान्' इति धरणिः । किं कृत्वा धनुर्भस्मम् । रुद्रमुदस्यतोऽप्येवैराक्षिप्येति । तालाः किं कृत्वा हताः । सशैलसागरधरासावुरगेन्द्रः शेषः तस्यांगदं उदस्य लक्ष्मणपादांगुष्ठेनाक्षिप्य 'शिरोवानरभूपासु जनकेऽप्यङ्गदः पुमान्' इति धरणिः । जलधिर्वद्धः । किं कृत्वा । वरुणार्कयुक्तोदकस्य तद्रूढत्वात् 'साद्रिर्वरुणपङ्क्तयोः' इति हैमः 'अद्रयो द्रुमशैलार्काः' इत्यमरः । असौ रावणो निजभुजाज्जानातीति कटाक्षः । कीदृशोऽसौ तः चौर्यकृत् 'तकारश्चौर्यगर्वयोः' इति हैमः ॥ १३ ॥

अङ्गदः साटोपं स्वामिभक्तिमभिनीय—

कृत्वा कक्षागतं त्वां कपिकुलतिलको वालिनामा बलीया-
न्त्रान्तः सप्ताब्धितीरे क्षणमिव चरितं स्नानसन्ध्यार्चनं च ।

बाणेनैकेन येनाहत इति पतितो वानरज्रीडयैव

त्यक्त्वा सोऽपि प्रगर्वं द्युमणिसुतपुरं मुञ्च लंकेश गर्वम् ॥ १४ ॥

ज्ञानपूर्वकं सन्ध्यार्चनं च तेन चरितं कृतं एवभूतो वाली येन रामेण एकेनैव
बाणेन हतः क्रोपेन हतः सोऽपि वाली प्रगर्वं त्यक्त्वा द्युमणिसुतो यमस्तत्पुरं
पतितः प्राप्तः । तस्माद्भो लङ्केश गर्वं मुञ्च । के वयं वानरज्रीडयैव वानराणां लज्ज-
यैव यमपुरं गत इति त्वद्विजयी वाल्येवाहतः । भवतः का कथेति भावः ॥ १४ ॥

यत्संदेशहरेण मारुतसुतेनातारि वारां निधिः

क्षिप्रं गोष्पदवन्निजालयमिव प्रावेशि लङ्कापुरी ।

सीतादर्शि समभ्यभाषि च वनं चाभञ्जि रक्षःपतेः

सैन्यं भूर्यवधि व्यदाहि च पुरी रामः कथं वक्ष्यते ॥ १५ ॥

निजालयमिव निजगृहमिव सीता अदर्शि च समभ्यभाषि च । यस्य संदेशहरे
गैतक्तुं स रामः कथं कथ्यते इति ध्वनिः ॥ १५ ॥

रावणः सक्रोधम्—

कुतो हन्तारण्ये कनकमृगमात्रं तृणचरं

कुतो वृक्षाद्रृक्षप्लवननिपुणो वालिनिहतः ।

कुतो वह्निज्वालाजटिलशरसन्धानमुद्वह-

स्त्वहं युद्धोयोगी गगनमधितिष्ठेन्द्रविजयी ॥ १६ ॥

अरण्ये तृणचरं तत्रापि कनकमृगमात्रं, न तु सिंहादि हतवानिति शेषः । हन्त
यातुकः कुतो यातः । गगनमधितिष्ठेऽधिश्चिये गगनलोकानपि जितवानिति भावः

कीदृशोऽहं इन्द्रविजयी । अत्रैकारादिकारलोपः । तदुक्तं शब्दभास्करे 'कचिदेङः
अकाराकारेकाराणां कचिल्लोपः स्यान्न शश्वत्' । सुगमम् । अथवागर्थः 'तृणं पिशि-
तशष्पयोः' इति हैमी । तृणचरं मांसाशिनं रक्षोरूपं 'वृक्षो ना द्वीपशाखिनोः' इति
धनंजयः । द्वीपदिपि द्वीपप्लवने द्वीपोल्लंघने विदग्धः । कुतो राम एव तद्धन्ता ।
वह्निज्वालेत्यादि रामविशेषणम् । पुनः कीदृशो रामः । इन्द्रस्य विजयः इन्द्रविजयः
इन्द्रजयकारक इति । कुतोऽहं रावणः । उद्गतो योग उद्योगः । उद्योगी रणसभ्यः
सन् अधितिष्ठे गगनं लाघवम् ॥ १६ ॥

अद्भुतः समदम्—

संधौ वा विग्रहे वापि मयि दूते दशानन

अक्षतो वा क्षतो वापि क्षितिपीठे लुठिष्यसि ॥ १७ ॥

संधौ अक्षतः । दशाननीति पाठे समाहारे ईप् । दशानामाननानां समाहारस्त्व-
मिति ॥ १७ ॥

अवेहि मां रावण रामदूतं बाणा यदीयाः खरदूषणैणम् ।

भुक्त्वा तृषार्ता इव शोणिताम्भः पास्यन्ति ते कण्ठघटैः सरन्ध्रैः १८

खरदूषणौ इत्युपलक्षणम् । खरत्रिशिरस एते एणाः एणानां मांसं ऐणम् । अन्य-
त्सुगंसम् ॥ १८ ॥

रावणः—वानराधम ! कटुप्रलापिन्पश्य—

मृत्युः पादान्तभृत्यस्तपति दिनकरो मन्दमन्दं ममाग्रेऽ-

प्यष्टौ ते लोकपाला मम भयचकिताः पादरेणुं ववन्दुः ।

दृष्ट्वा तं चन्द्रहासं स्रवति सुरवधूपन्नगीनां च गर्भो

निर्लज्जौ तापसौ तौ कथमिह भवतो वानरान्मेलयित्वा ॥ १९ ॥

एतन्ममैश्वर्ये सति निर्लज्जौ तापसौ इह मदग्रे वानरान्मेलयित्वा तां सीतां कथं
भवतः प्राप्तुतः । 'भू प्राप्तावात्मनेपदी' वा । अथ वागर्थः प्रतिपाद्यते । निर्गता
ब्रह्माण्डे लज्जा याभ्यां यौ वीक्ष्यान्त्ये सलज्जा भवन्तीति । तापसौ तपोहृदयौ ।
'तपो मे हृदयं साक्षोत्' इत्युक्तत्वात् । कथं शिरश्चालने कथं भवतः । अपि तु न
भवत एव ॥ १९ ॥

अंगदः-

तत्क्षणाविष्कृतक्रोधः कम्पमानः पाणितलेन भूतलं ताड-
यित्वा दोस्तम्भास्फालकेलिं नाटयति-

रे रे राक्षसवंशघात समरे नाराचचक्राहतं

रामोत्तुङ्गपतङ्गचापयुगले तेजोभिराडम्बरे ।

मन्ये शैर्षमिदं त्वदीयमखिलं भूमण्डले पातितं

गृधैरालुठितं शिवाकवलितं काकैः क्षतं यास्यति ॥ २० ॥

रामस्योत्तुङ्गौ सर्वोत्तमौ यौ पतङ्गचापौ वाणधनुषी तयोर्युगले तेजोभिः क्षात्र-
प्रतापैः कृत्वा आडम्बरे समारब्धे सति 'पतङ्गौ रविमार्गणौ' इति विश्वः । 'आडम्बर-
समारम्भगजगर्जितसूर्ययोः' इति विश्वः । यद्वा कीदृशे समरे । रामस्योत्तुङ्ग पतङ्गचा-
पयुक्ताः अला दिशो यत्र सर्वदिक्षु रामवाणचापावेव दृश्ये यत्र नान्यत् 'अलोऽस्त्री
दिक्प्रदानयोः' इति चरकः । पुनः कीदृशे समरे । तेजोभिराडम्बरे प्रागल्भ्यं यत्र
अखिलं शीर्षदशकं तस्य समूहोऽनेन । शीर्षाणां समूहः शैर्षम् ॥ २० ॥

रावणः सप्रपञ्चम्-

रेरे शाखामृग ! त्वामहं धर्मशीलतया कटुप्रलापिनमपि न हन्मि ।

उक्तं च-यथोक्तवादी दूतः स्यान्न स बध्यो महीभुजा ।

कूरस्तदीयकोपेन कचिद्वैरूप्यमर्हति ॥ २१ ॥

अङ्गदः सवैदग्ध्यम्-

परदारापहरणे न श्रुता या दशानन ।

दृष्ट्वा दूतपरित्राणे साधोस्ते धर्मशीलता ॥ २२ ॥

क्रूरेति । कटुप्रलापी तदीयकोपे तस्मिन्दूते एव यः कोपस्तेन कचित्कस्मिंश्चिदङ्गे
वैरूप्यं विरूपत्वं कर्णनासाद्यभावम् ॥ २१ ॥ २२ ॥

रावणः सगर्वम्—

इन्द्रं माल्यकरं सहस्रकिरणं द्वारि प्रतीहारकं
चन्द्रं छत्रधरं समीरवरुणौ संमार्जयन्तौ गृहान् ।
पाचक्ये परिनिष्ठितं हुतवहं किं मद्गृहे नेक्षसे
रक्षोभक्ष्यमनुप्यमात्रवपुषं तं राघवं स्तौषि किम् ॥ २३ ॥

इदं व्यञ्जकं तेन धर्मशीलत्वमुक्तवलत्वं च । प्रकरणार्थस्तु स्पष्ट एव । अथ
वागर्थः प्रतिपाद्यते । वाणी कथयति—हे रावण, स्वकीये गृहे किं वस्तु स्तौषि ? तव
तु किमपि नास्तीति भावः । मत् मत्तः वाण्याः सकाशात् वर्णनद्वारेण तं राघवं न
ईक्षसे न विचारयसि ? तं कम् । यस्येन्द्रं माल्यकरमित्यादि योज्यम् । यच्चदो-
न्तित्ययोगात् । कीदृशं राघवम् । रक्षांसि भक्ष्याणि वध्यानि यस्य एवंभूतं मनुष्य-
मात्रं मनुष्यमात्रा अंशा यस्य एवंभूतं वपुर्यस्य ॥ २३ ॥

अङ्गदो विहस्य—

रे रे रावण हीन दीन कुमते रामोऽपि किं मानुषः
किं गङ्गापि नदी गजः सुरगजोऽप्युच्चैःश्रवाः किं हयः ।
किं रम्भाप्यबला कृतं किमु युगं कामोऽपि धन्वी नु किं
त्रैलोक्यप्रकटप्रतापविभवः किं रे हनूमान्कपिः ॥ २४ ॥

हीना अल्पा, तत्रापि दीना, अनुकम्प्या, विमतिर्विपरीता मतिर्यस्य तत्संबुद्धिः ।
उक्तं रसोदधौ—‘शास्त्रविचारसमुत्थं निर्धारणमर्थतो मतं विबुधैः’ इति । अत एव—
शास्त्रीयमते । त्रिपदं वा संबोधनम् । त्रैलोक्ये प्रकटः प्रसिद्धः प्रतापस्य विभवो
वैभवं यस्य स इति सुरगजः इन्द्रहस्ती किं साधारणो गजः, अपि तु न । तथोच्चै-
श्रवःकामहनुमतां प्रत्येकं प्रथमैकवचनं विशेषणम् । यद्वा बहुवचनम् । किंविशिष्टाः
सर्वे । त्रैलोक्ये प्रकटः प्रसिद्धो यः प्रतापस्तेन विभवः ईश्वराः । एतेनैतेपामैश्वर्यमी-
पणत्वं द्योतितम् । उक्तं च रसोदधौ—‘ऐश्वर्यंराकृतिभिः प्रकृतिभिरपि भीषणा-
स्त्रिधा गदिताः’ इति ॥ २४ ॥

रावणः सरोषम्—

कस्त्वं कस्यासि पुत्रः क पुनरिह गतः किंनु कृत्यं च कस्मा-
द्विस्पष्टं विष्टपानां विजयितमपि मां मन्यसे त्वं तृणाय ।

हंहो पौलस्त्यपुत्रस्तव बलमधनस्यांगदोऽहं सुवेला-

त्संप्राप्तो रामदूतो विसृज जडमते जानकीं वा शिरो वा ॥ २५ ॥

इह लङ्कायां पूर्वं गतः हनूमान् क अधुना कुत्रास्ते । विष्टपानां स्वर्गनिवासिनां
देवानामपि विजयितं मां तृणाय मन्यसे तृणप्रायम् । अङ्गदः हंहो आश्चर्यम् । हे
पौलस्त्य, तव बलमधनस्य वालिनः पुत्रोहम् ॥ २५ ॥

रावणः—

धिग्धिगङ्गद मानेन येन ते निहतः पिता ।

निर्माणा वीरवृत्तिस्ते तस्य दूतत्वमागतः ॥ २६ ॥

दूतत्वं दूतभावम् ॥ २६ ॥

अङ्गदः—

युक्तं कृतं तु रामेण येन मे निहतः पिता ।

त्रैलोक्ये शास्तिकृत्याय वर्तते स दुरात्मनाम् ॥ २७ ॥

शास्तिर्निग्रहः स एव कृत्यं यस्यै परदारापहारिणो हननं युक्तमिति भावः ॥ २७ ॥

किं कार्यं वद राघवस्य न च किं बद्धः किमम्भोनिधिः

क्रीडार्थं कपिपोतकैरतरलं जानात्यसौ मां नहि ।

लङ्कानाकनिकायवैरिवसति किं वेत्ति वेत्येव हुं

को लङ्काधिपतिर्विभीषण इति प्रख्यातकीर्तिर्भुवि ॥ २८ ॥

अतरलं संग्रामेष्वपलायनं नाकनिकाया देवास्तदरेर्मम वसतिस्थानम् । हुमिति
क्रोधे । अङ्गदः प्राह—लङ्काधिपतिः कः भुवि विभीषणो लङ्केश इति प्रसिद्धकीर्तिः ।
सुगममन्यन् ॥ २८ ॥

रावणः—

बद्धः सेतुर्यदि जलनिधौ वानरैस्तावता किं
 नो वल्मीकाः क्षितिधरनिभाः किं क्रियन्ते पिपीलैः ।
 दग्धा लंका यदपि कपिना स प्रभावः किलाग्नेः
 शौर्यौश्वर्यं निजभुजजये किं कृतं रामनाम्ना ॥ २९ ॥

निजभुजजयनिमित्तम् । पिपीलिकैः कीटैः । प्रकरणार्थोत्र स्पष्ट एव । वागर्थः
 प्रतिपाद्यते । किमित्यपूर्वौ । रामनाम्ना निजभुजजयेपि शौर्यौश्वर्यं कृतं परंतु तदग्नै-
 रेव कृतम् । स तु जगदुद्धरणासक्त इति भावः ॥ २९ ॥

अंगदः—

रामो नाम स एव येन भगिनीनासावसापंकिलः
 खड्गस्ते खरदूषणत्रिशिरसां धौतः शिरःशोणितैः ।
 तद्वालान्तिनितान्तबद्धवपुषः संमूर्च्छितस्य ध्रुवं
 घ्राणं दर्पमिव स्वसुर्विलुठितं रामः कथं विस्मृतः ॥ ३० ॥

नामेति प्रसिद्धम् स एव येन ते भगिनी शूर्पणखा तस्याः नासावसापङ्किलः
 लग्नकर्दमः खरदूषणत्रिशिरसां त्वद्भातृणां शिरःकृन्तनोत्थशोणितधौतः । क्रोधा-
 तिशयात्पुनः मर्म स्पृशति—येन रामेण संमूर्च्छितस्य पर्यस्तलोचनस्य तव दर्पमिव
 स्वसुः त्वद्गगिन्याः घ्राणं विलुठितं क्षिप्तं स रामः कथं विस्मृत इति । कोदृश्याः
 स्वसुः । तद्वालान्तिनितान्तबद्धवपुषः तद्वालान्ति सीतासमीपे नितान्तं बद्धं स्थिरी-
 कृतं वपुर्यया सा तस्याः सीतावदहमप्यत्रोपाविशामीति भावः ॥ ३० ॥

रावणः—

पारिमितमहिमानं क्षुद्रमेनं समुद्रं
 क्षितिधरघटनाभिः कोयमुत्तीर्य गर्वः ।
 अकलितमहिमानः सन्ति दुष्प्रापपारा
 दशवदनभुजास्ते विंशतिः सिन्धुनाथाः ॥ ३१ ॥

एतच्छ्रवणापत्रपो रावणस्तदुक्तविस्मरणायान्यदेवाह—अप्रतक्यो महिमा येषां ते प्रसिद्धाः । 'विशत्याद्याः सदैकत्वे' इत्यमरः । सर्वं सुगमम् ॥ ३१ ॥

अंगदः—

रे रे रावण रावणाः कति बहूनेतान्वयं शुश्रुमः
प्रागेकं किल कार्तवीर्यनृपतेर्दोर्दण्डपिण्डीकृतम् ।
एकं नर्तनदापितान्नकवलं दैत्येन्द्रदासीगणै-
रन्यं वक्तुमपि त्रपामह इति त्वं तेषु कोऽन्योऽथवा ॥ ३२ ॥

भुजगर्वमपाकरिष्यन्नङ्गदोऽनुवदति—रेरे रावण ! कति कियन्तः सन्ति । वयं तु एतान्वक्ष्यमाणलक्षणानन्यापराधशूरानाहतशिलाक्रान्तकरादीनिपि शुश्रुमः । ताने-
वाह—प्राक्पूर्वं कार्तवीर्यस्य नृपतेर्दोर्दण्डैः पिण्डीकृतं वद्धम् । अन्यच्च दैत्येन्द्रदासी-
जनैर्दैत्येन्द्रस्य प्रह्लादस्य बलेर्वा दासीजनैः । तिरस्कृतमिति शेषः । बलिना द्वारि
निर्जित्य वद्धः तदा क्षुत्क्षामो जातः तदावरोधागतैर्दासीजनैर्नर्तनेन दापितमन्नकवलं
यस्मै तमेकम् । अन्यं वालिकक्षान्तलीनं, पुनर्मत्पर्यङ्कोपरिवद्धम् । त्रपामहे स्वपितृ-
वलवर्णनेन लज्जामहे । तेषु रावणेषु त्वं कः अथवा एतेभ्योन्य एव वा ॥ ३२ ॥

रावणः—

भ्राता मे कुम्भकर्णः सकलरिपुकुलव्रातसंहारमूर्तिः
पुत्रो मे मेघनादः प्रहसितवदनो येन बद्धः सुरेन्द्रः ।
खड्गो मे चन्द्रहासो रणमुखचपलो राक्षसा मे सहायाः
सोऽहं वै देवशत्रुस्त्रिभुवनविजयी रावणो नाम राजा ॥ ३३ ॥

तेन एवमुक्तो रावणः सापत्रपो भूत्वात्मानं लक्षयति—एवं बलमात्मानमुपदिश्य
पूर्वपराजयमाक्षिपति ॥ ३३ ॥

प्रहस्तः सरोषम्—

स्यातां नाम कपीन्द्रहैहयपती तस्यावगाढान्तर-
स्थेमानौ दशकन्धरस्य महती स्कन्धप्रतिष्ठो पुनः ।

सद्यःपाटितकण्टकीकंसकणाकीर्णा यदंसस्थलीं

स्वेनेभाजिनपल्लवेन झटिति प्रास्फोटयद्धूर्जटिः ॥ ३४ ॥

नामेति प्रसिद्धौ । कपीन्द्रहैहयपती वाल्यर्जुनौ स्यातां संभावना । कीदृशौ । अवगाढः सर्वातिरेकः अन्तरे मध्ये स्थेमा वलं ययोस्तौ सर्वातिवलाविति । 'स्थेमा-तिवलधैर्ययोः' इति हैमी । परन्तु तस्य दशकन्धरस्य स्कन्धप्रतिष्ठा पुनः अधुना महती जाता । कस्य । धूर्जटिः शम्भुः यदंसस्थलीं यस्य स्कन्धप्रदेशं स्वेनात्मनैव इभाजिनं गजचर्म तस्य पल्लवस्थानि यानि करचरणादिचर्माणि तेन झटिति शीघ्रमेवास्फोटयत् । कीदृशीमंसस्थलीम् । सद्यः तत्क्षणोत्पाटिता रुद्रार्थं कृत्वा ये कण्ठास्तेषां कीकसस्य ये कणाः अस्थिकणास्तैराकीर्णा 'कीकसं कुल्यमस्थि च' इत्यमरः वाल्यर्जुनसमयादद्वारुढवलोऽस्मीत्याशयः ॥ ३४ ॥

रावणः—

सर्वैर्यस्य समं समेत्य कठिनां वक्षस्थलीं संयुगे

निर्भग्नं मुखमेव दन्तमुसलैरैरावतस्योन्नतैः ।

हेलोक्षितमहीध्रकम्पजनितत्रासाङ्गनालिङ्गन-

प्राप्तानन्दहरप्रसादमुदितश्चिन्त्यः स मेऽन्यो रिपुः ॥ ३५ ॥

संयुगे ऐरावतस्येन्द्रगजस्य सर्वैर्दन्ता एव मुसलास्तैः समं एकदैव कठिनां मदीयवक्षःस्थलीं समेत्य प्राप्य मुखस्याग्रभागमेव निर्भग्नं खण्डितं न तु वक्षःस्थलीति । एवं सोहमिति कर्मान्तरमाह—सोहं हेलया मयैव क्षितः यो महीध्रः कैलासस्तस्माद्यः कम्पस्तेन जनितस्त्रासो यस्या एवंभूताया अङ्गनायाः पार्वत्याः आलिङ्गनेन प्राप्तानन्दो यो हरस्तस्य प्रसादेन मुदितस्तस्य मे अन्यो रामादन्यतरो रिपुश्चिन्त्यः । नतु वर्तमानोस्तीति ॥ ३५ ॥

अङ्गदः—

रे रे रावण शंभुशैलमथनप्रख्यातवीर्यः कथं

रामं योद्धुमिहेच्छसीदमखिलं चेत्तन्न युक्तं तथा ।

रामस्तिष्ठतु लक्ष्मणेन धनुषा रेखा कृता लङ्घिता

तच्चारणं च लङ्घितो जलनिधिर्दग्धा हतोक्षः पुरी ॥ ३६ ॥

अखिलं पूर्णम् । वलेतेति । लक्ष्मणेन धनुषा कृता या रेखा सापि त्वया न लंघिता
तच्चारणं रामदूतेन हनुमता ॥ ३६ ॥

रावणः—

यन्मां त्वं वदसि प्रचूर्णितबलान्हेमाक्षदैत्येश्वरा-
च्छेषस्याप्यथवा हिरण्यकशिपोर्भस्माङ्गदस्याङ्गद ।
अन्येषाममराद्विषां बलकथा मद्बाहुसारादलं
रामश्चेद्रिपुहा प्रियापहरणे संधिं विधत्ते कथम् ॥ ३७ ॥

हे अङ्गद ! यत् त्वं मां प्रचूर्णितबलं वदसि तत्पूर्यताम् । रामादधिकबलोस्मीति
भावः । काकाक्षिन्यायेनालमो योजनं सर्वत्र । सदैव हेमाक्षो हिरण्याक्षः । तदादी-
न्दैत्येश्वरान्प्रतिबले या कथा सा मद्बाहुसारादलं पूर्यताम् मद्बाहुवल्लेशस्तेष्वस्तीति
भावः । अथानन्तरं शेषस्य हिरण्यकशिपोः भस्माङ्गदनाम्नो दैत्यस्य अन्येषाममर-
द्विषामन्येषां च बलकथा मद्बाहुसारादलं पूर्यताम् । स्वर्णाङ्गदस्येति पाठे स्वर्णं
तस्याङ्गदे बाहुभूषणे यस्य हिरण्यकशिपोरिति हिरण्याक्षादिभ्योऽप्यहमेव बलीत्य-
भिप्रायः । अन्यत्सुगमम् ॥ ३७ ॥

अङ्गदः—

शिरोभिर्मा देवीः शिव इव न ते दास्यति पुनः
प्रवन्धं पश्याब्धेः सरस इव कैलासमुभट ।
हितं तु ब्रूमस्त्वां मम जनकदोर्दण्डविजय-
स्फुरत्कीर्तिस्तम्भस्त्यज कमलबन्धोः कुलवधूम् ॥ ३८ ॥

रावणः—

कस्त्वं वालितनूद्भवो रघुपतेर्दूतः स वालीति कः
को वा वानर राघवः समुचिता ते वालिनो विस्मृतिः ।
त्वाम्बद्ध्वा चतुरम्बुराशिषु परिभ्राम्यन् मुहूर्तेन यः
सन्ध्यामर्चयति स्म निस्त्रय कथं तातस्त्वंया विस्मृतः ॥ ३९ ॥

हे कैलाससुभट ! एतदुद्धरणपौरुषं, वयं तु अतस्त्वां प्रतिहतं ब्रूमः । शिरोभिर्मस्तकैः सा देवीर्मा क्रीड । शिव इव पुनः रामस्ते शिरांसि न दास्यति । यथा शिवार्थं भवतैव कृतानि शिरांसि शिवः पुनस्तुभ्यमदात्, न तथा राम इति उच्येः प्रबन्धं प्रकृष्टं बन्धनं यस्य । कस्येव, सरस इव । कुतो हितं ब्रूमः यतस्त्वं मदीयपितृभुजस्य जंगमः कीर्तिस्तम्भः यत्र यत्र त्वं प्रयासि तत्र तत्र वालिना बद्धोयमिति कीर्तिस्तम्भः । ननु किं हितं वदसि तदाह—कमलबन्धोः सूर्यस्य कुलवधूं सीतां त्यजेति ॥ ३८ ॥ ३९ ॥

त्वद्दोर्दण्डप्रचण्डप्रतिहननविधिप्रौढबाह्वोः सहस्र-
च्छेदक्रीडाप्रवीणस्थिरपरशुमहागर्वनिर्वापकस्य ।
दूतोऽहं राघवस्य त्वदपघनघृणावासवालाग्रलोमः
पुत्रः सुत्रामसूनोः पुवगबलपतेर्नामतश्चांगदोऽहम् ॥ ४० ॥

रावणः—

यद्भयाः किल बालतालतरवो रामेण सार्द्रत्वच-
श्छिन्नं यच्च पुरातनं शिवधनुस्तद्वीर्यमुद्दिश्यते ।
नासीदेतदनागतं श्रुतिपथं स्वर्लोकधूमध्वजः
पौलस्त्यः करकन्दुकीकृतहरक्रीडाचलो रावणः ॥ ४१ ॥

रे वानराधम ! अतिकटुप्रलापी त्वं क इत्यपेक्षायामाह । तत्र स्वामिपित्रोरात्मैश्वर्यं दर्शयति—रे रक्षः अहं राघवस्य दूतोस्मि । किंभूतस्य । दोर्दण्डानां प्रचण्डं यत्प्रतिहननं बलहारित्वं तस्य विधौ विधाने प्रौढं सगर्वं यत् बाह्वोः सहस्रं तस्य च्छेद एव क्रीडा तस्यां प्रवीणः स्थिरोतिधीरो यः परशुर्जामदग्न्यस्तस्य यो महानावस्तस्य निर्वापकस्य शामकस्य । त्वद्भुजजयिहैह्यभुजसहस्रच्छेत्तृपरशुरामजयिन इति ध्वनिः । पुनः सुत्रामसूनोरिन्द्रात्मजस्य वालिनः पुत्रोस्मि । किंभूतस्य वालिनः त्वदपघनं त्वच्छरीरं तत्र या घृणा करुणा तथा त्वदावासाय कृतानि पुच्छवालाग्रलोमानि येन तस्य त्वां कक्षागतं कृत्वा भुवं भ्रान्त्वा यदा गतस्तदा गतसंज्ञं त्वां ज्ञात्वा दृष्ट्वा वालाग्रलोमसु विश्रमितवान् । तस्य पुत्रोऽहमिति ॥ ४० ॥ ४१ ॥

शूराः श्रोत्रपथेषु नः कति कति प्राञ्चः पदं चक्रिरे .

तेषामेव विलङ्घ्य साम्यसराणि जागर्ति लंकाभटः ।

यद्दोर्मण्डलगाढपीडनवशान्निस्पन्दरक्तच्छटाः

शंकामंक्रुरयन्ति शंकरगिरेरद्यापि धातुद्रवाः ॥ ४२ ॥

नोऽस्माकं श्रोत्रपथेषु कर्णमार्गेषु कति कियन्तः शूराः पदं स्थानं चक्रिरे । श्रुता इति पाठे कियन्तः कियन्तो वीराः पदं नो चक्रिरे, अपि तु सर्व एव चक्रिरे इति तेषामपि समत्वं मार्गम् । किंविशिष्टाः शूराः । प्राञ्चः शौर्यपूज्याः । को लङ्काभट इत्यपेक्षायामाह । यद्दोर्मण्डलेति शंकरगिरेः कैलासस्य धातवो गैरिकादयस्तद्भवा अवयवा अद्यापि यस्य दोर्मण्डलेन गाढाक्रमणवशान्निस्पन्दं निःसृतं यद्रक्तं तस्य व्यच्छटाः प्रवाहास्तेषामाशां कामं पूरयन्ति जनयन्ति ॥ ४२ ॥

स्वेषूत्कृत्य हुतेषु मूर्धसु जवादग्नेः स्फुटित्वा बहि-

र्व्याकीर्णेष्वलिकेषु दैवलिखितं दृष्टापि रामार्पणम् ।

चित्तेनास्खलितेन यस्तदधिकं ब्रह्माणमप्रीणय-

त्तस्मै कः प्रथमाय मानिषु महावीराय वैरायते ॥ ४३ ॥

तस्मै रावणाय कः पुमान्वैरायते न कोऽपीति । यः अस्खलितेनाव्यग्रेण चित्तेन तदधिकं पूर्वतोऽप्यधिकं यथा स्वात्तथा ब्रह्माणं प्रजापतिं रुद्रं वा अप्रीणयत् । उभयोः स्फुटिकारित्वाद्वह्मत्वम् । किं कृत्वा । स्वेषु अखिलेषु मूर्धसु अग्नेः सकाशात्स्फुटित्वा बहिरपि कुण्डाद्बहिर्भागे व्याकीर्णेषु समन्ताद्विक्षिप्तेषु सत्सु दैवलिखितं रामार्पणं रामायार्पणं रामादस्य कालो भविष्यतीति दृष्ट्वा । ‘ अर्पणं कालवासयोः ’ इति हैमी किंभूतेषु मूर्धसु । जवादुत्कृत्य कण्ठादुत्पाद्य हुतेषु ॥ ४३ ॥

वीरोसौ किमु वर्ण्यते दशमुखश्छिन्नैः शिरोभिः स्वयं

यः पूजार्थसमुत्सुको घटयितुं देवस्य खट्वाङ्गिनः ।

सूत्रार्थी हरकण्ठसूत्रभुजगव्याकर्षणायोद्यतः

साटोपं प्रमथैः कृतं भ्रुकुटिभिः स्थित्वान्तरे वारितः ॥ ४४ ॥

‘ खट्वाङ्गो नरमञ्जरी ’ इत्यमरः । सास्यास्तीति खट्वाङ्गं रुद्रस्तस्य स्वयं छिन्नैः पूजार्थं समुत्सुकः । पुनः सूत्रार्थं सूत्रप्रयोजनं घटयितुं कर्तुं हरकण्ठेभ्यः

सूत्राकारो भुजगस्तदाकर्षणायोगतः प्रमथै रुद्रगणैः सादोषं हास्यनर्तनमिति कृतम् ।
अन्तरे रुद्ररावणयोरन्तराले स्थित्वा धैर्वीरितः कण्ठसर्पं गृहीत्वेति । असौ रावणः
किं वर्ण्यते ? शिरःपुष्पमालार्थं कण्ठभूषणाकर्षणमिति भावः ॥ ४४ ॥

(अत्रान्तरे प्रविश्य) प्रतीहारः—

ब्रह्मन्नध्ययनस्य नैष समयस्तूष्णीं बहिः स्थीयतां
स्वल्पं जल्प बृहस्पते जडमते नैषा सभा वञ्जिणः ।
स्तोत्रं संहर नारद स्तुतिकथालापैरलं तुम्बुरो ।

सीतारल्लभल्लभग्रहदयः स्वस्थो न लंकेश्वरः ॥ ४५ ॥

प्रकरणार्थस्तु स्पष्ट एव । अथ वागर्थः प्रतिपाद्यते । परमभक्तो हनुमान् आगतान्
ब्रह्मादीन्भार्त्तिकं बोधयति । हे ब्रह्मन् ! एष रामः अध्ययनस्याध्यापनेन वेदादिना
समयः सम्यगयतीति समयो विषयः न । अतो वहिर्देशे तूष्णीं स्थीयताम् । यद्दृश्यं
तद्रामे न 'यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह' इत्युक्तत्वात् । हे जडमते
बृहस्पते ! स्वल्पं यथा स्यात्तथा स्तोत्रं जल्प वद । एषा वञ्जिणो रामस्य सभा भक्त-
गोष्ठी । कीदृशं स्तोत्रम् । संहारः प्रलयः नारदः नयन्ते विपर्ययविक्षिप्यन्ते नराः
प्राणिनस्तेषां समूहो नारं तं ददाति प्रकटयतीति नारदः सृष्टिसमयः । पालितैः
पालकतया स्तूयते यस्यां सा स्तुतिः पालनाख्या संहारसृष्टिपालनात्मककथाला-
पैर्नालं किं तु न पूर्णम् । हे तुम्बुराख्यगन्धर्व ! अत्रेकारप्रश्नेयः एलोप इति सूत्रेण ।
ईश्वरो रामः लङ्केश्वरेण अरल्लभः शिरः सिन्दूरसरणिः स एवं भल्लकस्तेन भग्नो
रावणस्तस्थ हत् नाशकोस्ति । तर्हि भयजनकः किं नेत्याह—'अयः शुभावहो
विधिः' । भक्तजनमङ्गलं करोतीत्यर्थः । ननु सीतार्थं रावणघातात् किं कामी नेत्याह—
स्वस्थः सदास्वरूप इत्यर्थः । प्रकरणार्थोऽवगम्यते 'शिरःसिन्दूरसरणिः स्त्रीणां वै
रल्लभः स्मृतः इति हलायुधः ॥ ४५ ॥

अंगदः—(क्रोधं नाटयति)

स्फूर्जदिव्यास्त्रबाहुव्यतिकरविगलत्कंधरैस्तैः शिरोभि-
देवो रामः करिष्यत्युचितबलिमयं भूतसंघातशास्ता ।

हन्यात्किं नांमदस्त्वामतिपरुषरुषा तातकक्षावशिष्टः

प्रोद्धृत्योद्धृत्यपादप्रहतबहुशिरःकन्दुकैः क्रीडितोऽस्मि ॥ ४६ ॥

हे रावण ! अतिरूपाऽतिप्रचण्डकोपेनाङ्गदस्त्वामपि किमद्यैव न हन्यात्, अपि-
तु हन्यादेव । परंत्वहनने हेतुत्रयमस्ति तदाह-तातकक्षावशिष्टोसि । यस्ताते-
नानुकम्पया त्यक्तस्तमहं न हन्मीति । अहमपि प्रोद्धृत्योद्धृत्य उच्चैराक्षिप्योत्क्षिप्य
पादाभ्यां प्रहतानि ताडितानि शिरांस्येव कन्दुकास्तैः क्रीडितः । पादप्रहतानि वाणैर्न
हन्तव्यानीति, अतोहं स्वक्रीडनकमञ्जनेन लोकापवादभयान्न हन्मीति भावः ।
ननु स्वामिद्वेष्टा हन्तव्य एवेति चेत्तत्राह-देवो रामः ते शिरोभिः उचितवलिं कर-
णीयं दिक्पालवलिं कीरप्यत्यतो नाहं हन्मि । किंभूतैः । स्फूर्जन्ति दिव्यास्त्राणि,
यत्र तस्य बाहो रामभुजस्य यो व्यतिकरः कोपस्तेन विमलन्त्यः कन्धरा येषां तैः
ननु वलिप्रदानेनास्य किं भविष्यति तत्राह-भूतानां संघातं समूहं शासितुं शीलं
यस्य सः अन्यदपि बलिदानक्रियायां शिक्षयितुमिति भावः ॥ ४६ ॥

अस्ति मत्स्यस्तिमिर्नाम शतयोजनविस्तरः ।

तिमङ्गिलगिलोऽप्यस्ति तद्विलोप्यस्ति राघवः ॥ ४७ ॥

अप्यर्थगौरवेण रावणं रामं स्मारयति-अस्तीति । सुगमम् ॥ ४७ ॥

मूर्ध्नामुद्धृत्य कृत्वा विरलगलगलद्रक्तसंभूतधारा-

धौतेशांघ्रिप्रसादोपनतजयजगज्जातमिथ्यामहिम्नाम् ।

कैलासौल्लासनेच्छाव्यतिकरपिशुनोत्सर्पिदपोद्धुराणां

दोष्णां चैषामिदं ते फलमिह नगरीरक्षणे यत्प्रयासः ॥ ४८ ॥

मूर्ध्ना कर्तनसाहसेन दोष्णां भारोद्धरणवर्गेण यस्त्वं नगरीरक्षणं कर्तुमर्हसि चेत्त-
त्राह-हे रावण ! एषां मूर्ध्नां मस्तकानां च पुनः दोष्णां विशतिभुजानां च फलमिदं
भारोद्धरणं चेति । तदेव फलं द्योतयति-उद्धृत्य स्कन्धादुत्पाद्य कृत्वाः खण्डिताः
अविरला निविडाः गलाः कण्ठास्तेभ्यो गलगलद्रक्तं तस्य प्रभूता प्रचुरा या धारा
तया धौतौ प्रक्षालितौ ईशस्य रुद्रत्याग्री तयोः प्रसादेनोपनतः प्राप्तो यो जयस्तेन
जगति जातः मिथ्यैव महिमा येषां मूर्ध्नाम् । किंभूतानां दोष्णाम् । कैलासस्य
गिरेर्या उल्लासनेच्छा तदुद्धरणेच्छा तस्या यो व्यतिकरः अशौर्ध्वं शौर्यारोपः तस्य

पिशुनः सूचको यः उत्सर्षी प्रसारणशीलोः दर्पस्तेनोद्धुराणां प्रचण्डानाम् । एवं-
भूतानां मूर्ध्ना द्रोष्णां च फलं इदमेव शिरःकर्तनं साहसं भारोद्धहनप्रौढिश्रेति । इह
मदागमने यन्नगरीरक्षणं फलं स प्रयांसः श्रम एवेति भावः ॥ ४८ ॥

सीतां मुंच भजस्व रामचरणं राज्यं चिराद्भुज्यतां
देवाः सन्तु हविर्भुजः परिभवं मा यातु लंकापुरी ।
नोचेद्वा नरवाहिनीपतिमहाचञ्चपेटोत्तरै-
स्तत्तन्मुष्टिभिरंगसंगरगतस्तत्तत्फलं लप्स्यसे ॥ ४९ ॥
दृष्टः किं रघुनन्दनो नहि पुरा किं च त्वया न श्रुतोऽ-
रण्ये किं न विलाम्बितोसि न पुनर्मार्गिं स्थितोसि क्षणम् ।
तल्लंकेश्वर मुंच मानमखिलं श्रुत्वा वधं वालिनः
सीतामर्पय रक्ष राक्षसकुलं दासत्वमङ्गीकुरु ॥ ५० ॥

वानराणां वाहिनीपतयो हनूमदादयस्तेषां महान्तः चञ्चतः पेशला ये चपेटाः
-करतलप्रहारास्तेषामुत्तरैरुपर्युपरि कन्दुकवद्वृत्तिभिर्मुष्टिभिः तत्तत्फलं तस्य तस्यान-
यस्य फलं लप्स्यसे प्राप्स्यसि ॥ ४९ ॥ ५० ॥

(क्षेपकः) रावणः—

मरुत्वद्दम्भोलिक्षणघटितघोरश्वयथुना
निसर्गोदग्रेण प्रसभमुरसा पीतगगनः ।
श्रियं देवद्रीचीं निजभुजवनोद्दामकरिणी-
मयं कुर्वन्वीरः स्मरसि कथमासीदशमुखः ॥ ५१ ॥

भोरङ्गद ! त्वं स्मरसि ? अयं महर्क्षणो दशमुखो वीरः कथमासीत् । एतदेव
वीरत्वं बोधयति—किं कुर्वन् देवद्रीचीं देवानश्चति गच्छति पूजयति वा देवद्रीची
तां देवाश्रयं प्रसभं यथा स्यात्तथा निजभुजा एव वनं तत्रोद्दामकरिणीं मत्तमत्तं-
गजीं कुर्वन्सन् ' देवानश्चति देवद्रीङ् ' इत्यमरः । यथा गजी वनमाश्रयति तथैव
निसर्गोदग्रेण स्वभावादुन्नतेनोरसा पीतगगन आश्लिष्टाकाशः । कीदृशेनोरसा मरु-

स्वानिन्द्रस्तस्य दम्भोलिर्वज्रं तेन यो क्षणो योगस्तेन घटितो निर्मितः घोरश्चयथुः
शोथो यत्र । तेन वज्रादपि शोथमात्रमुक्तं न क्षतम् ॥ ५१ ॥

आस्कन्धादपि कण्ठकाण्डविपिने द्राक् चन्द्रहासासिना
छेतुं प्रक्रमिते मयैव झटिति त्रुट्यच्छिरःसन्ततौ ।

अस्मेरं गलिताश्रुगद्गदवचो भग्नभ्रु वा यद्यभू-

द्वक्त्रेण्वेमपि स्वयं स भगवाँस्तन्मे प्रमाणं शिवः ॥ ५२ ॥

पुनरात्मनो रौद्ररसावेशमाविष्करोति-आस्कन्धादिति । स्कन्धमभिव्याप्य कण्ठा
एव काण्डा वृक्षस्कन्धास्तेषां विपिने दशशिरोरूपे मयैव चन्द्रहासासिना छेतुं
प्रक्रमिते कर्तनं प्रापिते सति । कीदृशे । झटिति शीघ्रं त्रुट्यती शिरःसन्ततिः शिरो-
नाडीपरंपरा यस्य एवं सति दशसु वक्त्रेषु एकमपि वक्त्रं मुखं यद्यस्मेरं स्मितर-
हितं गलिताश्रु त्यक्ताश्रु वा गद्गदवाचो वा भग्नभ्रु भग्ना वक्त्रा भ्रूयत्र तत् अभूज्जा-
तम् । तत्तत्र शिवः स्वयमेव प्रमाणं साक्षी । एतेनातिरमसो द्योतितः । गद्गदो-
भयहर्षाभ्यां अत्र भयाद्वयमेतादृशाः शूराः शिरसां कर्तने छेदेपि न कातरा इति
भावः ॥ ५२ ॥

येऽहंपूर्विकया प्रहारमभजन्मां छिन्धि मां छिन्धि मां

छिन्धीत्युक्तिपराः पुरारिपुरतो लङ्कापतेमौलयः ।

ते भूमौ पतिताः पुनर्नवभवानालोक्य मूर्ध्नोऽपरा-

न्याचिष्यन्त इमे हि नो वयमिति प्रीत्यादृहासं व्यधुः ॥ ५३ ॥

ये मूर्धानः अहंपूर्विकया, 'अहंपूर्वमहंपूर्वमित्यहंपूर्विका मता' इति । प्रहारमभ-
जन् पुरारे रुद्रस्य भूमौ पतिताः सन्तः ते मौलयः पुनः सम नवभवान् मूर्ध्नः अव-
लोक्य इति प्रीत्यादृहासं व्यधुः कृतवन्तः । इति किम् । इमे नवमव रुद्रं वरं
याचिष्यन्ते वयं नेति एवंभूतः साहसिकोहमिति भावः । सभयासर्वः पुनः पुनस्त-
देव प्रलपतीति विज्ञेयम् ॥ ५३ ॥

मूले पंच ततश्चतुष्टयमिति स्रक्सन्निवेशैः शिरः-

पुष्पैरन्यतमावलोकनमितैरुच्छ्रोणितैरश्र्वति ।

हस्तस्पर्शवशेन मूर्ध्नि दशमं मूर्धानमालोकय-
ञ्छम्भोरुतसाहसैकरसिकः कैर्न स्तुतो रावणः ॥ ५४ ॥

अद्भुतो यः साहसस्तस्मिन्नेको रसो यस्य सः एवंभूतो रावणः कैर्न स्तुतः । अपि-
तु सर्वैरेव गुसद्भिः स्रजि मालायां सन्निवेशो येषां तैः शिरःपुष्पैः शिरांस्येव पुष्पाणि
तैः शंभो रुद्रस्य मूर्ध्नि अञ्चति सति हस्तस्पर्शवशेन इति दशमं मूर्धानं स्वकीयमा-
लोकयन् । इति किम् । मूले पञ्च शिरांसि ततः अग्रे चतुष्टयं शिरश्चतुष्कम् अतश्च
तुष्टये पञ्चमं शिरो मृग्यते । कीदृशैः । अन्यतमो दशमस्तदवलोकनमितैः प्राप्तेः
वयं नवैव दशमः कुत्रेति पुनः पुनः उच्छ्रोणितैरुद्ग्रलद्रक्तैः ॥ ५४ ॥

लंकेन्द्रः समधीरवीरपदवीरम्यो न गम्यो गिरां
तस्मिञ्जुह्वति चन्द्रहासशकलान्मौलीन् पुरारेः पुरः ।
भीत्या मन्दशिखोदयोऽपि दहनस्तैरेव तत्र क्षणं
प्राणाद्यैश्च दिदृक्षया तनुतनुश्वासानिलैर्दीपितः ॥ ५५ ॥

एष लङ्केन्द्रो रावणः समाश्च ते धीराश्च साधारणधीराणां मध्ये ये वीरा वीरत्वे-
नोत्कटास्तेषां पदव्यां मार्गे रम्यः स्पृहणीयः धीरा वीरा अपि यं स्पृहयन्ति । गिरि-
त्तिकूटाख्यः रम्यो न दुर्गवर्त्मनास्य धीरत्वमिति न । तस्मिन्नावणे पुरारेः रुद्रस्य
पुरः अग्रे चन्द्रहासकृतखण्डान्मौलीन् जुह्वति सति दहनोभिर्भीत्या रावणशिरांसि
कथं दहेयमिति भीत्या मन्दशिखोदयः मन्दज्वालोदयः पुनः तैरेव प्राणाद्यैरिन्द्रि-
यगणैर्दिदृक्षया कथमेतानि शिरांसि आत्मानं दाहयन्तीति ज्ञानेक्षया मन्दं मन्दं
श्वासानिलैर्दीपितः इन्द्रियाणां क्षणं निराश्रयावस्थानत्वात्तैरेव कृत्तशिरः संचारं
कृत्वाऽग्निरुद्दीपित इति भावः ॥ ५५ ॥

अंगदः—(सावज्ञम्)

आस्तां मस्तकहोमविक्रमकथा पौलस्त्य विस्तारिणी
देहं किं न निपातयन्ति दहने वैधव्यभीताः स्त्रियः ।
कैलासोद्धरणेन भारवहनप्रौढिस्त्वयाविष्कृता
तूर्णं वर्णय किं च किञ्चिदपरं यत्पौरुषस्यास्पदम् ॥ ५६ ॥

रावणस्य विक्रमद्वयमस्ति मस्तकहोमः कैलासोद्धरणं चेति तत्तद्वयं निराकरोति-
आस्तामिति । सर्वं सुगमम् ॥ ५६ ॥

दोर्दण्डाहितपौत्रभिक्षुरभवद्यस्मिन्पुलस्त्यो मुनि-
स्तद्वाहोर्वनमच्छिनत्परशुना यो राजबीजान्तकः ।
शौर्यं शौर्यरसाम्बुधेर्भृगुपतेर्ग्रासोऽपि नासीज्जलं
तत्तेजो वडवानलस्य किमसौ लंकापतिः पल्वलम् ॥ ५७ ॥

तदसंधिं ज्ञात्वा जिगमिषुरङ्गदे रामवीर्यं स्मारयति-दोर्दण्डेति । यो राजबीजा-
न्तकः क्षत्रसंतानसंहर्ता जामदग्न्यः परशुना कुठारेण यद्वाहुवनं यस्य राज्ञः भुजवनं
अच्छिनदलुनात् । बाहोर्वनमिति निपातः सिद्धः कामधेनौ । तस्य कस्य यस्मिन्
राजन्यर्जुने पुलस्त्यो मुनिर्दोर्दण्डस्याहितः प्रापितः वद्धो यः पौत्रो विश्रवःसुतो रावण-
स्तन्मोचनाय भिक्षुरभवत् पौत्रजीवनदानभिक्षां याचितवानिति । तस्य शौर्यरसा-
म्बुधेर्वीररससागरस्य भृगुपतेः शौर्यमेव जलं तत्तेजो वडवानलस्य रामप्रतापवडवाग्नेः
ग्रासश्चलुकमात्रमपि नासीत् । असौ पल्वलमल्पसरः लङ्कापतिः किं न किमपीति ।
एतदन्तरम् त्वद्रामशौर्ययोरिति भावः ॥ ५७ ॥

रे रे राक्षसराज मुंच सहसा देवीमिमां मैथिलीं
मिथ्या किं निजपौरुषस्य घटनाप्रागल्भ्यमारभ्यते ।
एनां पश्यसि किं न किन्नरगणैरुद्धीतदोर्विक्रमां
सेनां वानरभर्तुरुद्धटभुजस्तम्भाग्र्यभीमां पुरः ॥ ५८ ॥

एवं रामवीर्यमाश्राव्य तदनुगवीर्यं श्रावयति-रेरे राक्षसेति । वानरभर्तुः सुग्रीव-
स्य उद्धटा योद्धारो ये वानरास्तेषां भुजा एव स्तम्भाग्र्याः मुख्यस्तम्भास्तैर्भयाव-
हम् । अन्यत्सुगमम् ॥ ५८ ॥

इति लंकाभटमुत्कटवाक्यैरधिक्षिप्य लंकामातंकयन्त्रंगदो निष्क्रान्तः ॥

इति श्रीहनुमन्नाटकेऽङ्गदाधिक्षेपणं नामाष्टमोऽङ्कः ॥ ८ ॥

इति श्रीमिश्रमोहनदासविरचितायां हनुमन्नाटकटीकायामष्टमोऽङ्कः ॥ ८ ॥

अथ नवमोऽङ्कः ।

अथ निजप्रतापप्रचण्डसमरोत्साहपरिपूर्णस्य लंकापतेः—

श्रुत्वा दाशरथिः सुवेलकटके साटोपमर्धे धनु-

ष्टंकारैः परिपूरयन्ति ककुभः प्रोच्छन्ति कौक्षेपकान् ।

अभ्यस्यन्ति तथैव चित्रफलकैर्लंकापतेस्तत्पुन-

वैदेहीकुचपत्रवल्लिरचनावैदग्ध्यमर्धे कराः ॥ १ ॥

‘कटको स्त्री नितम्बोद्रेः’ इत्यमरः सुवेलख्यगिरिनितम्बप्रदेशे साटोपं यथा स्यात्तथा लङ्कापतेरर्धे कराः दशहस्ताः धनुष्टङ्कारैः ककुभः परिपूरयन्ति । तथा कौक्षिप्यन्ते इति कौक्षेपकाः बाणास्तान्प्रोच्छन्ति विमलीकुर्वन्ति पुनरर्धे कराः चित्रफलकैः चित्राकृतिभिस्तत्प्रसिद्धं वैदेहीकुचपत्रवल्लिरचनावैदग्ध्यं अभ्यस्यन्ति । अथ वागर्थः प्रतिपाद्यते ‘करः कीनाशवानरहस्तयोः’ इति हैमी । अर्धेकराः अर्धेवानराः श्रुत्वा संस्थाप्य ‘श्रुक् निष्ठायां कामधेनौ’ पूर्वार्धः पूर्ववदन्ये चित्रफलकैः चित्रितमल्लैः ‘फलमाकृतिमल्लयोः’ इति हैमी । लङ्कापतेः कुचपत्रवल्लिरचनावैदग्ध्यं कुर्वन् कुच संकोचे इति कामधेनौ । रावणस्य संकोचाय वै पत्रवल्लिरचना चन्दनमालानिर्मितवैदग्ध्यम् । यथा चन्दनमालया मण्डपादिरवरुध्यते तथास्य रोधनविधानमिति, ‘प्राण्युत्साहौ तु देहिनौ’ इति शाश्वतः । ‘लक्ष्मीरीकार उच्यते’ इत्येकाक्षरी । रावणोत्साहशोभासंकोचाय पत्रवल्लिरचनावैदग्ध्यमिति वै निश्चयेन ॥ १ ॥

(ततो निजराजमन्दिरशिखरस्थमश्वमारुह्य)

लंकायां कृतवानयं हि विकृतिं दग्धाग्रपुच्छः पुरा

कोप्येष प्रतिभाति वालिसदृशो नूनं तदीयः सुतः ।

श्यामः कामसमाकृतिः शरधनुर्धारी स सीताप्रियः

प्रत्येकं रिपुमीक्षतीति निगदन्मंचस्थितो रावणः ॥ २ ॥

एषः पुरा लङ्कायां विकृतिं दाहरूपाम् । कुतो ज्ञातमित्यत आह-दग्धाग्रपुच्छः एषः कपिः प्रतिभाति तदीयः— सुतः वालिपुत्रः । कथं ज्ञात इत्यत आह । वालिसदृश इति । शरधनुर्धारी कः सीताप्रियः । प्रत्येकं रिपुमीक्षतीति निगदन्निति स्वयमेव चित्कर्तव्यं निगदन्त्सन् रावण ईक्षतीति ज्ञेयम् ॥ २ ॥

तत्र मन्दोदरी-

दृष्ट्वा राघवमेव राक्षसवनस्वच्छन्ददावानलं
जानक्यां निजवल्लभस्य परमं प्रेमाणमालोक्य च ।
कांक्षन्ती मुहुरात्मपक्षविजयं भगं च मुग्धा मुहु-
र्धावन्ती मुहुरन्तरालपतिता मन्दोदरी सुन्दरी ॥ ३ ॥

राघवमेवेत्येवपदेनासंहायत्वं द्योतितम् । मुहुः आत्मपक्षविजयं कांक्षन्ती, चका-
रान्मुहुः परपक्षभङ्गं कांक्षन्ती, मुहुर्धावन्ती अन्तरालपतिता, आसीदिति शेषः ।
अत एव मुग्धाऽज्ञा दैवमजानतीत्यर्थः । कदाचिद्गृहे, कदाचिद्रावणाभ्याशे, एष
एवान्तरालः स्थित्यभावादिति ॥ ३ ॥

वन्दारुवृन्दारकवृन्दवन्दिमन्दारमालामकरन्दविन्दून् ।
मन्दोदरीयं चरणारविन्दरेणूत्करान्कर्करतामनैषीत् ॥ ४ ॥

धावनमेव द्योतयति-इयं मन्दोदरी आत्मचरणारविन्दगतरेणूत्करान्कर्करतामनै-
षीत् प्रापयामास । किंविशिष्टात् । 'वन्दारुभिवादके' इत्यमरः । वन्दारुण्य-
भिवादकानि यानि वृन्दारकवृन्दानि देवसमूहास्तेषां या वन्दी रुद्धस्त्रीगणस्तच्छिरः-
स्थिता या मन्दारमाला पारिजातपुष्पस्रक् तस्या मकरन्दविन्दवो येषु मकरन्दरे-
णुयोगात्कर्करत्वम् । यच्चरणारविन्देति पाठे यस्य रावणस्य चरणारविन्दयो रेणू-
त्करास्तामवृन्दारकाणां वन्दीरुद्धदेवगणानां चरणपीडनात्मकरन्दविन्दवः मन्दोदरी-
धावनाद्रेणवः ॥ ४ ॥

मन्दोदरी अञ्जलिं बद्ध्वा रावणं वैरिविद्रावणं विज्ञापयति-देव !

त्वं बाहूद्धतचन्द्रशेखरगिरिर्भाता जगद्धक्षकः
पुत्रः शक्रजयीत्यवेत्य रणधीर्नूनं बली वालिजित् ।
तद्राजन्नबला बलादपहृता देयास्य सा जानकी
लंकायां रहसीत्युवाच वचनं मन्दोदरी मन्दिरे ॥ ५ ॥

मन्दोदरी लङ्कायां, तत्रापि मन्दिरे, तत्रापि रहसीति-वचनमुवाच । तदेवाह-
हे देव कान्त, त्वमिति अवेत्य ज्ञात्वा रणधीः रणोत्कटधीः तथापि वालिजित्

त्वद्विपक्षवालिजेता रामो वलीति सगर्भाक्षेपः । इति किम् । बाहूद्वृतसदृशस्यैव
जगद्भक्षको भ्राता इन्द्रविजयी पुत्र इति तत्तस्मात्पूर्वं सैवाबला ततोपि वनाच्छलद्-
पहता न प्रत्यक्षं, अतो रामाय देयेत्यभिप्रायः ॥ ५ ॥

रावणः—(निजभुजाडम्बरं नाटयति)

किं ते भीरु भिया निशाचरपतेर्नासौ रिपुर्मे महान्
यस्याग्रे समरोद्यतस्य न सुरास्तिष्ठन्ति शक्रादयः ।

महोर्दण्डकमण्डलोद्धृतधनुःक्षिप्ताः क्षणान्मार्गणाः

प्राणानस्य तपस्विनः सति रणे नेष्यन्ति पश्याधुना ॥ ६ ॥

हे भीरु भयशीले, ते भिया किं ? न किमपीति राक्षसाधीशस्य मे असौ रामो
महान् रिपुर्न । यस्य समाग्रे अस्य तपस्विनः रामस्य प्राणान् । सुगमम् । तमेव ह-
असौ ना पुमान् रामः महान् रिपुरस्ति रामस्याग्रे मद्भुजमण्डलोद्यद्भनुः ततः श्रेयसा
अस्य तपस्विनः रिपुघातिनो रामस्य मार्गणा सम प्राणान् नेष्यन्ति । अतो स्मिय-
किमितीत्यवगम्य ॥ ६ ॥

मन्दोदरी—(सभयं रावणोदितपदार्थमपश्यन्ती भाविना

द्वितीयं पदार्थमवगम्य) अहो प्राणनाथ ! लंकेश्वर !

किमिति स्वकपोलकल्पितैरमंगलालापैरात्मनो वधं

मन्यसे ? शान्तं पापं प्रतिहतममंगलमिति वैचित्र्यमुत्पाद्य ।

एकः सुग्रीवभृत्यः कपिरखिलवनं पत्तनं चापि दग्ध्वा

यातस्तूष्णीं तदानीं दशमुख भवतः किं कृतं वीरवर्गैः ॥

प्राप्तोऽसौ पत्तनांतं सकलकपिवलैर्वार्धिमुल्लङ्घ्य योद्धुं

त्वं सीतां मुंचमुंचेत्यनिशमकथयत्प्रेयसी रावणस्य ॥ ७ ॥

एकः असहायः, तत्रापि सुग्रीवभृत्यः, रामभृत्यभृत्य इति । पत्तनं नगरं, वनं
दग्ध्वा तूष्णीं गतवान्वागाडम्बरं यथा स्यात्तथा यातः गतः । तदा भवतो वीरवर्गैः
वस्तुतस्तथापि किं कृतं ? न किमपीति । असौ रामः । सुगमम् ॥ ७ ॥

(मन्दोदरीकथनेन किञ्चित्सभयो रावणः)

शुकं च सारणं वीरं दूतं प्रस्थाप्य रावणः ।

रामदेवस्य शिविरं मंत्रं चक्रेऽथ मंत्रिभिः ॥ ८ ॥

शिविरं कटकम् ॥ ८ ॥

तत्र विरूपाक्षनामा मन्त्री-(सहितम्)

देव त्वां प्रति संप्रति प्रतिभटप्रोह्लासनं नो मुदे

देवायं प्रतिपद्यते हितमिदं यस्माद्वयं मंत्रिणः ।

सीतारक्षणदक्षलक्ष्मणधनुर्लेश्वापि नोल्लंघिता

हेलोल्लंघितवारिधिः कपिकुलैः सार्धं स रामो महान् ॥ ९ ॥

संप्रति विपत्काले प्रतिभटाः शत्रवस्तान् प्रति प्रोह्लासनं युद्धाय परप्रेरणं नोस्माकं मुदे न । अमुत्र हानादिहापयशः परत्र निरयावहं चेति । तत्र बलाबलान्तरात् न हितमेव द्योतयति-सीतेत्यवलत्वं, हेलोल्लंघितेति बलवत्त्वम् । अन्यत्सु-
गमम् ॥ ९ ॥

यावद्वाशरथेन पश्यसि सुखं यावन्न पाथोनिधिं

बद्धं यावदिमां न पावकवशां लंकां निरस्तालकाम् ।

यावन्नैव निजानुजं सुचरितं यातं कुलाङ्गारतां

तावद्रावण लोकपाल तरसा सीतां प्रयच्छानघाम् ॥ १० ॥

ननु रामं परीक्ष्य दास्यामीति चेन्न-अद्यैव देहीत्याशयेनाह यावदिति । पश्य-
सीति प्रत्येकमनुवध्यते । निरस्ता अलका राक्षस्यो यस्यां, निजानुजं विभीषणं
सुमन्त्रोपदेशकर्तृत्वात्सुचरितमित्युक्तम् । ननु यावज्जीवं तामनुभवामि ततो न
मुञ्चामीति चेन्न । अनघां निष्पापाम् ॥ १० ॥

रावणः-(साश्चर्यम्)

एते ते मम बाहवः सुरपतेर्दोर्दण्डकण्डूहराः

सोहं सर्वजगत्पराभवकरो लंकेश्वरो रावणः ।

सेतुं वद्धमिमं शृणोमि कपिभिः पश्यामि लंकां वृतां
जीवद्भिर्नहि दृश्यते किमथवा किं वा न वा श्रूयते ॥ ११ ॥

एत इति । जीवद्भिः चिरशरीरधारणावद्भिः अथवा दर्शनाभावे किं न श्रूयते ।
हा द्वयार्थे । वाद्वयं वा वा कष्टं कष्टं 'हन्तहावावताः समाः' इति-हैमी ॥ ११ ॥

विरूपाक्षः—राजन्विषादं मागाः पश्य—

आज्ञा शक्रशिरोमणिप्रणयिनी शस्त्रग्रहाणामपि
भक्तिर्भूतपतौ पिनाकिनि पदं लंकेति दिव्या पुरी ।

संभूतिर्द्रुहिणान्वये च तदहो नेदृग्वराँल्लभ्यते

स्याच्चेदेष न रावणः क्व नु पुनस्त्वेकत्र सर्वे गुणाः ॥ १२ ॥

आज्ञेति । शक्रशिखामणिः मुकुटोपरिमणिवत् भासमाना शस्त्रग्रहाणां ये बलेन
शस्त्रग्राहिणस्तेषामपि प्रणयिनी सादरं ग्राह्या तवाज्ञा । लङ्केतिपदं वासस्थानं,
द्रुहिणो ब्रह्मा, तदन्वये ब्रह्मपौत्रविश्रवसः संभूतिर्जन्म ॥ १२ ॥

रावणः—(धैर्यमवलम्ब्य)

मतिर्विपश्चितां मन्त्री रतिर्मन्त्री विलासिनाम् ।

पराक्रमैकसाराणां मानिनां त्वसिवल्लरी ॥ १३ ॥

मतिरिति । 'शास्त्रविचारसमुत्थं निर्धारणमर्थतो मतिर्मता विबुधैः' इति
रसोदधौ । विपश्चितां ज्ञानिनां, विलासिनां कामिनां, मानिनां चित्तोन्नतिमतां,
असिवल्लरी खड्गधारा अतोऽस्माकं बाहुरेवं मन्त्री भवन्मन्त्रस्तु ज्ञात एवेति
भावः ॥ १३ ॥

अथ महोदरो नाम मन्त्री—

राजन्मुखसुखा वाचो मधुराः कस्य न प्रियाः ।

तव क्षोदक्षमाः किन्तु नैता व्यसनसंगमे ॥ १४ ॥

१ आज्ञा शक्रशिखामणिप्रणयिनी शास्त्राणि चधुर्नवं । २ उत्पत्तिर्द्रुहिणान्वये च तदहो नेदृग्वरे
लभ्यते । ३ सर्वत्र सर्वगुणाः इति च पाठान्तरम् ।

तत्र रण एव मन्त्र इति निर्णीतमाक्षिपति-राजन्निति । मुखसुखाः वाचैव सुखं येभ्यस्तेषां वाचःसुखाः किमाक्षेपे । ता वाचः एता वाचः व्यसनसंगमे दुःखागमे सति तव क्षोदक्षमाः दुःखसहा न । 'क्षोदं सङ्कटचूर्णयोः' इति हैमी । यद्वा व्यसनसंगमे द्यूतपानाक्षस्त्रीमृगयादिवास्वापादयो व्यसनानि तद्योगे । यद्वा मुखसुखाः वाचो मधुराः ॥ १४ ॥

प्रिया वा मधुरा वाक् च हर्म्येष्वेव विराजते ।

श्रीरक्षणे प्रमाणन्तु वाचः सुनयकर्कशाः ॥ १५ ॥

प्रिया इति । श्रीरक्षणे राज्यैश्वर्यपालने । सुगमम् ॥ १५ ॥

विभवे भोजने दाने तिष्ठन्ति प्रियवादिनः ।

विपत्तौ चागतेऽन्यत्र दृश्यन्ते खलु साधवः ॥ १६ ॥

विभवे इति विपत्तौ सत्यां अन्यत्र नोद्वन्दतरं वा गते सति ॥ १६ ॥

अग्रे प्रस्तुतनाशानां मूकता परमो गुणः ।

तथापि प्रभुभक्तानां मौखर्यादिदमुच्यते ॥ १७ ॥

त्वं तु मन्त्रदानान्तर्होऽसीत्याह-अग्रे इति । शीघ्रागतमरणानां तथापि प्रभुभक्तानां प्रभुप्रियकारिभिर्मन्त्रिभिः मौखर्याद्वाष्टर्थात् । इदं वक्ष्यमाणम् ॥ १७ ॥

यैरेव स्तुतिभिः स्वामी प्राप्यते व्यसनाटवीम् ।

पश्चान्मूकत्वमापन्नैरुद्धर्तुं शक्यते कथम् ॥ १८ ॥

यैरिति । यैर्मन्त्रिभिः । असद्गुणारोपणं स्तुतिः । 'अटवी वनपङ्क्तयोः' इति हैमी । दुःखं पङ्क्तं पङ्कादुद्धर्तुम् ॥ १८ ॥

नद्यश्च खलमैत्री च लक्ष्मीश्च नियतिर्द्विषाम् ।

सुकुमाराश्च वनिता राजन्नस्थिरयौवनाः ॥ १९ ॥

ननु भवन्तु व्यसनानि तरुणीयं कथं त्याज्येत्यत आह-नद्य इति । द्विपन्तीति द्विषः निर्निदानाप्रियकर्तारः यादृशास्तेषां नियतिर्भाग्यं ऐश्वर्यम् । यौवनमभिवृद्धिः ॥ १९ ॥

दत्तोत्साहैरकार्येऽपि चित्तग्रहणकोविदैः ।

सत्यं विदग्धैर्भुज्यन्ते नृपाः कर्णान्तषट्पदैः ॥ २० ॥

दत्तेति । त्वदन्तेऽपि ज्ञात्वा कथयति । अकार्ये अनुपस्थितकृत्ये, यद्वा अकर्णीये कर्मणि विदग्धैः कर्णान्तपदपदैर्मधुकरमालावत्कर्णाभ्यर्णरसिकैः । चित्तग्रहेति पाठः ॥ २० ॥

पद्मिनी कान्तिमापेदे संकोचं च कुमुद्वती ।

न भवन्ति चिरं प्रायः सम्पदो विपदोऽपि वा ॥ २१ ॥

नन्विन्द्रादिजयिनो मम के वानरा इति चेत्तत्राह—पद्मिनीति । दिवा पद्मिनी कान्तिमापेदे कुमुद्वती संकोचम् । रात्रौ कुमुद्वती कान्तिमापेदे पद्मिनी संकोचम् । एवं क्षणाद्विपदः क्षणात्संपदः, अतस्तवाद्य विपत्कालं इति भावः । मन्त्रामननत्वा-
दैश्वर्यातिशयत्वाच्च । 'पतनान्ताः समुच्छ्रयाः' इत्युक्तत्वात् ॥ २१ ॥

तथा च—

सुरेज्यादिभिराचार्यैर्नीतिशास्त्रं त्रिधा मतम् ।

ऐहिकं चामुष्मिकारव्यमैहिकामुष्मिकं तथा ॥ २२ ॥

सुरेज्येति । सुरेज्यो गुरुः ऐहिकं इहैव सुखदं आमुष्मिकं पारलौकिकम् । ऐहि-
कामुष्मिकं इहामुत्र सुखदम् ॥ २२ ॥

ऐहिकामुष्मिकं तत्र शास्त्राणामुत्तमोत्तमम् ।

आमुष्मिकं तूत्तमं स्यादैहिकं चाधमाधमम् ॥ २३ ॥

एषां न्यूनाधिकभावमाह—ऐहिकेति । शास्त्राणां नीतिव्यञ्जकग्रन्थानां मध्ये ॥ २३ ॥

यज्ज्ञानात्स्वामिनं हत्वा भजन्ते मन्त्रिणः प्रियम् ।

विषशस्त्रादिभिः शास्त्रं तदैहिकमिति स्मृतम् ॥ २४ ॥

अथ शास्त्रत्रयलक्षणमाह—यदिति । मन्त्रिणो राज्यार्हाः, भ्रात्रादयः विषदानश-
स्त्रादिह्ननम् आदिग्रहणात्तद्विपक्षाश्रयणं चेत्यादिभिर्मरणोपायैः ॥ २४ ॥

तुल्यः सूर्यद्विजवधैराज्ञाभंगो महीभुजाम् ।

यद्वधे यद्ववेत्पापं न शेषो वक्तुमर्हति ॥ २५ ॥

नन्वेवं चेत् राज्यप्राप्तिस्तर्हि सर्वे किं न कुर्युरित्यत आह—तुल्य इति । येषां
महीभुजामाज्ञाभङ्ग एव सूर्यद्विजवधैस्तुल्यः वेदमार्गोच्छेदः सूर्यवधः तदधिष्ठानत्वा-

त्सूर्यस्य । सूर्या इति पाठे सूर्या नवोढा स्त्री, वधैरिति बहुवचनात् । वधावृत्तय आक्षिप्यन्त इति तद्वधे तेषां राज्ञां वधे, शेषः सहस्रवदनोऽपि । अतः कारणादैहिकं नीतिशास्त्रं अधमाधममित्युक्तम् ॥ २५ ॥

अपराधं विना मन्त्री प्रभुणा पीडितोऽपि सन् ।

न वैरूप्यं कचिद्याति तदामुष्मिकमुच्यते ॥ २६ ॥

अथामुष्मिकमुच्यते-अपराधमिति । स्वाधिकारप्रमादोत्थः अपराधस्तद्विना पीडितः कुवाक् दरिद्रादिप्रापितः । वैरूप्यं मन्त्रिभावाभावम् ॥ २६ ॥

राज्यग्रहणशक्तोऽपि मनसापि न चिन्तयेत् ।

सचिवः स्वामिनो नाशमैहिकामुष्मिकं हि तत् ॥ २७ ॥

अथैहिकामुष्मिकमुच्यते-राज्येति । ऐश्वर्यातिशयात् भ्रातृत्वाद्वा राज्यं प्रहीतुं क्षमोऽपि सचिवः मनसापि, किमुत वाचा कर्मणा वा ॥ २७ ॥

शुकश्च सारणो वीरश्चैहिकौ मन्त्रिणौ तव ।

वानरीं तनुमास्थाय हतौ तत्र स्थितावपि ॥ २८ ॥

प्रासङ्गिकमुक्त्वा प्रस्तुतमाह-शुकश्चेति द्वाभ्याम् । 'वीरः शुकः सारणोपि वीरः स्वाम्युत्सवाद्दत्ते, इति वररुचिनीतौ । स्वतनुं त्यक्त्वा वानरीं तनुमास्थाय तत्र रामकटके हतौ गतौ 'हन हिंसागत्योः' अधुनापि स्थितौ शरीरव्यत्ययेन तत्पक्षा-श्रयणाच्चैहिकौ ॥ २८ ॥

आवामामुष्मिकौ राजन्विरूपाक्षमहोदरौ ।

मैथिली दीयतां तूर्णं नो चेत् सहचरौ तव ॥ २९ ॥

आवां तु न तथेत्याह-आवामिति । भवता पीडितयोरप्यावयोर्वैरूप्यं नास्ति इत्याह-मैथिली दीयतां तूर्णमिति । ननु तददाने युवयोः का गतिरिति चेत्तत्राह-चेन्न दास्यसि तर्हि आवां तव सहचरौ । या गतिस्तव सैवावयोरिति भावः ॥ २९ ॥

रावणः-

(सभयं सशिरःकम्पं स्वगतं वा स्वगतमेवोच्यते)

नीतिशास्त्रमिदं श्रुत्वा कुम्भकर्णः कचिद्वली ।

हन्ति चेन्मामतो युद्धे प्रथमं प्रेष्यतामयम् ॥ ३० ॥

नीतीति । कचिद्वली इति । प्रेष्यतां प्रस्थाप्यताम् ॥ ३० ॥

विरूपाक्षमहोदरौ—(प्रभोः शिरःकम्पनादन्तर्ग-
तमभिप्रायमवगम्य)

नीतिशास्त्रविदो धर्मं केवलं नृपतेः पुरः ।

पठन्ति युवराजादिपुरतो न कदाचन ॥ ३१ ॥

अन्तर्गताभिप्रायमवगम्य सीतां न दास्यति प्रत्युत कुम्भकर्णाद्विभेतीति ज्ञात्वा,
मन्त्रिणावूचतुरिति शेषः । नीतिशास्त्रेति । नीतिशास्त्रनिर्णेतॄणां गुरौ सति राज्यकृत्
युवराजः ॥ ३१ ॥

हा नाथ लंकेश्वर ! किमित्यावयोः श्रद्धाधिकारिणो-
र्वैरूप्यशंकामंकरयसि तेऽन्ये दुरधिकारिणः पापाः ॥

उक्तञ्च—

न सर्पस्य मुखे रक्तं न दुष्टस्य कलेवरे ।

न प्रजासु न भूपाले धनं दुरधिकारिणि ॥ ३२ ॥

नेति । कोपे, दुष्टे दुरव्ययम् । दुरधिकारिणि कोपातिशये सति दुष्टस्य पुंसः
शरीरे रक्तं न सर्पस्यापि मुखे न । तस्य क्रोधविषाभ्यामवशोपणात् । तथा दुर-
धिकारिणि दुष्टे नियोगिनि सति प्रजासु धनं न राजन्यपि न अन्तराले गतत्वात् ।
अतः कुम्भकर्णाद्याश्रयणान्न राज्यं त्वयि नास्मासु । अतः को लाभ इति
भावः ॥ ३२ ॥

तेऽप्यधिकारिणः पापा ये द्विषन्ति निजं पतिम् ।

आवां तथा विधौ नैव भवानपि न मूढधीः ॥ ३३ ॥

नियुक्तहस्तार्पितराज्यभारास्तिष्ठन्ति ये स्वैरविहारसाराः ।

विडालवृन्दाहितदुग्धमुद्राः स्वपान्ति ते मूढधियः क्षितीन्द्राः ॥ ३४ ॥

नृपोऽथप्रमत्तः स्यादित्याह-नियुक्तेति । ते राजानोऽलं मूढधियः राज्यकरणा-
ज्जाग्रन् । ये स्वैरं स्वच्छन्दं ये विहारास्त एव साराः करणीयत्वेनोपादेया येवाम् ।
एवंभूताः सन्तः स्वयं तिष्ठन्ति राज्यवृत्ताज्ञानमेवात्र स्वापः । विडालवृन्दे आहिता
श्रृङ्गिष्ठ दुग्धमुद्रा क्षीरपात्रं चैस्ते । अत्र विडालसाम्यं नियुक्तानां, दुग्धस्य राज्य-
साम्यमिति ॥ ३३ ॥ ३४ ॥

अपि च-

उत्खातान्प्रतिरोपयन्कुसुमिताँश्चिन्वल्लघून्वर्धयन्
क्षुद्रान्कण्टकिनो बहिर्निरसयन्विश्लेषयन्संहतान् ।
अत्युच्चान्नमयन्नताँश्च शनकैरुन्नामयन्भूतले
झालाकार इव प्रयोगचतुरो राजा चिरं नन्दते ॥ ३५ ॥

अथाविसंक्षिप्य राजवर्तनं दर्शयति-उत्खातानिति । उत्खातान्स्थानत्याजिता-
न्प्रतिरोपयन्स्थानान्तरं स्थापयन्, कुसुमितान्सुपुष्पवतः भृत्यद्रुमान् लघून्लघुवृक्ष-
लुब्धान्, क्षुद्रानन्यवृक्षसमानान्, कण्टकिनः पुनस्तापकारिकण्टकद्रुमान्संहत्य
प्रित्तान्दुर्मुत्यान् अत्युच्चान् सकलैश्वर्योन्नतवृक्षान्, नृपभावमारुढत्वान्नतान् आत्मा
जुकूलजवस्कन्धान् । भृत्यद्रुमयोः साम्यम् ॥ ३५ ॥

राजन्कार्यवशाद्विरुद्धसंग्रहोपि राज्ञा शुद्धेनाशुद्ध-
संग्रहः प्रयोजनहीनोऽपि कर्तव्यः । प्रयोजनं जनयति
कृचित्काले । अत्र भगवान् भवतामिष्टः प्रमाणमेणाङ्कुमौलिः ॥
जीर्णेप्युत्कटकालकूटकवले प्लुष्टे हठान्मन्मथे
नीते भासुरभालनेत्रतनुतां कल्पान्तदावानलैः ।
यः शक्त्या समलंकृतोऽपि शशिनं शैलात्मजां स्वर्धुनीं
धत्ते कौतुकराजनीतिनिपुणः पायात्स वः शंकरः ॥ ३६ ॥

अथ विरुद्धसंग्रहः । कार्यवशात् शुद्धेन राज्ञा अशुद्धसंग्रहः प्रयोजनहीनोपि
कर्तव्य एव । अत्र तद्रुहं रुद्रमेवोदाहरति-जीर्णे इति । पुष्प दाहे । दग्धेपि शक्त्या
अन्नादिसंग्रहं विनापि कालकूटादिकहननसामर्थ्यं शक्तिस्तद्युक्तोपि संग्रहं

करोत्येव । विपामिकोपानां कार्यवशात् लोकरक्षणसंहारेन्द्रियजयकार्यवशः तदर्थं चन्द्रगङ्गोमाधारणं शुद्धसंग्रहः । शक्त्या समलंकृत इत्युक्तवान्निष्प्रयोजनः । तव तु नीतिवैपरीत्यं युक्तमेव तव गुरोः शंकरस्यापि । नीतिवैपरीत्यमालोक्य मन्त्रिचक्रं चूडामणिर्यथा भृङ्गी तथा वयमपीति वक्तुं रुद्रमुदाहरति—जीर्णेपीति । दैशिकगुणाः सच्छिष्यमाश्रयन्ते इति न्यायात् ॥ ३६ ॥

दिग्वासा यदि तत्किमस्य धनुषा शस्त्रं च किं भस्मना
भस्माथास्य किमङ्गना यदि च सा कामं परं द्वेष्टि किम् ।
इत्यन्योऽन्यविरोधिकर्मनिरतं पश्यन्निजं स्वामिनं
भृङ्गी सान्द्रशिरावनद्धशकलं धत्तेऽस्थिशेषं वपुः ॥ ३७ ॥

दिग्वासेति । परमित्यङ्गनायोगेज्जयेयत्वात्कामोपरमत्वमुक्तम् । भृङ्गीनाम गणश्रेष्ठः । कीदृशं वपुः । सान्द्रा या नाड्यस्ताभिरवनद्धानि सर्वतोवद्धानि शकलानि शिरःपादपाण्यादिखण्डानि यस्मिंस्तत् 'भित्तं शकलखण्डे वा' इत्यमरः ॥ ३७ ॥

ब्राह्मणं मन्त्रिणं द्रोणं शुद्धं वीरं भविष्यति ।

गुरुं दुर्योधनस्त्यक्त्वा यथा त्वं मा तथा भव ॥ ३८ ॥

अथात्मनो मन्त्रातिशयं द्योतयन्भविष्यमाह—ब्राह्मणमिति । द्रोणं त्यक्त्वा तद्वाक्यमतिक्रम्य यथा दुर्योधनो भविष्यति तथा त्वमद्यैव मा भवेत्यन्वयः । द्रोणमेव विशिनष्टि—प्रथमं ब्राह्मणं तत्रापि मन्त्रिणम् । ननु केचिन्मन्त्रिणोपि परपक्षमाश्रयन्त इति चेत्तत्राह—शुद्धं तत्रापि गुरुं हितोपदेष्टारं वीरं दुर्निवारप्रहर्शरं समूलाशेषकुलक्षयो दुर्योधनस्य भाव्यः तथा तवाद्यैवेति भावः । सुगमम् ॥ ३८ ॥

अत्रान्तरे मन्दोदरी रावणेन सह खेलमाना स्मरस्मेर
वाणीविलासलीलया अशोकवनिकामागम्य जानकी-
स्थानमाक्रम्योपविश्याह ॥

प्राणनाथ लंकेश्वर पश्य—

मन्दोदरीजनकजाङ्गमनोहरत्वे

भेदोस्ति कोपि यदि नाथ विचारय त्वम् ॥

रावणः-

मनः प्रिये परिमलस्तव भेदमाख्या-

त्यङ्गे विदेहदुहितुः सरसीरुहाणाम् ॥ ३९ ॥

मैन इति । हे प्रिये, तवाङ्गे मैनः मीनस्येवायं परिमलो मैनः भेदमाख्याति कथयति । विदेहदुहितुरङ्गे सरसीरुहाणां परिमलः भेदमाख्यातीति भेदः ॥ ३९ ॥

रूपे तवास्याश्च न कोपि भेदः खेदं प्रिये मद्वचनेन मागाः ।

सीताधरे वा मधुरे दशास्यो रामो रमिष्यत्यथ वाथ सद्यः ॥ ४० ॥

ननु रूपादौ इत्युक्ते किमपि विमुखां दृष्ट्वा पुनराह-रूपेणेति । हे प्रिये, तव अस्याः सीतायाश्च । सुगमम् । वागर्थः प्रतिपाद्यते । रामः अथैव । एवार्थे वाग्वद्-राम एव वा सीताधरे रमिष्यति दशास्यो रावणः सद्य एव वामधुरे वामाः मांसाशिनस्तेषां धुरं वहती वामधूः संग्रामस्तं प्रति रमिष्यतीति रमयिष्यतीत्याक्षिप्यते । कर्मणि चतुर्थी ' वामो स्त्रीसुग्धयुद्धयोः ' इति नाममाला । अन्यत्पूर्ववत् ॥ ४० ॥

मन्दोदरी-

(सकरुणा लंकामधिक्षिपति)

विभीषणः पापकथानिमग्नः स्वापाकुलोभूद्यदि कुम्भकर्णः ।

राजाभिमानी पतितः कलंके लंके निमग्नसि गभीरपंके ॥ ४१ ॥

प्रतिपक्षाश्रयणालङ्कारभङ्गेऽस्तुत्वमेव पापकथा तत्र निमग्नः यदीति निश्चये । कलङ्के पापे सीताभिलापरूपे ॥ ४१ ॥

इति निष्क्रान्ताः सर्वे ॥

इति श्रीहनुमन्नाटके मन्त्रिवाक्यं नाम नवमोऽङ्कः ॥ ९ ॥

इति श्रीहनुमन्नाटके टीकायां नवमोऽङ्कः ॥ ९ ॥

अथ दशमोऽङ्कः ।

ततः सुन्दरं मन्दिरं प्रविश्य रावणः सानुचरः-

भो भो लंकेश्वरानुजीविनो जनाः शृणुत अहमिदानीं माया-

प्रपञ्चरचनाभिर्जानकीमृदुसुरभिस्फीतदोर्मूललालित्य-

विराजमानपीनोन्नतकुचकलशोषशोभितोरःस्थले खेलमान-

स्तन्मधुराधरं पास्यामि ॥

मायाविनोऽनुचराः—यद्रोचते देवस्य ।

राक्षसान्नावयतीति रावणो रामः 'मृत्तिलक्षयोरनु इत्यव्ययवृत्तौ' । लङ्केश्वरस्यानुमृतिं प्रति जीवितुं शीलं येषां ते लङ्केश्वरमरणार्थं वा जीवनं येषां ते भो वानराः 'माया वञ्चनयुद्धयोः' इति विश्वः । युद्धप्रपञ्चरचनाभिः ।

(रावणः)

अथ रंजनिचरेशो रामसौमित्रिमाया-

विरचितशिरसी तद्रूपलावण्यपूर्णं ।

गलदविरलरक्ते प्रेतपर्यस्तनेत्रे

जनकदुहितुरग्रे स्थापयामास पापः ॥ १ ॥

अथेति । तयोः रामलक्ष्मणयो रूपलावण्ये ताभ्यां पूर्णं अचैतन्याद्विपरीतनेत्रं सुगमम् । अथ वागर्थः प्रतिपाद्यते रजनिचरे । स्वप्ने 'रक्षःस्वप्नौ निशाचरौ' इति हैमी । अचितशिरसी अचित ईशः 'अजितात्माऽचितोवशः' इति विश्वः । जनकदुहितुरग्रे स्थापयामास 'एलोपः' इतीकारलोपः । कीदृश इत्यपेक्षायामाह—रामसौमित्रिरूपेण मायया आविः प्रत्यक्षः एकं शिरो रामः एकं लक्ष्मण इति लक्ष्मणो मेघनादं हनिष्यति रामो रावणमिति व्यञ्जकं 'आत्मा वै पुत्र उत्पन्नः' इति श्रुतेः । पं धर्ममासमन्ततः पातीति पापः धर्मपः 'पोस्त्रियां धर्मयमयोः' इत्येकाक्षरी ॥ १ ॥

(जानकी)

सबाष्पं, शिरःसरसीरुहद्वयमालोकयति-

अहह जनकपुत्री फुल्लराजीवनेत्री

नयनसलिलधारागर्भनिर्मुक्तहारा ।

रमणमरणभीता मृत्युना किं न नीता

हृदयदहनजालः संदहेद्वा विशालः ॥ २ ॥

अहहेति । अहह इति खेदे । संदहेत्संदहतु । लोडर्थे लिङ् । सुगमम् । वागर्थः । स्वप्ने सीता वदति-हे रामरमण, जनकपुत्र्यहं मृत्युना रावणकालेन भवता आत्म-समीपं किं न नीता । कीदृशी । मरणभियं प्रापिता अतो हृदयस्थस्त्वद्वियोगाग्निः किं न संदहेत् अपि तु संदहेदेव । चार्थे वा । चकारात्पुनः किं नेति ग्रहणम् ॥२॥

(रामशिरःकमलमधिकृत्य)

हा राम हा रमण हा जगदेकवीर

तर्किं न स्मरसि ।

अधरमधु मदीयं कामकेलीषु पीत्वा-

ऽमृतमिति यदवादीस्तीरवानीरकुञ्जे ।

किममृतपरिपूर्णं शीर्णमप्यम्बरेऽर्क-

स्तम इव नहि शत्रुं नाथ मश्नासि घोरम् ॥ ३ ॥

प्रकरणार्थः स्पष्टः । वागर्थः । हेति कष्टं अनुभूतं भवता । अधरेति तीरे नदी-तीरे वानीरकुञ्जस्तत्र अमृतपरिपूर्णं चन्द्रमण्डलं शीर्णं गतरसं, किं त्वधरामृतं तु चवीनत्वात्सरसमिति भावः । 'जरठारसयोः शीर्णं' इति हैमी । अर्कः सूर्यस्तम इवान्धकारमिव 'क्षीणेन्धतमसं तमः' इत्यमरः । वागर्थेऽप्ययमेवार्थः ॥ ३ ॥

रावणः-

शिरोविरहशोकमोहरोषप्रेमाकुलामालापैराश्वासयति ।

जानकी-सत्वरं प्राणांस्त्यक्तुमिच्छन्ती भोः प्राणाधिनाथ राम ।

अहह मधुरवाणी किं न वक्रारविन्दे

नयनकमलयोस्ते नो मदङ्गे विलासः ।

अमरपुरवधूनां वल्लभोऽद्यापि नूनं
व्रजतु परमहंसो मे त्वदालिङ्गनेन ॥ ४ ॥

कोपातिशयान्मृतमारणोक्तिः, मोहोत्र शोकादिः, रतिस्तदाकुलाम् । वागर्थः । शिरसि शोकमोहौ विरहे अद्यापि रामो मां नालिङ्गतीति रोषप्रेमाणौ । रावणपक्षे राम इति शेषः । वागर्थे रामोपरि भ्रमयित्वेति त्वदालिङ्गनेन हेतुना प्रकरणं सुगमम् । वागर्थे अत्युक्तदृतामाविष्करोति—रावणे हते यावन्निरुद्धदेवाङ्गनावल्लभः यावदिति । मे मम त्वदालिङ्गनाभावेन जीवो व्रजतु ॥ ४ ॥

इति रामशिरःकमलमालिङ्गितुमिच्छति, आकाशे कोलाहलः—

न खलु न खलु सीते रामभूपालमौलिः
समरशिरसि वध्यो न प्रियस्ते कदाचित् ।
स्पृश कथमपि मातर्मा निशाचारिणस्त्वं
हर हर हरभक्तस्यैष मायावातारः ॥ ५ ॥

वागर्थे शिरःकं रावणशिरोग्राहिणं कमात्मानं राममलमतिशयेन रामभ्रान्त्या एनं रामरूपं रावणं मा स्पृशेति ॥ ५ ॥

इत्याकाशवाणीश्रवणमात्रेण शिरसी गगनमुत्पत्य निष्क्रान्ते
रावणेन सह ॥

जानकी—

(सहर्षं, सत्रपं च) अयि परमधर्मिणि कृपातरंगिणि सरमे
किमित्यद्भुतमिति ।

सरमा राक्षसी—(सदयम्)

जानकि त्वं न जानीषे रावणस्यातिदारुणाम् ।
मायामासाद्य मा भैषी रामः कामं स जीवति ॥ ६ ॥

मायावञ्चिनोऽपायमासाद्य अवगम्य मा भैषीर्भयं मा कार्षीः ॥ ६ ॥

कोलाहलं काहलमर्दलानां हेषारवं सज्जतुरंगमाणाम् ॥

आकर्णयाकर्णविशालनेत्रे रामागमादार्तनिशाचराणाम् ॥ ७ ॥

कोलाहलमिति । आशु रामः कौशल्यव्यञ्जकं ज्ञापयति । आकर्णयेति । काहलो
बाद्यभेदः मर्दलो मुरजः । सुगमम् ॥ ७ ॥

विरम विरम शोकात्क्रोपमानोऽथ रामः

सतनयपशुबन्धं रावणं मर्दयित्वा ।

बलभिदुपलनीलः कोमलः कोमलाङ्गि

त्वदधरमधुपानं हुं करिष्यत्यजस्रम् ॥ ८ ॥

विरमेति । बलभिदुपलः इन्द्रनीलमणिस्तद्वन्नीलः इन्द्रनीलमणिवदुज्ज्वलः हुं
कुतस्ते भयमिति । यद्वा हुं रावणं निर्भर्त्स्य ' हुं भये भर्त्सनेऽपि च ' इति
शाश्वतः ॥ ८ ॥

जानकी-

कामं जीवति मे नाथ इति सा विरहं जहौ ।

प्राङ्मत्वा सत्यमस्यान्तं जीवितास्मीति लज्जिता ॥ ९ ॥

काममिति । प्राक्पूर्वं अस्य रामस्य अन्तं मरणं सत्यं मत्वा जीवितास्मि,
पुनः मे नाथो जीवतीति मत्वा शुचं विजहौ त्यक्तवत्यस्मीति । लज्जिता सापन्न-
पाभूदिति ॥ ९ ॥

रावणः-

ततः पुनरप्यशोकवाटिकां प्रविशति मारनाराचभिन्नो रावणः ।

सुरसुन्दरीभिः परिवृतः सीताहृदये विकारमुत्पादयितुम् ।

भो जानकि पश्य ।

अस्मच्चण्डचपेटघातपतितस्वर्दन्तिकुम्भस्थल

स्थूलोन्मुक्तसरक्तमौक्तिकलतास्तोमार्चितांग्रिस्तनाः ।

एतास्त्वत्पदपद्मपदवधूप्रायाः पुरन्ध्रयो ध्रुवं

सीते सम्प्रति संगतं तव सतीचारित्र्यवल्लीफलम् ॥ १० ॥

अथान्यमायामनुवर्णयति—अस्मदिति । हे सीते, तव सतीचारित्र्यं पाति-
जत्यधर्मस्तस्य वल्ली प्रसार एव वल्ली तस्याः फलं सांप्रतं संगतं अद्यैव प्राप्तम् । धर्मः
परत्र फलदस्तव त्वत्रैवेति भावः । तदेव फलं द्योतयति—यतः एताः पुरन्ध्रयः मदी-
यनार्यः त्वत्पदपद्मयोः पदपदवधूप्रायाः भ्रमरीतुल्याः । यथा भ्रमर्योरविन्दमाश्र-
यन्ते तथैवैतास्तव पादमिति भावः । तासां वैशिष्ट्यं द्योतयति—किंभूताः । अस्म-
दीयो यश्चण्डचपेटघातः करतलप्रहारस्ततः पतिताः विदलिताः ये स्वर्दन्तिनस्तेषां
कुम्भस्थलेभ्यः सकाशात्स्थूलं बहुतरं यथा स्यात्तथा उन्मुक्ता निगता याः सरक्तमौ-
क्तिकास्तासां लतास्तोमैर्वल्लीरिसमूहैरर्चिता अंग्रयः स्तनाश्च यासां ताः ॥ १० ॥

सीते पश्य शिरांसि यानि शिरसा धत्ते महेशः पुरा

तानि त्वत्पदसंश्रितानि सुभगे कस्मादवज्ञायसे ।

श्रुत्वैवं परदारलम्पटवचः स्मित्वा हतं रावणं

निर्माल्यानि शिरांसि तानि तव धिक्साध्वीवचः पातु वः ॥

सीते इति । पुरा शिरःकर्तनसमये अवज्ञायसेऽवज्ञां करोषि । स्मित्वेत्यत्र कोपा-
तिशयाद्धास्यं 'शिवोत्तीर्णं तु निर्माल्यं तत्रस्पर्शार्हमुच्यते' इति वचनात् पात्विति
तस्याः वचसान्येऽपि जितकामाः भवन्तीति भावः ॥ ११ ॥

भवित्री रम्भोरु त्रिदशवदनगलानिरधुना

स ते रामः स्थाता न युधि पुरतो लक्ष्मणसखः ।

इयं यास्यत्युच्चैर्विपदमधुना वानरचमू-

र्लधिष्ठेदं षष्ठाक्षरपरविलोपात्पठ पुनः ॥ १२ ॥

भवित्रीति । हे रम्भोरु, अचिराच्छीघ्रमेव त्रिदशानां वदनगलानिमुखसङ्कोचः
भवित्री भाविनी अस्तीति शेषः । कुत इत्यत आह—यतो युधि स प्रसिद्धस्ते त्वदीयो
रामः मम पुरतो न स्थास्यति, उच्चैर्विपदम् । जानकी—हे लधिष्ठ हे लघुतर, इदं
पद्यं षष्ठाक्षरपरं सप्तमाक्षरं तद्विलोपात् विलुप्येति । ल्यब्लोपे पञ्चमी । पुनः पठ
एवमुक्ते सप्तमाक्षरलोपादयमर्थः । चरणत्रिके तु क्रमेण त्रिनविलोपः दशवदनगलानिः
रामः स्थाता, उच्चैःपदं यशोरूपम् ॥ १२ ॥

(सवैदग्ध्यम्)

रे रे लङ्केश लौल्यात् त्रिपुरविजयिनो मा प्रतीषीः प्रसादं
मा मां छित्त्वाल्पबुद्धे न खलु भवसि वै प्राकृतः प्राणरंकः ॥

मारारे मावितारीर्वरमनलभुवा शापितोसीति यस्य

क्रुद्धं मूर्धानमीशोऽप्यनुनयति भृशं सोऽयमुच्चैर्दशास्यः ॥ १३ ॥

रेरे इति । हे सीते, सः अयं त्वत्पदनतः दशास्यः कस्मादवज्ञायसे इति भावः । स कः । यस्येति क्रुद्धं मूर्धानं ईशोऽपि जगतामीश्वरोऽपि रुद्रः उच्चैरनुनयति । इति किम् । रे रे इत्यादरे । लङ्केश त्रिपुरजयिनः सकाशात् मां छित्त्वा प्रसादं मा प्रतीषीः मा स्पृह । मा गृहीप्वेत्यर्थः । हे अल्पबुद्धे, मारारेः खलु त्वं प्राणरङ्को न भवसि । वरगृध्रवः प्राणरङ्गाः त्वं तादृगू न । अत्रेवार्थे वै प्राकृत इवाधुनिक इव यथेदानींतनः प्राणरङ्गस्तथा त्वं नेति भावः । मामेवमाक्रुश्य रुद्रमाक्रोशति-हे मारारे कामशत्रो, वरं मा वितारीः एतस्य वरं मा देहि । तथापि दित्सन्तमालक्ष्याह— अनलभुवा त्वदात्मजेन गुह्येन शापितोसि । चेदस्मै वरं दास्यसि तर्हि गुह्यस्य शपथोस्तीत्यर्थः । वरार्थी भजन्नभक्तो भजनानुसारं दास्यन्नप्रभुरिति श्लोकाभिप्रायः ॥ १३ ॥

अर्थं चेतसि जानकी विरमयत्यर्थं च लंकेश्वरः

किं चार्थं विरहानलः कवलयत्यर्थं च रोषानलः ।

इत्थं दुर्विधवैशसव्यतिकरे दाहे समेप्येतयो-

रकं वेष्टि तु पारदग्ध्यमपरं दग्धं करीषाग्निना ॥ १४ ॥

रामस्य दग्धहृदयत्वमुपपादयन्नात्मनो भजनोयत्वमाह-चित्तस्य द्वौ भागौ तद्विभागं दर्शयति-रामस्येति शेषः । रामस्य चेतसि विषये अर्थं चेतः, यद्वा चेतसोर्ध्वं चेतसि तस्मिन्कर्मणि सप्तमी अर्थं चेतः जानकी विरमयति तत्स्मरणाविर्भावात् । च पुनः अर्थं चेतः लङ्केश्वरो विरमयति तदुत्पन्नकोपातिशयात् । किंच तर्कं । किं सीताक्रान्तरामहृदयार्थं रामविरहानलः कवलयति भस्मीकरोति च । पुनः अर्थं चेतसोर्ध्वं यद्वावणाक्रान्तं तद्रोषानलः कवलयति दुर्विधो दुष्प्रकारो वैशसो हिंसा तस्य व्यतिकरः शीतोष्णव्यत्ययो यत्र एवंभूते एतयोः कामकोपानलयोर्दाहे समेपि

सति । यद्वा एतयोश्चेतसोर्द्वयोर्मध्ये एकमर्धं तुषारदग्धं वेद्मि । कामाग्नेः शीतदाह-
तोक्ता । अपरमर्धं करीपाग्निदग्धं वेद्मि । शुष्कगोमयचूर्णं करीषः । एतेन कोपाग्ने-
रुष्णत्वम् । अतो रामो दग्धहृदयो जातः त्वं मां भजेत्याशयः ॥ १४ ॥

मुग्धे मैथिलि चन्द्रसुन्दरमुखि प्राणप्रयाणौषधि

प्राणान् रक्ष मृगाक्षि मन्मथनदि प्राणेश्वरि त्राहि माम् ।

रामश्चुम्बति ते मुखं च सुमुखेनैकेन चाहं पुन-

श्चुम्बिष्यामि तवाननं बहुविधैर्मुञ्चाग्रहं मानिनि ॥ १५ ॥

पुनरप्यनुनयति—मुग्ध इति । दैन्याविष्करणाय पुनःपुनः संबुद्धिः । हे मन्मथ-
नदि कामतरङ्गिणि, प्रकरणं सुगमम् । वागर्थः प्रतिपाद्यते । आत्र रामस्य विप्रलम्भे
प्रलापावस्था । सोक्ता रसोदधौ 'कान्ताश्रितकाल्पनिकन्यवहारः स्यात्प्रलापोयम्'
इति । अत्र मुग्धे इत्यादि पूर्वं कल्पना रामे वदति । हे मुग्धे इत्यादि संबोधनवति
मैथिलि, रामोहं एकेन निरुपमेन मुखेन ते मुखं बहुविधैश्चुम्बनभेदैश्चुम्बिष्यामि ।
हे मानिनि, आग्रहं मुञ्च त्यज । पुनरपि तवाननं त्वदीयमाननं, मामिति शेषः ।
मां चुम्बिष्यतीति आग्रहं मुञ्चेत्यर्थः । 'वर्तमानसामीप्ये वर्तमानवद्वा' । परस्पर-
चुम्बनाद्रससङ्गः सूचितः ॥ १५ ॥

जानकी—

विरम विरम रक्षः किं वृथा जल्पितेन

स्पृशति नहि मदीयं कण्ठसीमानमन्यः ।

रघुपतिभुजदण्डादुत्पलश्यामकान्ते-

र्दशमुख भवदीयो निष्कृपो वा कृपाणः ॥ १६ ॥

विरमेति । हे रक्षः दशमुख, भवदीयः निष्कृपो निर्दयः कृपाणः खङ्गः वा
स्पृशति । वा दृठात्स्पृशति । सुगमम् ॥ १६ ॥

पश्य—

मद्भयानेनाभवद्रामः सीता रक्षस्तु तस्य वै ।

पश्य त्वत्कुलनाशाय मया रामेण भूयते ॥ १७ ॥

मद्वथानेनेति । क्रोधातिशयात् कोपमाविष्करोति-हे रक्षः-मया ज्ञातम् । मद्वथा
नेन रामः सीताभूत् । त्वद्धतेन विशेषितत्वात्तस्य रामस्य ध्यानेनाद्य मया रामेण
भूयते । रामो भवामोत्यर्थः ॥ १७ ॥

इति रावणो निष्क्रान्तः ।

निजमन्दिरं कियन्तं समयं नीत्वा (स्वगतं) महान्तं प्रपञ्च-

मुत्पाद्य नूनं जानकीभनुभविष्यामीत्यवधार्य-

भेरीनिःसाणशंखध्वनिगणतुरगस्यन्दनस्फीतनादैः

सानन्दं राक्षसेन्द्रः कटकभटभुजास्फालकोलाहलेन ।

लंकामापूर्य रामः स्वयमभवदथो मायया रावणस्य

छिन्नान्मूर्ध्नो दधानः शिरसिरुहभरेष्वेकतः पञ्च पञ्च ॥ १८ ॥

भेरीति । राक्षसेन्द्रः स्वयं रामोऽभवत् रामरूपोभवदिति । मायया छिन्नान्कृत्तान्
रावणस्य मूर्ध्नः शिरसिरुहभरेषु केशेषु एकतः पञ्च दधानः रामवेषधारिमायाराव-
णस्य मस्तकान्पञ्च पञ्च कराभ्यां दधानः काकाक्षिन्यायेन एकत इत्युभयत्र
गृह्यते ॥ १८ ॥

एवंविधो भूत्वा पुनरशोकवनिकां प्रविश्य रावणः-

लंकाभटोऽथ रघुनन्दनवेषधारी

पापो जगाम पुरतो जनकात्मजायाः ।

नाम्नापि यस्य कुत इच्छति तस्य रूपा-

दन्याङ्गनापहरणे न मनः कदाचित् ॥ १९ ॥

तत्रागतः सकामश्चेदत आह-लङ्केति । यस्य रामस्य नाम्नः सकाशान्तद्रुहणादेव
मनः नामप्रहीतुरन्याङ्गनापहरणं नेच्छति, किमु कर्तुम् । तस्य रामस्य रूपात्पराङ्ग
नाहरणं कुत इच्छतीति ॥ १९ ॥

जानकी रघुनन्दनवेषधारिणं तमालोक्य (सहर्षम्)

साक्षादालोक्य रामं इदिति कुचतटीभारनम्रापि हर्षा-

दुत्थायोदस्तदोभ्यां दरदलितकुचाभोगचैलोनताङ्गी ।

धन्याहं प्राणनाथ त्यज रजनिचरच्छिन्नशीर्षाणि गाढं
मामालिंगाय खेदं जहि विरहमहापावकः शान्तिमेतु ॥ २० ॥

साक्षादिति । साक्षान्निःसंशयं राममालोक्य झटिति शीघ्रं हर्षादुत्थाय कुचतटी
भरेण नम्रापि । एतेन झटित्युत्थानायोगो दर्शितः । उदस्तदोर्भ्यां रामालिङ्गनायो-
द्गतभुजाभ्यां द्रुमीपद्मलितं स्फोटितं यत्कुचाभोगचैलं कुचमण्डलवस्त्रं तद्युक्तमुन्नत-
मङ्गं कुचरूपं यस्याः । सुगमम् ॥ २० ॥

इत्यालिंगितुमिच्छति—

रामवेषधारी रावणः—(सविषादम्)

भूत्वा ततोप्यवसरे जनकात्मजायां

लंकापतिर्भकरकेतुशरातुरायाम् ।

कृत्रिणो विशीर्णमणिदण्डयुतः स्मरार्तः

पापात्ततः शिव शिवान्तरधीयत द्राक् ॥ २१ ॥

भूत्वेति । ततोऽनन्तरं अवसरे आलिङ्गनसमये स्मरार्तः रामरूपधारणात्पुरा कामा
तौपि रावणः कृत्रिणो भूत्वा ततः पापात्सीतावञ्चनाश्रितपापतः अन्तरधीयत अह-
श्योऽभूत् । द्राक् शीघ्रं जनकात्मजायां रामदर्शनात्कामशरातुरायां सत्याम् । शिव
शिव कष्टं कष्टम् ॥ २१ ॥

जानकी—

सरमोपदेशाद्रावणं रघुनन्दनवेषधारिणं मत्वा (सविषादं)

जानकी—

हाकाश ! हा धरणि ! हा वरुणार्क ! वायो !

वेत्स्यामि धर्म ! कथमागतमात्मनाथम् ।

(आकाशे) मन्दोदरी रघुशराहतराक्षसेन्द्रं

चुम्बिष्यति त्वमपि वेत्स्यसि तत्र रामम् ॥ २२ ॥

हेति । यत्र काले मन्दोदरा राक्षसेन्द्रं चुम्बिष्यति तत्र तस्मिन्नवसरे त्वमपि वेत्स्यसि । उक्तं च—‘पञ्चतत्त्वानि धर्मश्च रविचन्द्रौ च पाशश्रुत् । रात्रिर्दिवा नरस्यैते वृत्तज्ञाः समुदीरिताः’ इति मनुः । अतः आकाशादीनां रावणवृत्तज्ञानसामर्थ्यात् ॥ २२ ॥

अथ निजकेलिमन्दिरस्थो रावणः—(स्वगतम्)

कृतकृत्येपि रामत्वे वर्तमाने मयि स्थिते

निरुध्यन्त्येव ताः सर्वाः पापमूलाः प्रवृत्तयः ॥ २३ ॥

अथेति । रामत्वे रामभावे विषये वर्तमाने मयि स्थिते सति । कीदृशे मयि । कृतकृत्ये कृतं कृत्यं येन । यद्रामकृत्यं रावणशिरःकर्तनादिकं तदपि कृतमिति भावः । तदपि एताः प्रवृत्तयः ह्रीवत्त्वादयः निरुध्यन्ति । कीदृश्यः । पापं मूलं यासां ताः पूर्वपापान्नात्रेप्सितसुखमिति कामिमतम् ॥ २३ ॥

जनस्थाने भ्रान्तं विषयमृगतृष्णाहृतधिया

वंचो वैदेहीति प्रतिपदमुदश्रु प्रलपितम् ।

कृता लंकाभर्तुर्वदनपरिपाटीषु घटना

मयाप्तं रामत्वं कुशलवसुता न त्वधिगता ॥ २४ ॥

इति श्रीहनुमन्नाटके रावणप्रपञ्चो नाम दशमोऽङ्कः ॥ १० ॥

जनस्थाने इति । विषयः सीताभिलाषः स एव मृगतृष्णा तथा आ समन्ततो हता धीर्यस्य तेन मया रावणेन जनस्थाने दण्डकारण्ये देशे भ्रान्तं, अत्राप्युदश्रु यथा स्यात्तथा प्रतिपदं हे वैदेहीतिवचः प्रलपितं, अथ च लङ्काभर्तुर्मे सम वदन्तानां या परिपाटी तस्या वियोजनं कर्तनमिति यावत् । कृता वदनपरिपाटीषु घटनेति-पाठे रावणमुखपंक्तिषु इषु घटना वाणयोगप्रहारः कृतेति । मयापि रामत्वं मया-रामरूपत्वम् आप्तं प्राप्तम् । तथापि कुशलवसुता सीता नाधिगता न प्राप्ता । ‘दर्मसी रनृपाः कुशाः’ इति हैमी । कुशेन सीरेण लब्धते लक्ष्यत इति कुशलवः सीरध्वजो जनक इत्यर्थः । इदमेव पद्यं हतरावणस्य प्राप्तराज्यस्य परित्यक्तसीतस्य रामस्य वाक्येन व्याकुर्वन्ति । तद्यथा—विषया एव मृगतृष्णा चतुर्दशसमान्वने स्थित्वा

१ न्वितधिया इति पाठान्तरम् ।

राज्यं प्राप्स्यामीति मृगतृष्णाविषयः सीताभिलापस्तदन्वेषणरूपः, रमयति सर्वा-
निति रामो राज्यं तद्भावो राज्यत्वमपि प्राप्तम् । अन्यत्पूर्ववत् । अथास्य तृतीयो-
प्यर्थोऽस्ति । कस्यचिद्विक्षुकवाक्येन । विषयाः सक्चन्दनखीपुत्रलालनरूपास्त एव
मृगतृष्णावद्विद्यमानास्तैराहता धीर्यस्य तेन मया भिक्षुणा जनस्थाने जनानां
लोकानां स्थानेस्थाने गृहेगृहे भ्रान्तम् । एकवचनमुपलक्षणं जात्येकवचनं वा । वै
निश्चयेन प्रतिपदं देहीति उद्भूय यथा स्यात्तथा प्रलपितम् । 'पदं स्थाने रसस्थितौ'
इति चरकः । यस्य रसस्य यः आश्रयस्तदग्रे तद्रसाभिनयेन उद्भूत्वमुक्तम् । अलम-
त्यर्थं कामर्तुः कुत्सितप्रभोः संबन्धे वदनस्य परिपाटी रसाभिनयवाक् चातुर्यादिरूपा
तस्या विशेषे घटना चेष्टा कृता । एवं रामत्वं तत्तद्रञ्जनत्वमाप्तं कुशलवसुता उत्त-
मवसुतं रत्नहेमादिसमूहरूपा नाधिगता न प्राप्तेति ॥ २४ ॥

इति श्रीमद्धनुमन्महानाटके दीपिकायां मोहनदासविरचितायां रावण
प्रपञ्चो नाम, दशमोऽङ्कः ॥ १० ॥

एकादशोऽङ्कः ।

अथ तत्र सुवेलाद्रिकटके लंकापतेः सकाशादधिगतं
दूतमङ्गदं जानकीवल्लभः पप्रच्छ । अये दूताङ्गद !
लंकाेश्वरे सन्धिर्न जनिता प्रीतिकारिणी स्यादनुप-
कारिणी वा ॥

अङ्गदः—

राजन् सर्वथेयमनुपकारिणी पुलस्त्यापत्ये प्रीति-
रिति भगवानिहोदाहरणम् हरिणाङ्कुशेश्वरस्तद्गुरुत्वात् ॥
उक्षा रथो भूषणमस्थिमाला भस्माङ्गरागो गजचर्म वासः ।
एकालयस्थेऽपि धनाधिनाथे सख्यौ दशेयं त्रिपुरान्तकस्य ॥ १ ॥

अथेति । उक्षेति । उक्षा वृषः धनाधिनाथे कुबेरे त्रिपुरान्तकस्य रुद्रस्य दशा
विपरीता तथा रुद्रानुचरस्यापि । रावणस्य विपरीतैव मतिरिति भावः ॥ १ ॥

रामः-(विहस्य)

भो महावीराङ्गद युवराज वानरभटान्ब्रूहि । भो भोः

सूर्योदये रामस्य समरोत्सवो भविष्यति ॥

अङ्गदस्तथैव करोति । कटके शयानौ रामलक्ष्मणौ

निहन्तुं रावणेन प्रहिता प्रभञ्जनी नाम राक्षसी ॥

उत्खातदारुणसुतीक्ष्णकृपाणिकासौ

वीराटवीषु निशि निर्भरतः शयानम् ।

दृष्ट्वा सुदर्शनगुरुभ्रमणेन गुप्तं

रामं निहन्मि कथमद्य वरं वराकी ॥ २ ॥

उत्खातेति । अस्यायमर्थः । सा प्रभञ्जनी राममिति दृष्ट्वा । इति किम् । वराक्यहं अद्यास्मिन्नवसरे कथं निहन्मि । कीदृशी उत्खाता कोशान्निःसारिता दारुणा सुतीक्ष्णा च कृपाणिका छुरिका यस्याः सा । हननाक्षमत्वमेव द्योतयति- निर्भरतः निविडासु वीराटवीषु वीरपङ्क्तिषु ज्ञयानं 'वनपङ्क्तयोरथाटवी' इति हैमी । तत्रापि सुदर्शनाख्यचक्रस्य गुरु यथा स्यात्तथा भ्रमणेन रामस्य विश्वतः परिक्रमेण गुप्तं रक्षितम् ॥ २ ॥

तत्रावसरे प्रबुद्धमङ्गदं वीरमवगम्याधीरं पुनर्गन्तुमुद्यता प्रभञ्जनी ॥

अङ्गदः-(साटोपम्)

मा गास्तिष्ठ निशाचरि क्षणमपि स्थित्वा पुनर्गम्यतां

यत्रास्ते भुजविक्रमाखिलजगद्विद्रावणो रावणः ।

अद्याप्यङ्गदबाहुपाशपतिता मूढे किमाक्रन्दसे

सिंहस्यान्तिकमागतेव हरिणी कस्त्वां परित्रायते ॥ ३ ॥

हे निशाचरि, मा गाः क्षणं स्थित्वा यत्र रावणस्तत्र पुनर्गम्यताम् । किमाक्रन्दसे
...यमाक्रन्दं करोषि । सुगमम् ॥ ३ ॥

कटके वानरभटास्तद्वोरचीत्कारमाकर्ण्य भैरवरवै-
 दौस्तम्भास्फालकेलिमभिनीय साटोपमुत्पाटितमू-
 लोग्रशैलधारिणः प्रचण्डकोलाहलेन लङ्कामाकु-
 लयन्तोऽक्रूपारस्येव यामिन्याः परं गताः ॥
 लंकायां रावणः सूर्योदयमासाद्य वानरवाहिनीको-
 लाहलामर्षमूर्च्छितः समरभूमौ कटकमुत्कटं प्रस्था-
 प्य लंकावलशिखरपर्य्यंकमारुह्य पुरःस्थितेन महो-
 दरेण मंत्रिणा सह रामवाहिनीमहिमानं पश्यति स्म ।

तत्र रामकटके वानराः—

खेलन्तोखिलवानरा जलनिधौ दृष्ट्वा रणे राक्षसा-
 नुत्पाट्याशु विमानमेव जगृहुः पृथ्वीं समां चक्रिरे ।
 दृष्ट्वा तं च विभीषणं रघुपते त्राहीति वाक्यं तदा
 श्रुत्वासौ हनुमानुपेत्य तरसा प्रीत्या ददर्श स्वयम् ॥ ४ ॥

खेलन्त इति । आशु शीघ्रमुत्पाट्य उन्मूल्य विमानं विविधवृक्षसमूहं 'मानश्चि-
 तोन्नतौ वृक्षे' इति हैमी । मानानां समूहो मानं विविधं मानं, यद्वा उत्पाट्य धुरा-
 यद्गानि विभज्य विमानं राक्षसानां रथादीनि विभीषणं दृष्ट्वा च पुनः रघुपते त्राहीति
 विभीषणवलस्य वाक्यं श्रुत्वा हनुमानुपेत्य स्वयमात्मानं प्रीत्या ददर्श दर्शयामास ।
 विभीषणस्थानमगमदित्यर्थः । अन्यत्सुगमम् ॥ ४ ॥

लङ्कायां रावणः महोदरं पृच्छति । भो महोदर !

कदागतो रामोऽस्माभिर्न विदितं रामागमनदिनम् ॥

महोदरः—(सीतां प्रयच्छतु रामायेति बुद्ध्या साहसमवलम्ब्य)

राजल्लङ्केश्वर !

न्यञ्चद्भुवलयं चलत्क्षितिधरं क्षुभ्यत्समस्तार्णवं

त्रस्यद्वैरिवधूविलोचनजलप्रारब्धवर्षोद्गमम् ।

प्रोदं चत्कपिवाहिनीपदभरव्याधूतधूलीपट-

च्छन्नादित्यपथं कथं न विदितं तज्जैत्रयात्रादिनम् ॥ ५ ॥

न्यञ्चदिति । हे रावण, जीयतेस्मिन्निति जैत्रं तस्य रामस्य जैत्रं चेदं यात्रादिनं कथं न विदितं केन प्रकारेण न ज्ञातम् । किं भूतं जैत्रम् । यात्रादिनं न्यञ्चन्नम्री-भवद्भूवलयं यस्मिन्नादिति सर्वत्र चलन्तः क्षितिधराः यस्मिन् क्षुभ्यन्तः समस्ताः अर्णवा यस्मिन्तत् । यद्वा सर्वे अर्णवाः त्रस्यन्तो ये वैरिणः रक्षांसि तेषां वधवस्तासां विलोचनजलैः प्रारब्धो वर्षाया उद्गमो यत्र प्रकर्षेणोद्गच्छन्तो ये कपयस्तेषां वाहिनीभ्यः पदभरेण चरणप्रक्षेपातिशयेन व्याधूतो व्युत्थापितो यो धूलिपटोऽणुविस्तार-स्तेन छन्नः आच्छादितः आदित्यपथो यस्मिन् । 'विस्तारे पटञ्च' ॥ ५ ॥

जयप्रयाणे रघुनन्दनस्य धूलीकदम्बास्तमिते दिनेशे ।

शशिप्रभं छत्रमुदीक्ष्य बाला सूर्योदये रोदिति चक्रवाकी ॥ ६ ॥

जयेति । जयार्थे प्रयाणं जयप्रयाणम् ॥ ६ ॥

सहायार्थमिन्द्रप्रदत्तं छत्रगजतुरंगावलीसंभवो रामदेवस्य ॥

रावणः—महोदर ! रामः कुत्रास्ते ।

महोदरः—देव ! पश्य—

अङ्गे कृत्वोत्तमांगं पुवगबलपतः पादमक्षस्य हन्तु-

भूमौ विस्तारितायां त्वचि कनकमृगस्याङ्गशेषं निधाय ।

बाणं रक्षःकुलघ्नं प्रगुणितमनुजेनार्पितं तीक्ष्णमक्ष्णोः

कोणेनोद्वीक्ष्यमाणस्त्वदनुजवचने दत्तकर्णोऽयमास्ते ॥ ७ ॥

अपि च—भूमङ्गाद्वदसिन्धू रघुपतिरवताद्वन्दिना वेदितोसौ

विष्टस्ते मातुलस्य त्वचि पुनरनुजं मन्त्रिणो दत्तकर्णाः ।

बाणे दत्तार्धदृष्टिस्तव जयपिशुने लक्ष्मणे सस्मितो यः

सुग्रीवग्रीवबाहुः कृतचरणभरः सोऽङ्गदे रावणोऽयम् ॥ ८ ॥

अङ्गे इति । प्लवगत्रयपतेः सुग्रीवस्य, अक्षस्य त्वत्सुतस्य हन्तुः हनुमतः अङ्गे
इत्युभयत्र धनुर्जयस्यातिशयज्ञानार्थं रक्षःकुलत्रमिति । अत्र ज्याविशिष्टत्वं प्रगुणि-
तत्वं त्वदनुजवचने । एतेन लङ्कामङ्गक्रमकथाकथनं सूचितम् ॥ ७ ॥ ८ ॥

गगनं गिलितं भूमिर्गिलिता गिलिता दिशः ।

सरितः प्लवगैः पीताः सीतापतिपदानुगैः ॥ ९ ॥

गगनमिति । हे रावण, सीतापतिपदानुगैः प्लवगैर्गगनं लोपितम् । भूमिर्गिलिता
अदृश्या कृता । दिशो गिलिताः निरालोकीकृताः । एतेन तद्बहुत्वमुक्तम् ॥ ९ ॥

देव महोत्पातं पश्य मध्यन्दिनेऽपि ।

क्वचिन्मीनः क्वचिन्मेघः क्वचिल्लम्बितकृत्तिका ।

क्वचिन्मृगशिरः सार्द्धं नभो व्याधगृहायते ॥ १० ॥

- क्वचिदिति । पूर्वाचरमचरणउत्तरारेवत्युपलक्षितो मीनः । अश्विनीभरण्युपल-
क्षितो मेघः कृत्तिका सर्व्वेव सार्द्धं आर्द्रासहितं मृगशिरः । व्याधगृहेषि मीनो मत्स्यः
कृत्तिका कृपाणिका 'कृत्तिका स्त्री कृपाणिका' इति हैमी । मृगशिरो मृगमस्तकं
सार्द्धं सरुधिरम् ॥ १० ॥

रावणः—(साभ्यसूयम्)

अहो महोदरामात्य किमर्थं वल्गसेपश्य—

प्रतापं संसोढुं रविरपि दशास्यस्य न विभु-

निमज्जत्युन्मज्जत्यपरजलधौ पूर्वजलधौ ।

हरिः शेते बाधौ निवसति हिमाद्रौ पुरहरो

विरिञ्चिः किञ्चापि स्वनिजकमलं मुञ्चति न वा ॥ ११ ॥

रावणः एतदुक्तैरात्मनोऽमङ्गलमवगम्याक्षिपति—प्रतापमिति । प्रतापाकान्तः
क्षैत्यमाश्रयतीति प्रसिद्धम् । तदेव द्योतयति—अपरजलधौ पश्चिमसमुद्रे मज्जति पूर्व-
समुद्रे उन्मज्जति स्वस्य जनिरुत्पत्तिर्यस्मात्तत्कमलम् ॥ ११ ॥

अत्रान्तरे यथा रावणो न वेत्ति तथाशोकवनिकास्थित-

विमाने जानकीमारोप्य रामं दर्शयति स्म सरमा ॥

विदेहदुहितुर्दृष्टिर्दशग्रीवरिणौ बभौ ।

सुनीलेव मनोरम्ये तमाले मधुपाङ्गना ॥ १२ ॥

विदेहेति । दृष्टेर्मधुपाङ्गनासाम्यं रामस्य तमालसाम्यमिति । सुगमम् ॥ १२ ॥

तत्र रामकटके वानराणाम्-

हेमप्राकारजंघनां रत्नद्युतिदुकूलिनीम् ।

लंकामेके त्रिकूटस्य ददृशुर्वनितामिव ॥ १३ ॥

हेमेति । वानराणां मध्ये एके वानराः । सुगमम् ॥ १३ ॥

लंकायां रावणः । भो महोदर ! सर्वैर्मन्त्रिमिः प्रबो-

ध्यतामयं वीरः कुम्भकर्णः ॥

महोदरः-यदाज्ञापयति देव इतिनिष्क्रम्य कुम्भकर्णनिद्रालयं जगाम ।

तत्र कुम्भकर्णप्रिया-

विरम विरम तूर्णं कुम्भकर्णस्य कर्णा-

न्नखलु तव निनादैरेष निद्रां जहाति ।

इति कथयति काचित्प्रेयसी प्रेक्ष्यमाणा

मशकगलकरन्ध्रे हस्तियूथं प्रविष्टम् ॥ १४ ॥

विरमेति । काचित् कुम्भकर्णस्य प्रेयसी कर्णाभ्यर्णे चीत्कुर्वन्तं महोदरमिति कथयति । इति किम् । विरमविरमेत्यादिसर्वत्रानादरे वीप्सा । किंभूता प्रेयसी । मशकवत्कुम्भकर्णगलकरन्ध्रे मुखेन श्वासानापूर्वापोह्य हस्तिभिराक्रममाणस्यापि गलच्छिद्रे मशकवत् । यथा अनेके मशकाः कस्मिंश्चिच्छिद्रे विशन्ति एवं मुखश्वासेनास्यान्तर्गतं हस्तिसमूहं प्रेक्ष्यमाणा । योन्तर्हस्तिभिरपि नावबुद्धः स कथं भवेच्चीत्कारैरिति भावः ॥ १४ ॥

निद्रां तथापि न जहौ यदि कुम्भकर्णः

श्रीकण्ठलब्धवरकिन्नरकामिनीनाम् ।

गन्धर्वयक्षसुरसिद्धवराङ्गनाना—

माकर्ण्य गीतममृतं परमं विनिद्रः ॥ १५ ॥

निद्रामिति । यदि यदा तथापि गजाक्रमणमन्त्रिचीत्कारैरपि तदा सङ्गीतमाकर्ण्य विनिद्रो जात इति शेषः । अमृतं अमृतवन्मधुरं परममत्युत्कृष्टलक्ष्मि ॥ १५ ॥

स्वकटके मारुतिः—

जृम्भासंभारभीमभृकुटितटनटत्कुम्भकर्णाट्टहास-

व्यासव्याकोशवक्रव्यतिकरचकितप्राणिपुण्यप्ररोहः ।

लीलालोलन्मृणालीमृदुमिथिलसुतासङ्गभूपालहंसः

पायात्तिन्दूरपूर्वाचलशिखरशिरःशेखरो रामचन्द्रः ॥ १६ ॥

कुम्भकर्णोत्थापनमिया वानरानवलोक्यातिसदयो मारुतिः आशिपमनुवदति । जृम्भेति । रामचन्द्रः पायात् । किंभूतः । जृम्भासंभारेण जृम्भातिशयेन भीमं यत् भृकुटितटं तेन सह नटत् आविर्भवत् कुम्भकर्णाट्टहासस्तस्य व्यासेन विस्तरेण युक्तो यो व्याकोशोन्तरालस्तद्युक्तं यद्वक्त्रं तस्य व्यतिकरेण किमिदमित्यज्ञानेन चकिता ये प्राणिनस्तेषां पुण्यप्ररोहः पुण्योदयस्तद्वयनिवर्तक इति । पुनः लीलयाँ लोलन्ती चञ्चला मृणाली पद्मिनी तद्वन्मृद्वी च या मिथिलसुता तस्याः सङ्गे राजहंसः यथा पद्मिनीसङ्गाद्राजहंसो मोदते तद्वदयमपि सीतासङ्गादिति भावः । पुनः सिन्दूरवदरूपो यः पूर्वाचल उदयगिरिस्तस्य शिखरे शिर इव शिरःसूर्यस्तस्य शेखरः शिरोरत्नसूर्यकुलकेतुरिति ॥ १६ ॥

लंकायां कुम्भकर्णः—

सुप्तोत्थितः कवलयन् पलशैलजालं

तीव्रासवं परिपिबन्नपि कुम्भकर्णः ।

तृप्तिं जगाम न तथेत्यवदत् सुराया

गंगां पिबामि यमुनां सह सागरेण ॥ १७ ॥

सुप्तोत्थित इति । पलशैलाः मांसगिरयस्तेषां जालं बहुपर्वतोच्चमांसराशिमिति । तीव्रासवमतिमादकमदिराम् । यदा तृप्तिं न जगाम तदा इत्यवदत् । इति किम् । सुराया इत्यादि ॥ १७ ॥

स्वकटके रामः—

उपस्थितं वीक्ष्य तमाह रामो लंकाशिरोनिर्मितजानुदघ्नम् ।
भो मारुते यन्त्रमुदस्तमेतत्किन्नेत्यवादीत्स च कुम्भकर्णः ॥ १८ ॥

उपस्थितमिति । तं कुम्भकर्णम् । किंभूतम् । लङ्काशिरः लङ्काशिखरं निर्मितं जानु-
दघ्नं जानुप्रामाण्येन यस्य तम् । उत्थितस्य लङ्काशिखरं जानुप्रमाणमिति भावः ।
'प्रमाणे दृष्टादयः' । भो मारुते एतत्किं यन्त्रमुदस्तं अष्टधातुघटितं लङ्काप्रक्षेपकरणं
यन्त्रम् । यद्वा यन्त्रं काल उदितः किं 'यन्त्रं कालेक्षुचक्रयोः' इति विश्वः । मारु-
तिर्नेत्यवादीत् । यन्त्रं नेति च पुनः कुम्भकर्ण इत्यवादीत् ॥ १८ ॥

कुम्भकर्णः—(रावणसमीपभागमागम्य) भो राजन् !

यद्यपि क्षितिपालानामाज्ञा सर्वत्रगा स्वयम् ।

तथापि शास्त्रदीपेन संचलन्त्यवनीश्वराः ॥ १९ ॥

यद्यपीति । सर्वत्रगा सर्वतोऽखण्डिता सर्वत्र गीयते प्रमाणीक्रियते वा । सुगमम् ।
संचरन्त्यवटेऽसतामिति पाठेन शास्त्रमेव दीपस्तस्मिन्सति असतामशास्त्रवर्तिनां
अवटे गर्तरूपे मार्गे संचरन्ति साधव इति शेषः ॥ १९ ॥

(रामाय जानकी दीयतामित्यभिप्रायः)

रावणः—

इदं भ्रातृवचः श्रुत्वा तथेत्याह दशाननः ।

शास्त्रनिःसंशया वाचः सतां कस्य न वल्लभाः ॥ २० ॥

इदमिति । तथेति शिरश्चालनेनाङ्गीकारः । सतां शास्त्रानुवर्तिनां शास्त्रनिः-
संशया वाचः शास्त्रनिर्णयान्ताः । 'वद कस्य न वल्लभाः' इति वा पाठः ।
सुगमम् ॥ २० ॥

जानकीं न समर्पयामीत्यभिप्रायाद्वावणः—(सावज्ञम्)

उत्क्षिप्तस्फटिकाचलेन्द्रशिखरश्रेणीनिघृष्टाङ्गदै-

रोभिः पीनतरैः सुरासुरभयप्राप्तप्रतिष्ठैर्भुजैः ।

संग्रामे मम कुम्भकर्णं विजयः किं त्वद्गुजाडम्बरः ।

प्रत्याशाशिथिलोस्म्यहं ब्रज पुनः स्वापाय निद्रालयम् ॥ २१ ॥

उत्क्षिप्तेति । उत्क्षिप्त उद्धृतो यः स्फटिकाचलः कैलासः किंत्वयेति शेषः ।
सुगमम् ॥ २१ ॥

कुम्भकर्णो भीममालम्ब्य—

राजन्मागा विषादं परिहर बलवद्विद्विषः शोकशल्यं

कल्याणान्याश्रयन्तामहमहमिकया नो भवन्तं जहामि ।

कः कालः को विधाता किमरिकुलभयं को यमः के च याम्याः

को रामः के कपीन्द्राश्वलति मयि रणे रोषिते कुम्भकर्णे ॥ २२ ॥

राजन्निति । बलवांश्चासौ विद्विद् रामस्तस्य मत्सकाशात् शोकशल्यं अहमह-
मिकया पूर्वशौर्यप्रकटनेन 'अहंपूर्वमहंपूर्वं युद्धार्होऽहमिका मता' इत्यभिधानचिन्ता-
मणौ । अन्यत्सुगमम् । सर्वकल्याणानि आश्रयन्ताम् । त्वामिति शेषः ॥ २२ ॥

रावणः (सानन्दं) महाबलपराक्रमै राक्षसभटैः

परिवृतो रणप्राङ्गणेष्वतरतु वत्सः ।

कुम्भकर्णः । (साक्षेपं) तथा कृत्वा—

अयि कपिकुलमल्लाः किं मुधा यात भीता

नहि जगति भवद्भिर्युध्यते कुम्भकर्णः ।

अपि जलधरपोतो लेढि किं स्वल्पकुल्या

मपि मशककुटुम्बं केसरी किं पिनष्टि ॥ २३ ॥

अयीति । अयीति संभावनायाम् । हे कपिकुलमल्लाः हे कपिवराः, मुधा भीताः
सन्तः किं यात कस्माद्भ्रजत । तदुपपादयति—नहीति । अत्र युद्धदृष्टान्तद्वयमाह—
जलधरपोतो मेघवालोपि अल्पतरमेघोपीत्यर्थः । 'पोतो वार्यान्वालयोः' इति हैमी ।
'कुल्याल्पा कृत्रिमा सरित्' इत्यमरः । लेढि आस्वादयति पिनष्टि मारयति ।
राक्षसवालोपि अल्पवलैर्वानैर्नैर्न युध्यते मम तु का कथेति भावः ॥ २३ ॥

अपिच-

नाहं वाली सुबाहुर्न खरत्रिशिरसौ दूषणस्ताटकाहं

नाहं सेतुः समुद्रे न च धनुरपि यत्पुण्यम्बकस्य त्वयात्तम् ।

रैरे राम प्रतापानलकवलमहाकालमूर्तिः किलाहं

वीराणांमौलिशल्यः समरभुविचरः संस्थितः कुम्भकर्णः ॥ २४ ॥

नाहमिति । खरश्च त्रिशिरश्चैतौ राक्षसजातौ । आत्तं भग्नं रामस्य यः प्रतापानलस्तस्य यः कवलस्तद्गहणाय महाकालरूपः । अथ वागर्थः । वाल्यादिभिरशन-
पूर्तिर्न जाता । मया तु रामप्रतापाग्निस्त्वो भविष्यतीत्याह-रामप्रतापालनस्य
कवलाय यो महान्कालस्तस्य मूर्तिरेकोऽस्मीति वुमुक्षितरामाग्रेरतिकालो द्यातस्त-
त्पूर्तिरयेति भावः ॥ २४ ॥

(ततो गगनमुत्पत्य)

सुग्रीवं बाहुमूले प्लवगबलपतिं कण्ठदेशे भुजेन

क्षिप्त्वा निष्पीड्य गाढं रजनिचरपुरीं संदधानो जगाम ।

सानन्दं कुम्भकर्णस्तदनु कपिभटस्तस्य तूर्णं सकर्णं

घ्राणं जग्ध्वा जगाम स्वशिविरमुदरं कूर्परेणाभिहत्य ॥ २५ ॥

सुग्रीवमिति । बाहुमूले कक्षायां गाढं यथा स्यात्तथा निष्पीड्य पुनरचेतनं
ज्ञात्वा भुजेन कण्ठदेशे क्षिप्त्वा संदधानः सन् सानन्दं यथा स्यात्तथा लङ्कां जगाम
कूर्परेण बाहुमध्यस्थानेन 'स्यात्कफोणिस्तु कूर्परः' इत्यमरः ॥ २५ ॥

निःश्वस्योत्सृज्य बाष्पं नयनकमलयोश्चात्मनो वारि दत्त्वा

कृत्वा लंकोपगूढं सकरुणमपुनर्भावि नीत्वा त्रिशूलम् ।

क्रोधान्धः कालमूर्तिः प्रलयहुतवहाङ्गारनेत्रो विकर्ण-

श्छिन्नघ्राणोऽवतीर्णः पुनरपि समरप्राङ्गणे कुम्भकर्णः ॥ २६ ॥

१ भ्रमैर्यानां त्रयेण त्रिमुनियतियुता सगंधरा सा प्रसिद्धा, इतिलक्षणानुरोधेन खरत्रिशिरसेति
पदे छन्दोभंगः कस्य प्रमादेन निपतित इति न ज्ञायते ।

निःश्वस्येति । नयनकमलयोः सकाशाद्वाप्पमुत्सृज्य आत्मनः स्वस्य वारि जलं दत्त्वा सकरुणं यथा स्यात्तथा लङ्कोपगूढं लङ्कालिङ्गनं कृत्वा । कीदृशं लङ्कोपगूढम् । अपुनर्भावि यत्पुनर्न भवतीत्यपुनर्भावि । सुगमम् ॥ २६ ॥

तं दृष्ट्वा जीविताशं गिरिवरकुहरं त्रस्तचित्ताः कपीन्द्राः

केचित्पादान्तवातप्रचलितपवनान्दोलिताः खे चरन्ति ।

केचिद्दोर्दण्डचण्डभ्रमणनिपतिताः शोणितान्युद्गिरन्ति

प्राणान् केचित् प्रवीराः कथमपि दधति स्फीतफूत्कारभिन्नाः २७

तमिति । तम् अरूपं दृष्ट्वा त्रस्तचित्ताः गिरिवराणां कुहरं विवरं चरन्ति गच्छन्ति 'नागलोकोऽथ कुहरं सुपिरं विवरं विलम्' इत्यमरः । पादान्तवातप्रचलितपवनान्दोलिताः । पादान्तवातप्रचलितो वेगवान्यः पवनस्तेनान्दोलिताः सन्तः खे चरन्ति निर्गच्छन्ति स्फीताः । वर्धिताश्च ते फूत्काराश्च तैर्भिन्ना विदीर्णाः । अन्य-
त्युगमम् ॥ २७ ॥

उत्क्षिप्य शूलयजयं त्रिपुरान्तकस्य

संहारकेतुमिव कोटितडित्प्रभाभिः ।

घोरं ज्वलन्तमुरसि क्षिपति स्म रक्ष-

स्तारापतेस्तदिपुणा रघुणा निरस्तम् ॥ २८ ॥

उत्क्षिप्येति । केनाप्यजितमित्यजयम् । त्रिपुरान्तकस्य रुद्रस्य शूलं रुद्रप्रसादप्राप्त-
मिति कोटितडितामिव याः प्रभास्ताभिर्घोरं दुष्प्रेक्ष्यं रक्षः कर्षु कुम्भकर्णः तारापतेः
सुग्रीवस्योरसि निक्षिपति सतीत्यन्वयः । रघुणा श्रीरामेण तन्निशूलं इपुणा वाणेन
निरस्तं अन्तरैव खण्डितम् ॥ २८ ॥

क्रोधाग्नेर्जाठराग्नेः कपिशिविरगतो मुद्गरं व्याददानो

वक्त्रे निक्षिप्य कोटिं कवलयति भटानुत्कटान्कुम्भकर्णः ।

कांश्चित्पद्भ्यां पिनष्टि श्वसनसहचरा वानराः कर्णरन्ध्रा-

न्निर्गच्छन्त्येक एतान्पुनरपि दशनैश्चर्वितानन्ति घोरम् ॥ २९ ॥

तत्क्रोधमनुवर्णयति—क्रोधाग्नेरिति । कुम्भकर्णः क्रोधाग्नेः सकाशाज्जाठरो योभि-
स्तस्मात्सकाशात्क्रोधात्क्षुधावाधादिति कोटिं भटान्कोटिसंख्याकान्वानरमुख्यान्वक्त्रे

निक्षिप्य कवलयति कपिशिविरः कपिकटकः श्वसनसहचराः उल्लाससङ्गिनः एके वानराः मुखस्था अपि कर्णरन्ध्रान्निर्गच्छन्ति । घोरं यथा स्यात्तथा दशनखण्डितानप्येतान्कर्णद्वारान्निर्गतान् पुनरुत्ति पुनश्चर्वयति ॥ २९ ॥

सव्येन सान्द्रशिविरं स्वकरेण धुन्व-

न्व्यात्ताननस्य कटकं तत उत्तरेण ।

सुग्रीवमेव कपिवीरवरेषु सत्सु

जग्राह कोपकलितो युधि कुम्भकर्णः ॥ ३० ॥

सव्येनेति । स कुम्भकर्णः सव्येन करेण वामहस्तेन सान्द्रशिविरं निविडावमोचनं कटकं धुन्वन्विद्रावयन् ततो विद्रावणानन्तरमुत्तरेण दक्षिणहस्तेन सुग्रीवमेव जग्राहेत्यन्वयः । स्ववैरूप्यकर्तृत्वात् । अन्यत्सुबोधम् ॥ ३० ॥

तातं विलोक्य विषमस्थमथांगदस्तं

गारुत्मतेन भुवि पातयतिस्म शत्रुम् ।

मुक्तोऽपि निःश्वसति यावदसौ कपीन्द्र-

स्तावद्वबन्ध नरसिंहपदाङ्गदं सः ॥ ३१ ॥

तातमिति । तातं सुग्रीवं गारुत्मतेन गरुडपाशेन शत्रुं कुम्भकर्णमुक्तोऽपि कुम्भकर्णहस्ताद्गलितः कपीन्द्रः सुग्रीवः यावन्निःश्वसति सचेतनो भवति तावत् स कुम्भकर्णः पतित्वोत्थितः सन्नरसिंहपदा नरसिंहपाशेन अङ्गदमपि बबन्ध ॥ ३१ ॥

दृष्ट्वा नीलस्तदुभयमपि ग्रस्तमाक्रम्य रक्षः-

स्कंधे मौलौ श्रवणकुहरे घ्राणवक्रोदरेषु ।

तीव्रज्वालो दहति कुपितः स्वेन रूपेण वीरः

ऋग्यादोऽभूत्तदनु विकलः प्रोत्थितौ वानरेन्द्रौ ॥ ३२ ॥

दृष्ट्वेति । तदुभयं सुग्रीवमङ्गदं च ग्रस्तं वद्धं स्वेन रूपेण अग्निरूपेण तदवतारत्वात् रक्षः कर्म राक्षसं दहतीति तदनु दाहमनुलक्षीकृत्य ऋग्यादः कुम्भकर्णः विकलोऽभूत् ॥ ३२ ॥

लंकाशिरःस्थो रावणः—

लंकेश्वरस्तमवलोक्य रणे ज्वलन्तं
कादम्बिनीसहचरामृतवारिधाराम् ।

तूर्णं मुमोच तदुपर्युपलब्धसंज्ञो

भोक्तुं कृतान्त इव नीलनलौ स दध्यौ ॥ ३३ ॥

एतदन्तरा वानरेन्द्रौ सुग्रीवाङ्गदौ कादम्बिनी मेघमाला तत्सहायवान्
तस्या या अमृतवारिधारा तां लब्धसंज्ञः प्राप्तचेतनः कुम्भकर्णः । अन्यत्सु-
बोधम् ॥ ३३ ॥

जाम्बवान्—

दम्भोलिं कुम्भकर्णं गिरिमिव तरसा पातयज्जानुबन्धं

कण्ठं गाढं विरच्य स्वभुजगुरुमदं जाम्बवानुग्रवेषः ।

निर्मुक्तौ तावभूतामभवदथ मरुत्पुष्पवृष्टिस्तदङ्गे

गुल्फाघातेन रोषाद्रजनिचरवरस्तन्निरस्योपतस्थौ ॥ ३४ ॥

दम्भोलिमिति । उग्रवेषः कोपातिशयाजाम्बवाञ्जानुबन्धं यथा स्यात्तथा जानु-
बन्धं जानुप्रहारं तरसा वलेन कुम्भकर्णमपातयदित्यर्थः । दम्भोलिर्वज्रः गिरिमिव ।
किं कृत्वा । गाढं यथा स्यात्तथा कण्ठं विरच्य गृहीत्वा । स्वभुजयोर्गुरुर्मदो यस्य ।
अथ तौ नीलनलौ निर्मुक्तावभूताम् । तदङ्गे जाम्बवदङ्गे मरुद्भिर्मुक्ता पुष्पवृष्टिरभ-
वत् । ततो रजनिचरवरः कुम्भकर्णः गुल्फाघातेन तं जाम्बवन्तं निरस्योत्क्षिप्यो-
त्तस्थौ ॥ ३४ ॥

आलक्षितो रघुरेण सलक्ष्मणेन

कालान्तकादिव रिपोः परिशङ्कितेन ।

स्थानं जगाम हनुमान्समरेऽवतीर्य

माहेश उग्रनरसिंह इवारुणाक्षः ॥ ३५ ॥

आलक्षित इति । माहेशो रुद्रावतारः हनुमान्समरेऽवतीर्य स्थानं शत्रुस्थानं
जगामेत्यन्वयः । किंभूतः । रिपोः सकाशात्परिशङ्कितेन निर्भयेन रघुरेण आलक्षित

आलोकितः 'परिवर्जने' यद्वा रिपोः परितः शङ्का इता यस्मात्तेन । कस्मादिव ।
कालान्तकादिव कालः प्रलयस्तत्कर्तुरन्तकादिव उग्रश्चासौ नृसिंहश्च क्रुद्धनर-
सिंह इव ॥ ३५ ॥

मैनाको मेरुशृङ्गस्थित इव हनुमत्पाणिपद्मे नगेन्द्रः
कल्पान्ते मन्दराग्रेऽजन इव समरे मुद्गरः कुम्भकर्णे ।
अद्रिं क्रव्यादवीरः प्रहितमनिलजेनाच्छिनन्मुद्गररेण
लांगूलेनाजनेयोद्धतजनितरुषा मुद्गरं द्राक् चकर्ष ॥ ३६ ॥

मैनाक इति । हनुमत्पाणिपद्मे नगेन्द्रः गिरिरिव । भातीति शेषः । क समरे ।
क्लिभूते समरे । कल्पान्ते कल्पानामतिसमर्थानामपि अन्तो यस्मिन्मन्दराग्रे मन्दर-
शिखरसि अमृतमथनार्थं मन्दराक्रमणार्थम् अजनो भगवानिव । कुम्भकर्णे मुद्गर इति ।
शेषं सुबोधम् ॥ ३६ ॥

रामः ।

अत्रान्तरे रघुपतिः शरयुग्ममैन्द्रं
द्राक्कुम्भकर्णनिधनाय रणे मुमोच ।
भित्त्वा बिभेद हृदयं धरणीमथैको
मूर्धानमुद्धतमखण्डयदस्य चान्यः ॥ ३७ ॥

अत्रान्तरे इति । ऐन्द्रं इन्द्रप्रदत्तं । द्राक् शीघ्रम् । शरद्वयकृत्यमाह-भित्त्वेत्यादि
उद्धत्येन । सुबोधम् ॥ ३७ ॥

हनुमान् ।

उद्यन्मरुत्तनयचण्डचपेटघाता-
न्मूर्धा पपात तुहिने रजनीचिरस्य ।
भग्नो भविष्यति यदम्भसि भीमसेनो
बभ्राम पुच्छनिकृतो गगने कबन्धः ॥ ३८ ॥

उद्यदिति । तुहिने उत्तरभागे हिमवदभ्यर्णे यदम्भसि यस्य मूर्ध्नि कपालस्थजले
पुच्छनिकृतः हनुमत्पुच्छताडितः ॥ ३८ ॥

लक्ष्मणः—

देवाः सर्वे विमानान्यपनयत रवेः स्यन्दनो यातु दूरं
 रे रे शाखामृगेन्द्राः परिहरत रणप्राङ्गणं राक्षसाश्च ।
 वज्रत्रस्ताञ्जनाद्रिप्रतिनिधिरवधिः सर्वविस्मापकानां
 लंकातङ्कैकहेतुर्निपतति नभसः कौम्भकर्णः कबन्धः ॥ ३९ ॥

अथ लक्ष्मणो रामवीर्यमधिकृत्य कबन्धमनुवर्णयति—देवा इति । प्रतिनिधि-
 न्तुल्यः । सर्वमेव सुबोधम् ॥ ३९ ॥

(मृतः कुम्भकर्णः)

उत्क्रान्तोऽपि स्वदेहात्प्रवरसुरबधूदोर्भिराकृष्यमाणः
 प्राणत्राणाय भर्तुः पुनरपि समरापेक्षया नारुरोह ।
 संगीतैर्नारदाद्यैर्मृदुमुरजरवैः स्तूयमानो विमानं
 वीरः संग्रामधीरः शिव शिव स कथं वर्ण्यते कुम्भकर्णः ॥ ४० ॥

उत्क्रान्तोपीति । स्वदेहाद्राक्षसान्तरादुत्क्रान्तः उद्गतोपि अप्सरोभिर्वरणार्थमा-
 कृष्यमाणोपि विमानं नारुरोहेत्यन्वयः । अनारोहणे हेतुः—भर्तुं रावणस्य प्राणरक्ष-
 णाय पुनरपि संग्रामेच्छयेति नारदाद्यैर्नारदमुखैर्गन्धर्वैः । कीदृशैः । सुष्ठु गीतानि
 चेपां तैः ॥ ४० ॥

लङ्काशिखरस्थो रावणः—(सविस्मयम्)

मरुच्चन्द्रादित्याः शतमुखमुखास्ते क्रतुभुजः
 पुरद्वारे यस्याः सभयमुपसर्पन्त्यनुदिनम् ।
 प्रकोपव्याकम्पाधरतटपुटैर्वानरभटैः
 समाक्रान्ता सेयं शिव शिव दशग्रीवनगरी ॥ ४१ ॥

इति श्रीहनुमन्नाटके कुम्भकर्णवधोन्मैकादशोऽङ्कः ॥ ११ ॥

मरुद्विंति । ते प्रसिद्धाः इन्द्रः मुखमिव मुखं येषां ते यस्या लङ्कायाः पुरद्वारे
बहिर्द्वारे 'पुरद्वारं तु गोपुरम्' इत्यमरः । समाक्रान्ता सर्वतोवरुद्धा । प्रकृष्टकोपेन यो
व्याकम्पः विशेषेणासमन्ततस्तद्युक्तानि अधरपुटतटानि येषां ते ॥ ४१ ॥

इति श्रीहनुमन्नाटकटीकायां कुम्भकर्णवधो नाम एकादशोऽङ्कः ॥ ११ ॥

द्वादशोऽङ्कः-

रावणः सक्त्रोधं-तूर्णं पूर्णकटकं पुत्रमिन्द्रजितं दुष्करसमरयज्ञे
अध्वर्युं वृणोति स्म इन्द्रजित्सत्वरं कुम्भकर्णवधामर्षमूर्च्छितः
सीतापतिवधे बद्धलक्ष्यः समरचत्वरेऽवतीर्णः । इतो-
लक्ष्मणो धनुर्गुणटण्टकारैर्धरणिगगनान्तरमापूरयन्को-
पानलज्वालावलीभिः सलङ्काधिपां लङ्कां कवलयन्धोर-
समरनासीरेवतरति स्म ।

रावणिः--(लक्ष्मणमवलोक्य)

नाहं सौमित्रिकोपस्य जानेऽल्पमपि कारणम् ।

नूनं चञ्चलबुद्धीनां स्नेहकोपावकारणौ ॥ १ ॥

'सेनामुखं तु नासीरं' इत्यमरः । नाहमिति । अहम् आत्मनि सौमित्रिं प्रति यो
मदीयः कोपस्तस्याल्पमपि कारणं न जाने येनैनं उपहन्यामीति । ननु चेत्त्वयि
कारणं नास्ति तर्ह्यसौ कथं रुष्टस्तत्राह-चञ्चलबुद्धीनां लक्ष्मणसदृशानां स्नेहकोपाव-
कारणौ निर्निमित्तौ । यद्वा अः विष्णुस्तत्प्रेरितौ । यद्वायमर्थः । नूनमिति ज्ञात्वा
चलबुद्धीनामसमीक्ष्यकर्तृणां मादृशां स्नेहकोपौ अकारणौ विष्णुनिमित्तौ । तस्य
शुभाशुभकर्तृत्वात् ॥ १ ॥

अपिच-

क्षुद्राः संत्रासमेनं विजहत हरयो भिन्नशक्रेभकुम्भा-

युष्मद्देहेषु लज्जां दधति परममी सायका निष्पतन्तः ।

सौमित्रे तिष्ठ पात्रं त्वमसि नहि रुषां नन्वहं मेघनादः

किञ्चिद्भूमङ्गलीलानियमितजलधिं राममन्वेषयामि ॥ २ ॥

क्षुद्रा इति । क्षुद्रा अल्पतराः, हरयोपि वानराः, एनं मदुपस्थितं संत्रासं विजहत्यजत । कुत इत्यत आह—युष्मद्देहेष्विति । लज्जावस्त्वे निमित्तं प्राह—मित्रेति । हे सौमित्रे, त्वमपि तिष्ठ रणादुपरम । कुत इत्यत आह—मम रुपां पात्रं नासीति । तर्हि किं करिष्यसि इत्यत आह—राममिति ॥ २ ॥

सुग्रीवमारुतिनलाङ्गदनीलमुख्या

वाष्पान्धकारजलदान्तरितं प्रचण्डम् ।

तं रावणिं जलदमण्डलमास्थितं नो

पश्यन्ति तान्प्रहरति स्म स घोरबाणैः ॥ ३ ॥

सुग्रीवेति । सुग्रीवादयस्तं रावणिं नो पश्यन्ति । स मेघनादः घोरैर्बाणैस्तान्सुग्रीवादीन्प्रहरति स्मेत्यन्वयः । अदर्शने हेतुमाह—वाष्पाजलकणाः अन्धकारश्च तद्युक्तेन जलदेनान्तरितमाच्छादितं 'वाष्पो जलकणे वाष्पं नेत्रवारिणि चाप्यध' इति धरणिः ॥ ३ ॥

मायारथं समधिरुह्य नभःस्थलस्थो

गम्भीरकालजलदध्वनिरुज्जगर्ज ।

बाणैरपातयदहो फणिपाशबद्धै-

स्तौ मेरुमन्दरगिरी पविनेव शक्रः ॥ ४ ॥

मायेति । कालजलदस्य प्रलयमेघस्येव ध्वनिर्यस्य सः । फणिपाशो नागपाशः तदावृतेर्नागपाशात्मकैरिति । तौ रामलक्ष्मणौ अपातयत् बन्ध । बागर्थः । शक्रः पविना मेरुमन्दरगिरी इव तौ रामलक्ष्मणौ अपातयन् । पातयामासेत्यर्थः । अहो किमर्थेऽन्ययम् ॥ ४ ॥

अत्रान्तरे पूर्ववैरमनुस्मरन्ती चक्रवाकी सरोवरस्था-

(शशाप यो मे दयितं स रामः

सलक्ष्मणो रावणिबाणजालैः ।

रणे हतोऽयं मुदमुद्रहन्ती

चन्द्रोदये नृत्यति चक्रवाकी ॥ ५ ॥)

शशाप यो मे इति पद्यं कस्यापि समस्यारूपम् । अत्रानुपयुक्तम् ॥ ५ ॥

सरमा-

श्रुत्वा हतिं दशरथात्मजयोर्विमान-

मारुह्य पुष्पकमवाप्य दशाननस्य ।

आज्ञां निनाय सरमा जनकस्य पुत्रीं

सीताविदीर्णहृदयासि दिवं गतासि ॥ ६ ॥

श्रुत्वेति । हतिं बन्धनं दशाननस्याज्ञामवाप्य जनकस्य पुत्रीं पुष्पकविमानमारुह्य गतासि । सादरं यथा स्यात्तथा 'खड्गक्षेपणयोरसिः' इति धरणिः । गत आक्षेपो यत्र तदसि दिवं निनाय असियुक्ता दिवं संग्रामभूमिं निनाय 'द्यौः स्त्रियां रणनाकयोः' इति हलायुधः । असिपदेनातिभीषणत्वमुक्तम् । किंभूता सरमा । सीतार्थं विदीर्ण-हृदयं यस्याः सा सरमा गतासि सादरं यथा स्यात्तथा असि दिवं यज्जयादियुक्तरण निनाय मायया प्रापेति वाक्यार्थः ॥ ६ ॥

जानकी-

किं भार्गवच्यवनगौतमकाश्यपानां

वाणी वसिष्ठमुनिलोमशकौशिकानाम् ।

जाताऽनृताप्यहह आलपिता त्वया मे

स्यान्मग्नचूचुकुचा सधवेति राम ॥ ७ ॥

किमिति । अहहेति खेदे । भार्गवादीनां सा वाणी अनृता जाता । सा का । या त्वया सह मे मां प्रति । कर्मणि पठ्यी । इति आलपिता । इति का । सीते त्वं सधवा स्याः न कदाचिद्विधवात्वं प्राप्नुहोति । कुत इत्यपेक्षायामाह-कीदृशी मग्नौ च तौ चूचुकौ च एवंभूतौ कुचौ यस्याः सा । उक्तं च-'आभोगमग्नशिरसौ यस्याः स्तः सततं कुचौ । सा नारी सधवा नित्यं न कदाचित्तदप्रिया' इति बहवः ॥ ७ ॥

हा राघव प्रियतम स्फुरतीह वामो
 बाहुस्तथा नयनमप्यनृतं किमेतत् ।
 नाद्यापि यन्मधुरनिर्मलदृष्टिपातैः
 संभावयस्यपि विलासगिरा भुजाभ्याम् ॥ ८ ॥

सा भवतु नामानता शकुनोप्यनृत इत्याह—हेति । बाह्यादिकमप्यनृतं कथं जाव-
 मित्यत आह—अद्यापि एतावन्मयोक्ते सति निर्मलदृष्टिपातैर्मा न संभावयसि य
 सुखयसीति ॥ ८ ॥

उक्तं च यतः—

संमानितापि न तथा मुदमभ्युपैति
 मात्रानुजेन जनकेन तथाग्रजेन ।
 आश्वासितापि रमणी रमणेन तूर्णं
 प्रेम्णा यथा मधुरनिर्मलदृष्टिपातैः ॥ ९ ॥

उक्तं च यत इति ॥ ९ ॥

प्राणेश्वरः प्रतिगिरं न ददाति रामो
 हा वत्स लक्ष्मण ममापनयेन रुष्टः ।
 मद्वत्सलस्त्वमपि नोत्तरमाददासि
 भ्रान्त्वा भुवं मम कृतेऽथ दिवं गतौ वा ॥ १० ॥

राममुक्त्वा लक्ष्मणमुपालभते—प्राणेश्वर इति । हा कष्टं वत्स लक्ष्मण, ममाप्-
 नयो नयाभावस्तेन रुष्टः प्राणेश्वरो रामः प्रत्युत्तरं न ददाति । रक्षोहस्तगतायाः
 प्राणधारणमनयः मद्वत्सलस्त्वमपि मावृत्तेहवान् । त्वमप्युत्तरं न ददासि तन्मया
 ज्ञातम् । भुवं भ्रान्त्वा मम कृते दिवं गतौ । वा वितर्के ॥ १० ॥

स्वर्गादिमौ झटिति मानवलोकयन्तौ
 न ब्रह्मलोकमधिगच्छत एव तावत् ।

प्राणा दिवं व्रजत साधुगिरा मुमोच

श्वासानिलं जनकजा सह सङ्गरेण ॥ ११ ॥

प्राणेति । हे प्राणाः ! यावत् मा इति मां स्वर्गेऽप्यनवलोक्य तौ इमौ रामलक्ष्मणौ स्वर्गाद्ब्रह्मलोकं नाधिगच्छतः न व्रजतः तावज्ज्ञादिति शीघ्रं यूयमिति शेषः । दिवं व्रजतेत्यन्वयः । एवमुक्ते सति साधुगिरा सीते विषादं माकार्पीरयं जीविष्यतीति सरसोक्तया सङ्गरेण संप्राप्तेन सह जनकजा श्वासानिलं मुमोच । उच्छ्वासं त्यक्तवती रामावलोकनं चकारेति भावः ॥ ११ ॥

समरादपहतं विमानं समया रावणभयादित्यभिप्रायः ।

अत्र वैकुण्ठाद्गरुडः-

हाहाकारं निशम्य त्रिभुवनविदितं रावणेः कर्म घोरं

क्रोधाग्नेर्धूमधाटीदलितरिपुकुलं त्रासयन्नाक्षसेन्द्रम् ।

पक्षाघातप्रचण्डप्रचलितपवनध्वस्तशैलेन्द्रपातैः

संप्राप्तो वैनतेयः स्रवदमृतरसो जीवयामास रामम् ॥ १२ ॥

हेति । क्रोधाग्नेः सकाशात् या धूमधाटी धूमातिशयस्तेन दलितं रिपुकुलं येन । तृतीयचरणार्थेन राक्षसेन्द्रं त्रासयन्स्रवदमृतरस इति जीवनाय गर्भितो हेतुः । वागर्थः-राममनुलक्षीकृत्य दृष्ट्वा चेत्यर्थः । रामं दृष्ट्वा स्वयं सचेतनोभूदित्यर्थः । तदवमानश्रवणाचेतनत्वात् ॥ १२ ॥

रावणिः-

(सभयं रणसंकटमुपलभ्य सप्रपञ्चम्)

पापो विरच्य समरे जनकस्य पुत्रीं

हा राम राम रमणेति गिरं गिरन्तीम् ।

खड्गेन पश्यत वदन्निति रे प्रवीरा

मायामयीं शिवशिवेन्द्रजिदाजघान ॥ १३ ॥

रामसंजीवनात्सर्वान् जीवयामासेत्यर्थः । रावणिः सभयं रणसंकटमुपलभ्य संप्राप्य रे वीराः, पश्यत इति वदन्सन् इन्द्रजिन्मेघनादः । अन्यत्सुगमम् ॥ १३ ॥

द्विधा कृतां तां पुनराददानो मायारथस्थोऽम्बरवर्त्मना च ।

ब्रह्मोपदेशात्स निकुम्भिलाद्रेन्त्यग्रोधमूलावटमाजगाम ॥ १४ ॥

द्विधेति । ब्रह्म वेदस्तस्योपदेशादथर्वणमन्त्रोपदेशात् । यद्वा ब्रह्मा प्रजापतिस्तस्याज्ञातः वक्ष्यमाणशक्तित्वात् । निकुम्भिलः त्रिकूटान्तःपाती गिरिः अवटं कुण्डं तत्राभिचारकर्मणा मायारथमुत्पादयितुं जगामेत्यभिप्रायः ॥ १४ ॥

(समरचत्वरे) रामः—

दृष्ट्वा मायाजनकतनयाखण्डनं रामचन्द्रो

गुर्वीर्मुर्वीतलमुपगतो दीर्घमासाद्य मूर्च्छाम् ।

तत्पादाग्रे पुनरनुजनिश्चेतनां प्राप्य रामं

कृतवोत्संगे स्मरसि न गिरं व्याहरन्नित्यरोदीत् ॥ १५ ॥

दृष्ट्वेति । गुर्वीं मूर्च्छामासाद्य दीर्घं रामशोकात्सीताखण्डनाद्वा दीर्घं विदलितं सीतापुत्रीत्वाभिमानाद्गिरं वेदवाणीं न स्मरसि 'अजो नित्यः शाश्वतोयं पुराणः' इति स्मरणज्जामदग्न्यदत्तमुग्धत्वरूपं वा ॥ १५ ॥

लक्ष्मणः—

सिंचत्येनं विकचनलिनीगर्भनिर्मुक्तवारा

धारासारैर्मलयजरसै रामधर्मोऽप्रमाणम् ।

यस्मादेतां त्वमपि पदवीमास्थितो ब्रह्मशापा-

दित्यालापैर्विलपति दृशा लक्ष्मणश्चक्रवाक्याः ॥ १६ ॥

सा यथा—

एकेनाक्षणा प्रविततरुषा वीक्षते व्योमसंस्थं

भानोर्विम्बं सजलगलितेनापरेणात्मकान्तम् ।

अहश्छेदे दयितविरहाशंकिनी चक्रवाकी ।

द्वौ संकीर्णौ विसृजति रसौ रौद्रकारुण्यसंज्ञौ ॥ १७ ॥

सिञ्चतीति । मलयजरसैश्चन्दनोदकैः पुष्पितकमलमकरन्दयुक्ताः याः वारस्तासां धारैव सारो येषु तैः रामं सिञ्चति वियोगतापशान्त्यर्थमिति भावः । चक्रवाक्याः दृशा हेतुना रामदुःखदर्शनात्सानन्दं चक्रवाकी क्षणं विलापहेतुः । कुतः यस्मात्त्वयापीश्वरोप्यतिधार्मिकोपि एतां पदवीं मूर्च्छनारूपां ब्रह्मशापात्त्वं मुग्धो भवेति जामदग्न्यवचनादास्थितः । अतः धर्मोऽप्रमाणं शाप एव प्रमाणमिति । अत्र गुर्वाज्ञापलनं धर्मस्तत्कृतेपि दुःखावगमाद्धर्मे प्रामाण्यमिति ॥ १६ ॥ १७ ॥

तत्र निकुम्भिलाद्रौ न्यग्रोधमूलेऽवटे

रावणिः—(सत्वरम्)

कुण्डे विभीतकसमिद्धिरथार्धचन्द्रे

शक्रेभकुम्भदलनः पलमाजुहाव ।

हनुमान्—

शत्रुजये रथवरेऽर्धसमुद्रतेज्ये-

र्यज्ञं बभञ्ज तरसा हनुमानुपेत्य ॥ १८ ॥

कुण्डे इति । शक्रेभकुम्भदलनः मेघनादः अर्धचन्द्राकारे कुण्डे पलं स्वमांसमिति ज्ञातव्यम् । तरसा बलेन ॥ १८ ॥

लक्ष्मणः—

रणप्राङ्गणे शनैश्वरादाप्य दाशरथेनार्पितं संहारास्त्रमनुस्मृत्य

सानन्दं शोकमपहाय रे रे मायारथारूढप्रौढबाहुशालिन्मे-

घनाद मायां विभिद्य त्वां यमलोकं प्रस्थापयामि पश्य ।

दोःस्तंभास्फालकेलिस्फुटविकटरवध्वस्तघोरान्धकारः

संहारास्त्रं नियोज्य स्वधनुषि धरणीं पाणिनाहत्य वीरः ।

क्रोधान्धो रावणस्य ज्वलदनलशिखामुद्गिरन्पाणियुग्मे

स्थित्वा चिक्षेप सौमित्रिरथ दृढशिरो मेघनादस्य साद्रि ॥ १९ ॥

इति श्रीहनुमन्नाटके मेघनादवधो नाम द्वादशोऽङ्कः समाप्तः ॥ १२ ॥

दोस्तम्भेति । घोराब्धकारः आत्मीयानां कार्तर्यरूपध्वान्तः सौमित्रिः रावणस्य पाणियुग्मे मेघनादस्य दृढशिरः छित्वा । चिक्षेपेत्यन्वयः । सर्वाजेयत्वमत्र दृढत्वम् । कीदृशं दृढशिरः । साद्रि समुत्कटं 'वज्रैरेव समाकीर्णं मुकुटं साद्रिरुच्यते' इत्यलं-कृतिवृत्तौ । अन्यत्सुगमम् ॥ १९ ॥

इति श्रीमिश्रमोहनदासविर० हनुमन्नाटकदीपिकायां इन्द्रजिद्वधो-
नाम द्वादशोऽङ्कः ॥ १२ ॥

त्रयोदशोऽङ्कः ।

(सक्रोधम्)

लङ्केश्वरः सुतवधारुणवक्रचक्र-

स्तत्रैकवीरनिधनां क्षिपति स्म शक्तिम् ।

सौमित्रिवक्षसि रुचार्धपथे ज्वलन्ती

क्षिप्ताम्बुधौ हनुमता तरसा गृहीत्वा ॥ १ ॥

लङ्केति । चक्रं समूहः दशवदनत्वादर्थपथे अन्तरैव तरसा बलेन एकवीरघातिनी-
एकस्यासाधारणस्य वीरस्य निधनं यतः सकाशात् ॥ १ ॥

(रावणः शक्तिग्रहणमवलोक्य सक्रोधं ब्रह्माणं हन्तुमुद्यतः

ब्रह्मा सभयं नारदं सस्मार)

नारदः (प्रविश्य) तात किमिति स्मृतोऽहम् ॥

ब्रह्मा--वत्स ! यावन्मारुतिः समरभूमौ तावदेकवीरघातिनी-

शक्तिर्लक्ष्मणं न भिनत्ति । तस्मिन्पुनरभिन्ने लङ्केश्वरो

मां नितरां हनिष्यतीति मत्वा समरतः पवनपुत्रः

स्थानान्तरं नेयः ॥

नारदः--यदाज्ञापयति तात इति (निष्क्रम्य)

ब्राह्म नारदोऽथ पितृभङ्गभयादनैषी-

तस्थानान्तरं समरतः पवनस्य सूनुम् ।

लंकापतेर्दृढचपेटभवत्प्रहारा-

जग्राह रामरिपुरत्र विधेस्तु शक्तिम् ॥ २ ॥

नितरां हनिष्यति । आक्षिपति गुरोराक्षेपोहननातिरिक्त इत्युक्तत्वात् द्रागिति द्राक् शीघ्रं भङ्गोत्रावमाननम् । कीदृशात् समरतः । लङ्कापतेर्दृढाः करतलप्रहारा यस्मिंस्तस्मात्केनापि मिषेण स्थानान्तरं विधेर्ब्रह्मणः संबधिनी वा । अत्रेयं कथानुष्टेन ब्रह्मणाऽस्मै शक्तिर्दत्ता अनया मुक्त्या मनुष्यवीरो नश्यतीति ॥ २ ॥

रावणः-

दृष्ट्वा शक्तिग्रहणमधिकं राक्षसेन्द्रः कृतान्त-

क्रोधाध्मातो ज्वलितहृदयाग्निस्फुलिङ्गोऽग्रवेषः ।

तामेव स्म क्षिपति निधने लक्ष्मणस्योग्रमन्त्रै-

र्भित्वा वक्षःस्थलमपि गता भूतलं कूर्मराजम् ॥ ३ ॥

दृष्टेति । रावणः राक्षसेन्द्रोऽधिकं यथा स्यात्तथा कृतान्तस्यैव क्रोधस्तेनाध्मातो भर्जितश्चासौ ज्वलितो हृदयाग्निश्च तस्य स्फुलिङ्गास्तत्सदृशैर्नेत्रादिभिरग्नौ वेषो यस्य एवंभूतो यातः । किं कृत्वा । हनुमता कृतं स्वशक्तिग्रहणं दृष्ट्वा अत एवोग्रमन्त्रैः कृत्वा लक्ष्मणनिधने तन्निधननिमित्तं शक्तिं क्षिपति स्म । शक्तिमिति शेषः । सापि लक्ष्मणवक्षःस्थलं भित्त्वा भूतलं प्रति कूर्मराजं गता । विभेदेत्यर्थः । भूतलभेदेन कूर्मराजस्य चरमतया कूर्मभेदेनमाक्षिप्यते न तु वास्तवमिति भावः ॥ ३ ॥

शक्तिः प्रौढोग्रतेजःप्रलयसमुदिताद्रावणात्कोपमाना-

द्र्जन्ती दीपयन्ती ज्वलितदशदिशो लक्ष्मणं वेधयन्ती ।

हाहाकारप्रलापं सकलजनभवं देवदैत्येन्द्रकम्पं

ब्रह्माद्यैः स्तूयमाना भुजगपतिपुरं कारयन्ती जगाम ॥ ४ ॥

तमेव भेदेन प्रकारं विवृणोति-शक्तिरिति । कोपमानाद्रावणात्सकाशाद्भुजगपति-पुरं जगामेत्यन्वयः । किंभूता । प्रौढानि यान्युग्राणि तेजांसि तैः प्रलयाय वीरक्षयाय

समुदिता ये वीरप्रौढाः शौर्यगवितास्तेषामुग्रतेजसां प्रलयायेत्यर्थः । देवदैत्येन्द्रकम्पं यथा स्यात्तथा सकलजनभवं हाहाकारयुक्तं प्रलापं कारयन्ती । भुजगपतिपुरं कीदृशम् । ब्रह्माद्यैः स्थिरो भवेत्यादिवाक्यैः स्तूयमानम् ॥ ४ ॥

(अत्रान्तरे स्थानान्तरादागत्य हनुमता)

पश्चात्तापगते विभीषणबले क्षीणे प्लवङ्गेश्वरे

मूढे जाम्बवति प्लवङ्गमगणेऽसंभूय भूयःस्थिते ।

शक्तिप्रौढमहाप्रहारविधुरे मूर्च्छागते लक्ष्मणे

हा रामे विलपत्यहो हनुमता प्रोक्तं स्थिरैः स्थीयताम् ॥ ५ ॥

प्रोक्तं रावणाहतलक्ष्मणाः वयं कथं क वा यास्याम इति पश्चात्तापः भूयः पुनरपि असंभूय अगोचरीभूय स्थिते सति अत्र वानरा एव न सन्तीत्येव स्थिते स्थिरैः स्थीयतां धैर्यमवलम्ब्य स्थीयताम् । अन्यत्सुबोधम् ॥ ५ ॥

अथ विभीषणः ।

रात्रौ ज्वलदुल्मुकं करे कृत्वा शिविरं पर्यटन्

प्रौढशक्तिज्वालावलीकवलितान् वानरान् प-

श्यति स्म को जीवति न वेति तत्र जांबवन्त-

मेवापश्यदुपविष्टं मूर्च्छारहितं नान्यम् ।

जाम्बवान्-(विभीषणं प्रति)

अञ्जनी सुप्रजा येन मातरिश्वा तु राक्षस ।

हनुमान्वानरश्रेष्ठः कामं जीवति वा न वा ॥ ६ ॥

अञ्जनीति । येन हनुमता अञ्जनी माता सुप्रजा सत्पुत्रवती । तु पुनः मातरिश्वा वायुः सुप्रजाः सत्पुत्रवानिति योज्यम् । पुंस्त्वे विसर्गलोपः ॥ ६ ॥

विभीषणः-

नैव राजनि सुग्रीवे नैव रामे न चाङ्गदे ।

आर्येण दर्शितः स्नेहो यथा वायुसुते पुरः ॥ ७ ॥

नेवेति । आर्येण भवता यथा परः स्नेहः वायुसुते दर्शितस्तथा नान्येष्विति
किम् ॥ ७ ॥

जाम्बवान्-

भो राक्षसेन्द्र विभीषण !

तस्मिज्जीवति दुर्धर्षे हतमप्यहतं बलम् ।

हनुमति गतप्राणे जीवन्तोपि हता वयम् ॥ ८ ॥

अथ भूतरणे राज्यादिकं नापेक्ष्यं बलशौर्यादिकमेवापेक्ष्यमिति भावः । एतेन
हनुमतः शौर्यातिशयप्रश्रः ॥ ८ ॥

ततः सत्वरं जाम्बवता सह विभीषणः पृष्ठोपस्थितं

मारुतिं विलपन्तं रामचन्द्रमनुस्मरति ।

रामः-(विभीषणंवलोक्य)

गिरीन्यास्यन्त्यमी वीरास्त्वयि वत्स दिवं गते ।

मरिष्यामि ससीतोहं क यास्यति विभीषणः ॥ ९ ॥

गिरीनिति सुबोधम् ॥ ९ ॥

भुक्ते मयि प्रथममत्सि फलानि वत्स

सुप्ते करोषि शयनं मयि जीवति त्वम् ।

प्राणाञ्जहासि सुरलोकसुखाय किंवा

सापत्नभावमहह प्रकटीकरोषि ॥ १० ॥

(इति तारस्वरैः सर्वे रुदन्ति)

रामः-

हा वत्स लक्ष्मण धिगस्तु समीरसूनुं

यस्त्वां रणेपि परिहृत्य पराङ्मुखोऽभूत् ।

गोपायतीह भरतस्तु ममानुजः किं

यस्त्वामधिज्यधनुरुद्धतशक्तिपातात् ॥ ११ ॥

मुक्ते इति । कृतभोजने मयि जीवति त्वं प्राणाञ्जहासि तत्किम् ? वितर्कं वितर्कद्वयं द्योतयति । वनवासादिद्वेषभीतः सन्सुरलोकसुखाय अथवा सापन्नभवां प्रकटीकरोषि किम् । अयमत्रासहायो नश्यत्विति सपन्नस्य शत्रोर्भावः सापन्नं तस्य भावो विकासः सापन्नभावः ॥ १० ॥ ११ ॥

(अलमस्मद्वृथायौवनशस्त्रभरेणेति सशरं धनुस्त्यक्तुमिच्छति)

(हनूमान्निजापराधेन सकरुणं भरतबाहुवर्णनाकर्णनेन साह्यसूयं सत्वरं गारुडस्थानमभिनीय रामपुरतः स्थित्वा)

देव ! पश्य—

सप्ताम्भोनिधयो दशैव च दिशः सप्तैव गोत्राचलाः

पृथ्व्यादीनि चतुर्दशैव भुवनान्येकं नभोमण्डलम् ।

एतावत्परिमाणमात्रकटके ब्रह्माण्डभाण्डोदरे

क्वासौ यास्यति राक्षसो रघुपते किं कार्मुकं त्यज्यते ॥ १२ ॥

रामः—भो मारुते तथापि मामुन्मथ्य जागर्ति लंकाभटः ॥

हनूमान्—देव ! पश्य, नीचैः सह मैत्री न कर्तव्या यतः—

खलः करोति दुर्वृत्तं नूनं पतति साधुषु ।

दशाननोऽहरत्सीतां बन्धनं स्यान्महोदधेः ॥ १३ ॥

उत्प्लुत्य बन्धनं गारुडस्थानम् 'यदम्बरं समारुह्य विक्रमाविष्कृतौ स्फुटम् । दैन्य-
कोपातिशयतो बन्धनं गारुडं मतम्' इति । हैमो । सप्तेति । गोत्राचलाः भूविभाग-
गिरिवराः द्वीपपर्वता इति । एतावन्त एव परिमाणमात्रो यः कटको विस्तारो यस्य
तस्मिन्ब्रह्माण्डरूपभाण्डकोशे तत्र तावत्सप्ताब्धिगिरिद्वीपभुवनादीनां मात्रैव न त्वान-
न्त्यमिति भावः । 'विस्तारे कटकः पुमान्' इति धनंजयः ॥ १२ ॥ १३ ॥

दैवादप्युत्तमानां परिहरति यदा दुर्जनो वा कदाचि-
 न्मानं नामोति तेषामनुजनितगुणानेव कुत्राधिकत्वम् ।
 स्वर्भानुर्भानवीयान्हरति यदि पुनः शीतरश्मिर्मरीची-
 न्ब्रह्माण्डस्येह खण्डे तदपि रघुपते किं ग्रहेशत्वमेति ॥ १४ ॥

दैवादिति । अत्र निषेधे वाशब्दः पूर्वे तु सतां मानः अनाहार्य एव यदा यदि
 तत्रापि कचिदेकवारं नासकृत्, तत्रापि दैवात्, तत्रापि दुर्जन उत्तमानां मानमपह-
 रति तदा तेषां सतामनुजन्मानोऽनुक्षणं पश्चाज्जनिता उत्पादिता गुणास्तानेव नाप्नोति
 यत्तेष्वधिकं हेयोपादेयतया गृहीतं गुणं कुत्र कुतः प्राप्नोति न कुतोपि । तत्र दृष्टा-
 न्तमाह—यदि स्वर्भानुः राहुः भानवीयान्मरीचीञ्शीतरश्मेश्च हरति आच्छादयति
 तर्हि इहापि ब्रह्माण्डस्य खण्डे रोदस्यां किं ग्रहेशत्वमेति नैतीत्यर्थः । एवं रावणेनापि
 देवान्मान उन्मथितः तर्हि किं भवत्सादृश्यं गत इति भावः ॥ १४ ॥

रामः—अये हनुमन् !

किं तया क्रियते वीर कालान्तरगतश्रिया ।

अरयो यां न पश्यन्ति बन्धुभिर्वा न भुज्यते ॥ १५ ॥

किं तयेति । कालान्तरगतश्रिया कालान्तरे गता श्रीस्तया ॥ १५ ॥

हनुमान्—

(लक्ष्मणं विषमस्थितमवलोक्य लक्ष्मणवक्षो-
 भिन्नं दृष्ट्वा (सविस्मयो समम्) हनुमति
 कृतप्रतिज्ञे दैवमदैवं यमोऽप्ययमः ।)

पुनर्देव ! पश्य—

यातालतः किमु सुधारसमानयामि
 निष्पीड्य चन्द्रममृतं किमुताहरामि ।
 उद्वण्डचण्डकिरणं ननु वारयामि
 कीनाशपाशमनिशं किमु चूर्णयामि ॥ १६ ॥

पतालत इति । किमत्र वितर्के । अहं उदण्डो रावणः उद्धृतो दण्डो यस्य एकं वा पदम् । कीनाशो यमः ॥ १६ ॥

रामः—(आत्मगतम्)

यद्यदुक्तमनेन महावीरेण तत्तदिदानीमेव कृत्वा

दर्शयति परन्तु तत्करणादकालेपि महाप्रलयः स्यात् ।

(इति विचार्य प्रत्याह)—

वैद्यं सुषेणमधुनैव तदानय त्वं

लंकापतेरनुचरोपि यतो भिषक्सः ।

नैवान्यथा वदति रामगिरा हनूमान्प-

र्यङ्कुसुप्तमचिरेण तमानिनाय ॥ १७ ॥

वैद्यमिति । तत्तस्मादद्यैव रात्रावेव सुषेणाख्यं वैद्यमानय । ननु वैरिश्रुत्यः कथमनीयतामत आह—यतोऽसौ भिषग्वैद्यः शत्रोरप्यन्यथा न वदति इति रामगिरा पर्यङ्कुसहितमेव शीघ्रमानीतवान् ॥ १७ ॥

सुप्तोत्थितं रघुपतिर्भिषजां वरिष्ठं

पप्रच्छ तं सकरुणं तरुणोपचारम् ।

स व्याजहार हिमरश्मिरुचा रजन्यां

जीवत्यसौ द्रुहिणशैलविशल्यवल्ल्या ॥ १८ ॥

सुप्तेति । तरुणोपचारं शीघ्रविशल्यकरणीनामवल्ल्या । सः वैद्यः रजन्यामेव न तु दिवा, तत्रापि हिमरश्मिरुचैव न तमसि, तत्रापि द्रुहिणशैले या विशल्यवल्ली तथैव नान्यथा जीवति ॥ १८ ॥

तत्र रामेणाहूता ज्वानरभटा द्रुहिणाद्रिगमनाय

रामपुरतः स्वस्वपराक्रमानुरूपं समयावधिमूचुः ।

नलस्त्रिरात्रं पुनरेति गत्वा तत्रैव मैन्दद्विविदौ द्विरात्रम् ।

सुग्रीवनीलौ पुनरेकरात्रं वीरोऽङ्गदो यामचतुष्टयेन ॥ १९ ॥

नल इति । त्रिरात्र्यवच्छिन्नं फालं एकरात्रमहोरात्रमिति ज्ञेयम् । सर्व-
श्रवम् ॥ १९ ॥

(रामः सभयम्—आर्तः संकुचितमुखकमलः समरसंकटे

भगवतो रुद्रावतारस्य मारुतेः साशंकमुखकमलविकाशं पश्यति ।)

हनुमान्—(सत्वरं सकरुणं गारुडस्थानमास्थायाञ्जलिपुटमभिनीय)

देव क्षणं स्तम्भयतामात्मा यावदेनं भिषक्चक्र-

चूडामणिं लंकां प्रवेश्यागच्छामि ॥ (तथा कृत्वा)

नीत्वा लंकां सुषेणं पुनरनिलमुतः प्रार्थयामास रामं

देवाज्ञां देहि वीरास्तव हितकरणोपस्थिताः सन्ति सर्वे ।

लक्षाणां षष्टिरास्ते द्रुहिणगिरिरितो योजनानां हनुमां-

स्तैलाग्नेः सर्षपस्य स्फुटनरवपरस्तत्र गत्वात्र चैमि ॥ २० ॥

तत्रात्मजवेनोत्तार्य वक्तुं तद्देशवधिमाह—नीत्वेति । इतः स्थानात् द्रुहिणगिरिर्यो-
जनानां लक्षाणां षष्टिः षष्टिलक्षयोजनपरिमितोऽस्त्येत्यर्थः । अतिदूरश्रवणात् विचि-
कित्सन्तं प्रत्याह । अहं तत्र गिरौ गत्वा यामि आगच्छामि । ननु कदागच्छसी-
त्यत आह—किंविशिष्टः तैलाग्नेर्दीपवर्तिज्वालायाः सकाशात् सर्षपस्य गौरराजिकाया
स्फुटनं स एव परः अवधिर्यस्य यावद्दीप्ताग्नौ सर्षपः स्फुटति तावद्गत्वाऽऽगच्छामीति
आत्पर्यम् ॥ २० ॥

रामः—(सहर्षम्) तथा करोतु वीरः ! हनुमान्—

ध्यात्वात्मानं प्रणम्य प्रभुमवनिसुतावल्लभं तस्य वाक्यं

नीत्वाऽयोध्यां गर्मिष्यस्यखिलकुशलतामानयिष्यस्यपीति ।

चंडोद्धीनं चकार द्रुतमथ जननीलक्ष्मणस्योपलभ्य

स्वमे व्यालः समूलं कवल्यति भुजं वाममुत्तस्थुपीति ॥ २१ ॥

ध्यात्वेति । आत्मानं वायुरुपिणं रुद्ररूपं वा तस्य रामस्य वाक्यमिति संदेशं
नीत्वा । इति किम् । अयोध्यामित्यादि । अखिलकुशलतां समस्तस्वकायकुशलताम् ।

अथ तत्प्रयाणानन्तरं लेक्ष्मणस्य जननी इति स्वप्नमुपलभ्य दृष्ट्वा उत्तस्थुषी उत्थित-
वती । इति किम् । व्यालः सर्पः समूलं वामं भुजं कवलयति ॥ २१ ॥

प्रोवाच कोसलसुतापुगतोद्भुतं सा

स्वप्नं च सा मुनिवशिष्टपुगेहितस्य ।

पार्श्वे नियोज्य सशरं धनुरादधानं

शान्तिं चकार भरतं मुनिराज्यहोमैः ॥ २२ ॥

अेति । सा सुमित्रा सा कौशल्या मुनिः स्वप्नज्ञानवान्स चासौ वशिष्ठः पुरो-
हितश्च मुनिर्वशिष्ठः ॥ २२ ॥

(तत्र द्रोणाद्रिशिखरे) हनुमान्--

दृष्ट्वा सर्वास्तुहिनकिरणोद्यत्प्रभास्तत्र शैले

वल्लीरत्नान्यमरखदिराङ्गारभास्वन्ति वीरः ।

भ्रान्त्वा दोर्भ्यां गिरिमुदहरन्नोत्पपातैष तातं

सस्मारायं द्रुतमुपगतस्तद्वलेनोज्जहार ॥ २३ ॥

द्रोणो नाम्ना द्रुहिणगिरिरिति ब्रह्मणो गिरिरिति ज्ञेयम् । दृष्ट्वेति । तत्र शैले सर्वां
वल्लीः रत्नानि दृष्ट्वा । किंभूता वल्लोः । तुहिनकिरणश्चन्द्रस्तद्वत् उद्यन्ती भा यासां
ताः । एतेन सर्वासां साम्यमुक्तम् । किंभूतानि रत्नानि । अमलेत्यादि । तदज्ञाने
भ्रान्त्वा तदन्वेपणाय भ्रमित्वा दोर्भ्यां गिरिमेवोदहरत् । यदा एष गिरिः नोत्पपात
नोन्मूलितवांस्तदा स हनुमान् तातं वायुं सस्मार । अयं वायुः द्रुतमुपगतः तदा
तद्वलेन सह तं गिरिं हनुमान् उज्जहारत्यर्थः ॥ २३ ॥

तत्रायोध्यायां शान्तिमण्डपे कुण्डसमीपस्थौ भरतवशिष्ठौ--

हुत्वा श्रीखण्डकाण्डं सतगरकुसुमं पुण्डरीकं मृणालं

कर्पूरोशीरगर्भं प्रचुरघृतयुतं नारिकेलं जुहाव ।

तूर्णं पूर्णाहुतिं स ज्वलदनलनिभं शैलमादाय वीरः

प्राप्तस्तत्राञ्जनेयः स किमिति भरतस्तं शरेणाजवान् ॥ २४ ॥

हुत्वेति । श्रीखण्डं काण्डं चन्दनखण्डं नारिकेलमेव पूर्णाहुतिं जुहाव हुतवान् । तत्र पूर्णाहुत्यवसरे आज्ञेयः प्राप्तः । सः भरतः तं हनूमन्तं इति शरेण ताडयामास । इति किम् । अयं स किं इति वाक्यस्यायमर्थः । येन कालरूपेण सुमित्रायाः मातुर्वामो भुजः समूलः कवलीकृतः सोऽयं किम् । अथवा यज्ञहन्तारं घण्टासुरं प्रलयकालान्तप्रख्यं भगवान् मुनिर्वसिष्ठो व्याचष्टे सोऽयं किमिति भ्रान्त्या भरतस्तं हनूमन्तं शरेणाजघान ॥ २४ ॥

(तदा भरतबाणेन भिन्नो हनूमान् भरतदोर्दण्डमुक्तकाण्ड-
प्रचण्डप्रहारमूर्च्छितविधिलिखिताक्षरपंकिलोपात्प्राणान्प-
रित्यक्तुमिच्छन्)

पुंखावशेषभरतेषुललाटपट्टो

हा राम लक्ष्मण कुतोहमिति ब्रुवाणः ।

संमूर्च्छितो भुवि पपात गिरिं दधानो

लांगूलशेखररुहेण सकेसरेण ॥ २५ ॥

अयं चिरजीवीति विधिलिखिताक्षरपंक्तिः । पुंखेति । पुंखावशेषः यो भरतेषुर्वाणः तद्युक्तो ललाटपट्टो यस्य सः हनुमान्केसरेण गिरिं दधानः भुवि पपात । किंभूतेन केसरेण । लांगूलस्य शेखरोऽग्रभागस्तत्रभवेन ॥ २५ ॥

तत्र वशिष्ठभरतादयः सर्वे—(सविस्मयम्)

सर्वे निशम्य सहलक्ष्मणरामनाम

तत्रोपगम्य हनुमत्पदयोर्निपेतुः ।

वृत्तं च तस्य वचनादपनीय शल्यं

मूर्च्छां जहार स मुनिर्गिरिजौषधीभिः ॥ २६ ॥

सर्वे इति । लक्ष्मणेन सहितं सहलक्ष्मणं चेदं रामनाम निशम्य तस्य हनूमतो वचनात् वृत्तं सीताहरणसेतुबन्धनलक्ष्मणशक्तिपाताद्यौषधिप्रयाणरूपमुपगम्य ज्ञात्वा शल्यं ललाटस्थवाणमपनीयोद्धृत्य मुनिर्वसिष्ठोऽमूर्च्छां हनूमतो जहार ॥ २६ ॥

हनुमान्—(साभ्यसूयम्)

जिज्ञासया भरतबाहुपराक्रमस्य

रामस्तु तस्य युधि लक्ष्मणशक्तिभेदे ।

श्रान्तोऽहमित्यथ गिरिं नय तं कुमार-

वाक्यं जगाद हनुमान्भरतं सरोषः ॥ २७ ॥

(भरतः रामलक्ष्मणयोः समरसंकटमुपलज्य गगन-
मण्डलभ्रान्तनिजभुजाटोपनाय दोधूयमानधनुर्गुण-
टणत्कारमभिनीय)

(अत्रान्तरे स्वकटके)—रामः—

वत्सोत्तिष्ठ धनुर्गृहाण रिपवः सैन्यं विनिघ्नन्ति नः

किं शेषेऽद्य निराकृताः किमयः प्रत्याहता वा प्रिया ।

भ्रातर्देहि वचो विभेति हृदयं भ्रातः प्रिये छिन्धि मां

कैकेयि प्रियसाहस्रे सुतवधान्मातः कृतार्था भव ॥ २८ ॥

जिज्ञासेति । गोपायतीह भरतस्तु ममानुजः किमिति रामेण स्तुतस्य हनुमान्
भरतमिति जगाद । इति किम् । हे भरत, अहं श्रान्तोस्मि त्वं गिरिं नय प्रापय ।
ननु गिरिप्रापणमेव किमुक्तं नान्यच्छौर्यं तत्राह—कुमारं सुकुमारं इति भारवाहकत्वा
योगान् ॥ २७ ॥ २८ ॥

तत्रैव—श्रुत्वेति तस्य वचनं भरतः शराग्रै

सार्द्रिं कर्पिं समधिरोप्य गुणे नियुज्य ।

मोक्तुं दधे झटिति कुंडलिनं चकार

तुष्टाव तं परमविस्मयमागतः सः ॥ २९ ॥

हनुमान्-

उत्तीर्य बाणात्कुशलं गृहीत्वा सम्पूज्य बाहुं भरतस्य वाग्भिः ।

मनो दरिद्रस्य यथा दिगन्तं तथा हनूमाञ्छिबिरं जगाम ॥ ३० ॥

श्रुत्वेति । शराग्रे साद्रिं कर्पिं समधिरोप्य तं शरं गुणे नियोज्य मोक्षं त्यक्तुं झटिति शीघ्रं धनुः कुण्डलिनं कुण्डलपर्यन्ताकृष्टं चकारेत्यर्थः । यदा धनुः कुण्डलीकृतं तदा परमनिस्मयमागतः । स हनूमान् भरतं तुष्टाव साधुसाध्विति शशंस ॥ २९ ॥ ३० ॥

अद्रिं रुद्रावतारः प्रलयसमुदितद्वादशार्कानुकारं

द्रोणं द्रोष्णा दधानः कटकनिकटतामागतोऽप्यर्धरात्रे ।

दिग्भागोत्तालदृष्टिस्तरलतरसरस्तीरमास्थाय वीर-

स्तारं धीमानरोदीत्तदनु सह मुदा वाहिनीमाजगाम ॥ ३१ ॥

तरसा रामकटकं जगामेति भावः । दिगिति । दिग्भागे पूर्व दिक्प्रदेशे उत्ताला दृष्टिर्यस्य सूर्योदयभ्रमवशात् । एतेन जवित्वं द्योतितम् ॥ ३१ ॥

(पर्वतोद्योतनेन सूर्योदयभ्रमात् सरोवरस्थं विकसित-

कमलमालोक्य प्रातराशङ्क्या लज्जावानरोदीत् । तदनु

दिग्भागानवलोक्य सूर्योदयमपश्यन्मुदं प्राप्य हा ज्ञातं

पर्वतोद्योतनेन सूर्योदयभ्रमात्कमलविकास इति हर्षेण

सह स्ववाहिनीं जगाम)

हत्वा मायामहर्षात्रजनिचरवरां कन्धकालीमुदग्रं

ग्राहीरूपां प्रमथ्य प्रबलमथ बलं राक्षसान्मर्दयित्वा ।

जित्वा गन्धर्वकोटिं झटिति ततमणिज्वालमादाय शैलं

प्राप्तः श्रीमान्हनूमान्पुनरपि तरसा नन्दितस्तत्पुरस्तात् ॥ ३२ ॥

सिंहवलोकनन्यायेनास्य गमनमादित आह-हत्वेति । द्रोणाद्रिसमीपे माया-
हनीन्राक्षसान्प्राप्ता कन्धकालीं रजनिचरवरां ग्राहीरूपां सरसि मकररीरूपधारिणीं

प्रबलं यथा स्यात्तथा रावणप्रहितान्नाक्षसान्समुद्रोपकण्ठं मर्दयित्वा पुनरिन्द्रेण
तद्गलजिज्ञासया प्रहितां गन्धर्वाणां कोटिं श्रुतिं जित्वा तत्पुरस्ताद्रामाग्रे वरस्य
शीघ्रं घलेन वा ॥ ३२ ॥

रामसुग्रीवादयः सर्वे (सहर्षम्)

यो मैन्दद्विविदादिवानरचमूचक्रस्य रक्षाकरः

संहर्ता रणभङ्गभैरवरवोह्लासस्य लंकापतेः ।

सीतातंकमहान्धकारहरणप्रद्योतनोऽयं हरिः

संप्राप्तः पवनात्मजः पटुमहः श्रीकण्ठवैकुण्ठयोः ॥ ३३ ॥

य इति । रावणस्य रणरङ्गे यो भैरवो रवः परत्रासनशब्दस्तेन य उल्लास आनन्द-
स्तस्य संहर्ता श्रीकण्ठो रुद्रः वैकुण्ठो रामस्तयोः पटुरधिको महः आनन्दो मम्म-
त्तदंशतत्कृत्वात् 'मह उद्धव उत्सवः' इत्यमरः । सुगमम् ॥ ३३ ॥

कपिकटकभटानां गण्डगोपालनामा

समरशिरसि धीरो योजनायास्तनूजः ।

दिशतु विशदलक्ष्मीं लक्ष्मणस्यात्मनः श्री-

चरणनलिननत्था नित्यसत्योदयश्रीः ॥ ३४ ॥

कपीति । अथ वानराः लक्ष्मणमङ्गलमाशंसन्तः गण्डगोपालनामा हनूमाल्लक्ष्म-
णस्य विशदलक्ष्मीं मूर्च्छाहरणरूपां दिशतु ओषध्यानयनेन प्रयच्छतु । गण्डात्कपो-
लमध्यात् गोपं सूर्यं लाति गृहातीति गण्डगोपालः । गावः किरणान्पातीति गोपः ।
यद्वा गावः जलानि पिबतीति 'सहस्रगुणमुत्सृष्टुमादत्ते हि रसं रविः' इत्युक्तत्वात् ।
अत्रेयं कथा—बालेन हनूमता फलभ्रमादज्ञाय रविमण्डलं ग्रस्तं पुनर्ब्रह्मणे प्रत्यर्पितम् ।
उक्तमपि भैरवसहस्रनामस्तोत्रे । 'महेशो गण्डगोपालो खट्वाङ्गी गीतनायकः'
इत्यादि । स कः । य आत्मनो रामस्य श्रीमच्चरणनमस्कारेण नित्यसत्योदयश्रीः
प्रकाशकः सत्यप्रतिज्ञ इति । कपिकटकभटानां मध्ये यः समरशिरसि धीरः । यद्वा
अयमर्थः गण्डगोपालनामा कपिकटकभटानां विशदलक्ष्मीं दिशतु सत्पुत्रेणैके-
न तज्जातीयाः श्लाघ्यन्त इति ध्वनिः । लक्ष्मणस्यात्मनो भ्रातुः रामस्य चरणादिकं
पूर्ववत् ॥ ३४ ॥

रामः—एकैकस्योपकारस्य प्राणान्दास्यामि ते कपे ।

प्रत्यक्षं क्रियमाणस्य शेषस्य ऋणिनो वयम् ॥ ३५ ॥

एकैकस्येति । हे कपे हे हनुमन्, प्रत्यक्षं क्रियमाणस्य लक्ष्मणविशल्यकरणस्यो-
पकारस्य ते तुभ्यं प्राणान्दास्यामि ते त्वया क्रियमाणस्य वा दत्तेषु प्राणेषु पुनस्तद-
भावाच्छेषस्यैकस्यैव समुद्रलंघनादिरूपस्योपकारस्य वयं ऋणिन एव 'ऋत्यक' इति
संध्यभावः ॥ ३५ ॥

(सद्यम्)

अङ्गेष्वेव जरां यातु यत्त्वयोपकृतं कपे ।

भवान्प्रत्युपकारार्थमापत्सु लभतां पदम् ॥ ३६ ॥

अङ्गेष्विति । मदङ्गेष्वेव उपकारहेतुरापदस्ति सा तव मास्तिवत्याङ्गीः
उपकारः ॥ ३६ ॥

लक्ष्मणः—

आलेपितो हनुमता गिरिजौषधीभि-

मूर्च्छां विहाय सशरं धनुराददानः ।

रामारविन्दतरणिर्धरणीधरात्मा

लंकापतेः कुपितकाल इवोषतस्थौ ॥ ३७ ॥

आलेपित इति । धरणीधरः शेषस्तदवतारः । अन्यत्सुगमम् ॥ ३७ ॥

क्रोधार्णवः प्रोत्फुल्लत्वदिराङ्गारनेत्रो रामः धनुर्गुण्ट-

णत्कारमभिनीय—(सहर्षं सबाष्पं सपुलकं च लक्ष्मणं

गाढमालिङ्ग्य) हा लक्ष्मण प्रौढशक्तिभेदस्वेदं जहि

मम हृदयपर्यङ्के, हा मेघनादकुलकमलिनीप्रालेयवर्ष

वत्स एतावतीं वेदनां न वेत्ति ॥

लक्ष्मणः—आर्य !

ईषन्मात्रमहं वेद्मि स्फुटं यो वेत्ति राघवः ।

वेदना राघवेन्द्रस्य केवलं ब्रणिनो वयम् ॥ ३८ ॥

इति श्रीहनुमन्नाटके लक्ष्मणशक्तिभेदो नाम त्रयोदशोऽङ्कः ॥ १३ ॥

ईषदिति । ईषदल्पार्थे वेदनां च स्फुटयति । वेदना दुःखं राघवेन्द्रस्य तव । वयं केवलं ब्रणिनः इति । वयमित्यानन्दादुन्मादः ॥ ३८ ॥

इति श्रीमन्महानाटके हनुमद्विरचिते श्रीमिश्रमोहनदासविरचितायां दीपिकायां लक्ष्मणशक्तिभेदो नाम त्रयोदशोऽङ्कः समाप्तः ॥ १३ ॥

चतुर्दशोऽङ्कः ॥

ततः प्रातःकाले रावणो लोहिताक्षं दूतमाहूय समादिशति ।

रे लोहिताक्ष वानरवाहिनीं गत्वा राममिति ब्रूहि ।

अये राम जामदग्न्यं निर्जित्य यस्त्वया

हरप्रसादपरशुर्गृहीतस्तं रावणाय प्रयच्छ

ततस्तव सीतां प्रयच्छामि ।

लोहिताक्षः—

यदाज्ञापयति देवः । (इति गगन मुत्पत्य

रामशिविरे ततो रामं नमस्कृत्योपस्थितः ।)

रामस्तं रावणदूतं ज्ञात्वा पृच्छति अये लोहिताक्ष ! किं करोति राक्षसगणः ।

लोहिताक्षः—देव!

अधाक्षीन्नो लंकामयमयमुदन्वन्तमतर-

द्विशल्यां सौमित्रेरयमुपनिनायौषधिवराम् ॥

इति स्मारंस्मारं त्वदरिनगरीभित्तिलिखितं

हनुमन्तं दन्तैर्दशति कुपितो राक्षसगणः ॥ १ ॥

अधाक्षीदिति । अधाक्षीददीदहत् । विशल्यां शल्यनिवर्तिकाम् । स्मारं स्मारं स्मृत्वा स्मृत्वा 'भयहेतौ द्वे वाच्ये' । सुबोधम् ॥ १ ॥

रामः—(विहस्य) किमर्थमागतोऽसि ।

लोहिताक्षः—

देव भृगुपतिं निर्जित्य गृहीतं हरप्रसादपरशुं

रावणाय प्रयच्छ ततस्तव सीतां समर्पयिष्यति लंकेश्वरः ॥

रामः (विहस्य) दूत पश्य ।

पौलस्त्यप्रणयेन तावकमतिं स्मृत्वा मनो मोदते

देवो नैष हरप्रसादपरशुस्तेनाधिकं ताम्यति ।

यद्वाच्यः स दशाननो मम गिरा दत्ता द्विजेभ्यो मही

तुभ्यं ब्रूहि रसातलं बलभिदे निर्जित्य किं दीयताम् ॥ २ ॥

पौलस्त्येति । हे दूत, स रावणः मम गिरा मदीयवचनेनैव त्वया इति वाच्यः । इति किम् । हे पौलस्त्य, तावकमतिं त्वदीयां बुद्धिं स्मृत्वा विचार्य मनो मोदते । परंतु प्रणयेन प्रीत्या हरप्रसादपरशुर्न देयः । तेन दत्तेन परशुना स रावणोऽधिकं यथा स्यात्तथा ताम्यति ग्लानिमायाति । यद्वा एकपदं पौलस्त्येनास्मासु प्रणयः कृतस्तेन तावकमतिं त्वदीयां बुद्धिं रावणस्त्वमपि मूर्ख इति भावः । अन्यदेहीति चेत्तत्राह—मही द्विजेभ्यो दत्ता, तुभ्यं रसातलं दत्तं, ब्रूहि त्वमेव कथय, भवन्तं निर्जित्य बलभिदे कथं दीयतामिति । अयमर्थः । पूर्व तु परशुरदेयः रावणाय चेदीयते तर्हि तस्यातिक्रोधः स्यात्तथापि दीयते, परं त्वेष इन्द्राय रक्षितः पृथ्वीरसातलाभावे तस्य देयत्वाभावात् ॥ २ ॥

अथ देवराज इन्द्रः रामाय शत्रुंजयं शश्वरं वितरतिस्म ।

रामोपि हनुमन्तं रथध्वजाग्रमारोप्य स्वयं रथारोहणं नाटयति—तथाविधं तमालोक्य लोहिताक्षो निष्क्रान्तः ॥

लंकाशिखरस्थो रावणः—अये लोहिताक्ष !
कोसौ दाशरथेर्ध्वजे वर्तते ॥

लोहिताक्षः—देव !

हेलोलङ्घितवारिधिर्जनकजाविश्लेषशुष्यन्मनः—
कौसल्यासुतदैन्यपाटनपटुर्ग्रस्तांशुभूमण्डलः ।
निर्दग्धाखिलराक्षसेन्द्रनगरः सौमित्रिसंजीवना—
योत्स्वातौषधिपर्वतश्च मरुतः पुत्रो ध्वजे वर्तते ॥ ३ ॥

हेलोलङ्घितेति । जनकजाविश्लेषशुष्यन्मनो यस्य स चासौ कौसल्यासुतश्चेति ।
तस्य दैन्यपाटने दूरीकरणे पटुर्विदग्धः । सुबोधम् ॥ ३ ॥

रावणः—

(सत्वरं मन्दोदरीमन्दिरं प्रविश्य) अयि मन्दोदरी !
रामाय प्रतिपक्षवृक्षशिखिने दास्यामि वा मैथिलीं
गुह्ये राघवसायकैर्विनिहतः स्वर्गं गमिष्यामि वा ।
नीतिज्ञे कथयस्व देवि कतमः पक्षो गृहीतस्त्वया
सुश्राव्यं पदमस्मदीयमगमन्मन्मात्रशेषं बलम् ॥ ४ ॥

रामायेति । हे नीतिज्ञे कार्याकार्यविदग्धे, प्रतिपक्षाः शत्रव एव वृक्षास्तेषां दाहार्थं
शिखिनेभिरूपाय कतमं सीतादानं स्वर्गप्रापणं वा पदं स्वकीयबुद्धिस्थानं सुश्राव्यम्
स्वकीयः सिद्धान्तः सुश्राव्य इति 'पदं निर्णयलोकयोः' इति हैमी । बलं सैन्यमग-
मत् व्यतीतम् । किंभूतं बलम् । मन्मात्रशेषम् । अहमेक उर्वरिति इति भावः ॥४॥

मन्दोदरी—(विहस्य)

अयि प्राणनाथ लंकेश्वर !

दृष्ट्वा दैन्यं भगिन्याः श्रुतस्वरनिधनं मातुलस्यापि नाशं
तालानां भेदनं यत्कपिवरदहनं बद्धसुग्रीवसख्यम् ।

कर्माण्युद्यानभङ्गे जलनिधितरणं यो न जातस्तदानीं

सोऽयं नष्टे कुलेऽस्मिन्कथमिव गमितो जायते ते विवेकः ॥ ५ ॥

अयीति । खरेत्युपलक्षणम् । अर्थात्खरत्रिशिरोदूषणानां, सुतोऽक्षः यो विवेकः स्वर्गं यासि सीतां ददामीति वा तदानीं भगिन्यादिहननश्रवणेन जातो यो विवेकः गमितो नष्टोपि कथमिव जायते कथं जात इति लोकोक्तिः ॥ ५ ॥

रावणः—(सापत्रपं साभ्यसूयम्)

धिग्धिक्शक्रजितं प्रबोधितवता किं कुम्भकर्णेन वा

स्वर्गग्रामठिकाविलुण्ठनपरैः पीनैः किमेभिर्भुजैः ।

धिकारो ह्ययमेव मे यदरयस्तत्राप्यसौ तापसः

सोऽप्यत्रैव निहन्ति राक्षसभटाजीवित्यहो रावणः ॥ ६ ॥

धिगिति । स्वर्गग्रामठिका स्वर्ग एव ग्रामस्तत्र विलुण्ठनं रत्नसंचयस्तस्य लुण्ठनं प्रसह्याहरणं तत्र परैस्तत्करैः 'विलुण्ठं रत्नसंचयः' इति विश्वः । मे रावणाय अयं धिकारः । यतः पूर्वं तु अरय एव, तत्राप्यरिषु तापसोऽयं, सोऽपि तापसमात्रोऽपि अत्रैव मत्समीप एव, तत्रापि राक्षसभटान्कुम्भकर्णमेघनादादीन्, जीवति अयमेव धिकारः ॥ ६ ॥

मन्दोदरी—(सकरुणम्)

शोकं लंकेश मागाः कुरु चिरमपुनर्मा विगूढोपगूढं

देवाज्ञां देहि योद्धुं समरमवतराम्यस्मि सुक्षत्रिया यत् ॥

रावणो विदीर्यमाणहृदयः—

मैवं कान्ते स्वकान्ते तरुणय करुणां प्राणरङ्गः किमेको

लंकां सन्त्यज्य शंकां शिव शिव समरायोद्यतो राक्षसेन्द्रः ॥ ७ ॥

शोकमिति । गाढोपगूढं गाढालिङ्गनं, हे कान्ते, मयि करुणां दैन्यं सा तरुणय मा दीपय । यः एकः निरतिशयवीरोहं प्राणरङ्गः प्राणलुब्धः किं नेत्याह राक्षसेन्द्रः इत्युक्त्वा इति शेषः । लङ्कां संत्यज्य भयमपि संत्यज्य समरायोद्यतोभूत् । यद्वा शङ्कास्यामस्तीति शङ्का तां शङ्कावतीं लङ्कामिति वा ॥ ७ ॥

अथ रामाज्ञया वानरभट्टाः—

उद्यद्विक्पालकोलाहलबहलमदावग्रहोग्राभिरक्षणां
 ताराभिर्दीप्यमानं दिशि विदिशि दशग्रीवमुद्वीवयन्तः
 एते निःशेषसेतुग्रथनसमधिकैः शस्त्रिणः शैलपादै-
 रुद्दामानः कपीन्द्रा रजनिचरपुरीमुत्तरेण प्लवन्ते ॥ ८ ॥
 जलमध्ये रुद्रपादाद्रिशिखरगतो रामरावणयो-
 र्युद्धं निरीक्ष्यमाणो रुद्रः कपिभट्टैः संवेष्टितां
 लंकां विलोक्य ॥

मरुद्बुद्धादित्यौ शतमुखमुखास्ते क्रतुभुजः
 पुरद्वारे यस्याः सभयमुपसर्पन्त्यनुदिनम् ।
 प्रकोपव्याधेर्याधरतटपुटैर्वानरभट्टैः
 समाक्रान्ता सेयं शिव शिव दशग्रीवनगरी ॥ ९ ॥

उद्यदिति । ते कपीन्द्राः उत्तरेण उत्तरमार्गेण प्लवन्ते निरुन्धन्ति उत्प्लुत्यारोहन्ति
 वा उद्दामानः उच्छृङ्खलाः अक्षणां ताराभिरुदीप्यमानं दशग्रीवम् । किंभूताभिः
 रावणभङ्गदर्शनायोद्यन्तो ये दिक्पालास्तेषां कोलाहलाज्जातो यो बहलः मदः बहुत-
 रगन्धस्तस्यावग्रहो विरोधस्तेनोग्राभिः । देवदर्शनादेवादैन्यसंदेशिनीभिरित्यर्थः । एते
 वानराः शस्त्रिणः शस्त्रवन्तः ॥ ८ ॥ ९ ॥

अस्त्रं यत्पुवगाधिपेन विहितं पौलस्त्यवक्षस्तटे
 संघट्टानलदत्तदावविषदः सीदन्ति भूमीरुहाः ।
 उत्पात्य प्रहिताः स्वशैलशिखरे लंकेन्द्रहस्तावली-
 पिष्टोऽयं निजकुण्डनिर्झरजलैर्जम्बालपिण्डायते ॥ १० ॥

अस्त्रमिति । भूमीरुहाः वृक्षाः सीदन्ति भस्मीभवन्ति । तद्वेतुमाह—किंभूता
 भूमीरुहाः । पौलस्त्यो रावणस्तस्य वक्षस्तटं संघट्टो मेलनं तज्जातो योऽनल ए

दत्ता दावविपत् दावाग्निदुःखं येपां ते रावणेनापि स्वशैलखिकूटशिखरः उत्पाट्य
सुग्रीवाय प्रहितः अयं शिखरः निज आत्मीयो यः कुण्डस्ततो ये निर्झराः प्रस्रवणा-
स्तेषां जलैर्हेतुभिः । जम्बालपिण्डः शैवालपिण्डवद्दृश्यते । 'कुण्डस्तटे हृदे कुण्डम्'
इति धरणिः । पिण्डत्वं द्योतयति-लङ्केशहस्तपत्न्या पिष्टः पिण्डोक्तः पुनःपुनः
कन्दुकवदुत्पतनेनातिरिक्तभङ्गात्पिण्डोभूतः स्रवज्जलैः शिखरो जम्बालपिण्डवद्दृश्यते
इति भावः ॥ १० ॥

तथैतेनोद्धृत्य स्फटिकशिखरी सोपि विदधे

समन्तादामूलत्रुटितवसुधाबन्धविधुतः ।

अमुं येनाद्यापि त्रिपुरहरनृत्यव्यतिकरः

पुरस्तादन्येषामपि शिखरिणामुल्लसयति ॥ ११ ॥

उत्पाटने प्रयोजनमाह-तथेति । यथा त्रिकूटशिखरः उत्पाटितः तथानेन रावणेन
स्फटिकगिरिरुद्धृत्योत्पाट्य समन्तादामूलं अभिव्याप्य त्रुटितो यो वसुधाबन्धस्तेन
विधूतः विशेषेण कम्पितः विदधे कृतः । सोपि स्फटिकशिखर्यपि अद्यापि येन
उत्पाटनेनान्येषामपि शिखरिणां पुरस्तादग्रे अमुं रावणं पुरहरः रुद्रस्तदर्थं यो
नृत्यव्यतिकरः नृत्ये सति व्यतिकरः कोपातिशयस्तमुल्लसयति शिक्षयति स्मारयती-
त्यर्थः । कोर्थः । यथा तदुत्पाटने रुद्रस्तुष्टः तथैतेषामपि उत्पाटने नन्दयित्वा भवन्तं
रक्षिष्यतीति भावः ॥ ११ ॥

रावणः (सक्रोधम्) रथारोहणं नाटयति-

भेरीमर्दलशंखतालनिकरस्वानोल्लसत्काहलो

निःसाणस्वनपूर्णकर्णकुहरो निर्यन्त्रगर्वा बभौ ।

युद्धार्थं दशकन्धरो रथगतो माणिक्यमौलिर्यशो-

दीपादीपितमस्तको जनकजारामो विधेः कर्मणा ॥ १२ ॥

भेरीति । दशकन्धरः विधेः कर्मणा आज्ञया प्राक्तनकर्मप्रेरणयेति यावत् । यद्वा
विधेर्ब्रह्मणः शक्तिदानादिषु ब्रह्मसंवन्धस्य सत्त्वान्नगर्वाः सकाशाद्युद्धार्यैर्निर्यन्त्राच्छ-
न्सन्त्रभावित्यन्वयः । यशोविजय एव दीपस्तेनादीपितः प्रकाशितः मस्तकः ब्रह्म-
लोको येन । तत्पर्यन्तविजयीति भावः । तद्गमनेपि तत्र प्रतापगमनसत्त्वात् ।

‘ब्रह्मावासशिरोविष्णुर्भजिकास्वपि मस्तके’ इति शाश्वतः । जनकजारासः जनक-
जाया रामः कामा यस्य । वागर्थे जनकजायाः सकाशादरामः अक्रीडो यस्य मृत्यु-
रिति । अन्यत्सुबोधम् ॥ १९ ॥

नीचैर्वै पारिमितः पवनो वनेषु

मन्दीचकार तराणिः खरतां करेषु ।

रक्षःपतिं गगनमाप्तमवेक्ष्य साक्षा-

न्नयो ययुः स्थगिततुंगतरङ्गभंगाः ॥ १३ ॥

नीचैरिति खरतां तीक्ष्णत्वं गगनं आकाशं प्रति आप्तं प्राप्तमवेक्ष्य दृष्ट्वा । यद्वा
एकमेव पदम् । गे आकाशे ये गाः देवगणास्तेषां नमः प्रह्वत्वं प्राप्तं येन, गगने
यत्रावलोकयति तत्रैव देवा नमन्तीति भावः । ‘गकारो गगने द्वीपे गणेशे गोगणेषु
च’ इति शाश्वतः । ‘गम प्रह्वीभावे’ इत्यस्याप्रत्यये नमः ॥ १३ ॥

आकाशे-

यदा नीलो लंकाधिपसुभटकोदण्डांशखरे

स्थितश्चञ्चद्वाष्पाकलितमृगतृष्णान्वितगिरिः ।

तदैवं देवानां मतिरजनि दिङ्मण्डलजुषां

धनुःशृङ्गे भृङ्गस्तदुपरि गिरिस्तत्र जलधिः ॥ १४ ॥

यदेति । रावणस्य प्रत्यासन्नत्वादानन्दे देवानामुन्मुदावसरे नीलो वानरः लङ्का-
धिपश्चासौ सुभटस्तस्य कोदण्डाग्रभागे स्थितोभूदिति शेषः । किंभूतः । चञ्चन्तो
ये वाष्पाः क्रोधाश्रूणि गिरिप्रस्रवणवारीणि तैराकलिता करम्बिता मृगतृष्णा तद-
न्वितो गिरिर्यस्मिन्सः, हस्ते धृतगिरिर्नीलः रावणधनुरग्रे स्थित इति तात्पर्यार्थः ।
तदा दिङ्मण्डलजुषां स्वस्वदिगाकाशस्थितानां देवानां मतिरेवं जनिता । एवं किम्
रावणहस्तधनुःशिखरे भृङ्गस्थानीयो नीलः श्यामत्वान्नीलहस्ते गिरिस्तत्र गिरौ जल
स्थानीया तृष्णागिरिप्रस्रवणा अयमेवोन्मादः ॥ १४ ॥

साश्वर्यं तत्र रामे सपटु भटमुखे सव्यथं देवतौर्षे

साशंकं रामयुद्धे कपिषु सविनयं लक्ष्मणे साश्रुपूरम् ।

सासूर्यं भ्रातृकृत्ये सभयमनिलजे सत्रपं चात्मकृत्ये
क्षिप्तं तद्वक्त्रचक्रं रजनिचरपतेभिन्नभावं बभूव ॥ १५ ॥

साश्चर्यमिति । रजनीचरपते रावणस्य वक्त्रचक्रं मुखसमूहः भिन्नभावं चित्र-
साश्चर्यं बभूव । भिन्नत्वमेव विवृणोति-रामे साश्चर्यं सविस्मयं साद्भुतरसमिति सपटु-
सोत्साहं सवीररसमिति 'उत्साहात्मा भवेद्वरिः' सन्यथं सविषादं सशान्तरसमिति
विषादः संचारिको वा । मया सीतानीता यतो देवा अपि बलान्ते, अद्यापि संधिं
करोमीति विषादः । तदुक्तं रसोदधौ 'विपदिष्टाद्यनवाप्तेः प्रारब्धासिद्धितोपराधाच्च ।
अनुतापोत्र विषादो विज्ञेयो मुक्तिसंबन्धः ॥' साशङ्कं सविप्रलम्भशृङ्गारं, शङ्कास्य
संचारी । रामः सीतां मा गृह्णात्विति शङ्का । उक्तं च रसोदधौ-'स्वीयापराधचौर्यं
कृतपरचौर्यादितो मता शङ्का । स्वानिष्टेक्षणयोगस्तदभयभावोऽत्र विश्लेषः ॥' अत्र
स्वानिष्टेक्षणं सविनयं सदैन्यं सकरुणमिति दैन्यं संचारी । हनूमदादिदर्शनोदीपि-
ताक्षपुत्रवधादैन्यं साश्रुपूरं रसाद्रौद्ररसात्क्रोधस्थायी । क्रोधानुभवमश्रु तत्रैव लक्ष्म-
णदर्शने सति भेघनादे वत्सलरसो जातः । एतेन पुत्रो हत इति उद्दीपनं वात्सल्या-
दश्रूणि । अत्र रसद्वयं वक्त्रद्वये ज्ञेयम् । सासूर्यं सहास्यरसं हास्येसूयासंचारी सा
च विभीषणगता, असूयातोपि हि हास्यं भवतीति प्रसिद्धम् । सभयं भयानकरसः
भयं स्थायी सत्रपं सचीभत्सं त्रपात्रानुभावः । सा च या जुगुप्सातो भवति जुगु-
प्सात्र स्थायी । एवमद्भुतवीरशान्तशृङ्गारकरुणारौद्रवत्सलहास्यभयानकवीभत्साः
यथाक्रमं ज्ञेयाः ॥ १५ ॥

बद्धा तूणान्दशोच्चैर्मघवह्यसटावेणिबन्धेनवामै-

र्दोर्भिश्चापान्विधुन्वन्दशदश च शरान्दक्षिणैराददानः ।

क्ष्वेडन्कीडन्प्रकुप्यन्प्रसरदभिभवद्गर्जितातर्जितौघैः

शश्वत्खिद्यन्मुखश्रीरवतरति रणप्राङ्गणे राक्षसेन्द्रः ॥ १६ ॥

वद्वेति । इन्द्राश्वकेशश्रेण्यां उच्चैर्गाढं दशतूणान्निषङ्गान्वद्धावामैर्दशभिर्दोर्भिर्दश-
चापान्विधुन्वन्सन्दक्षिणैर्दशभिर्दोर्भिः दशशरानाददानः । दशमुखेषु पृथक्पृथग्भावं
द्योतयति-अत्र रसः ग्रन्थगौरवान्नोद्घाटयते । कीदृक् राक्षसेन्द्रः । क्ष्वेडन्हसन्
'क्ष्वेडामर्पगतं हास्यम्' इति धरणिः । द्वन्द्वः तच्च मुखं तेषां श्रीर्यस्य तच्चाधिकं दश-
धोक्तम् ॥ १६ ॥

रामरावणयोः—

रणाङ्गणे कुण्डलिनो युवानः परस्परं सायकभिन्नदेहाः ।
कुचाग्रलग्ना इव कामिनीनां कुम्भाग्रलग्नाः सुषुप्तुर्गजानाम् ॥ १७ ॥

गगनं गगनाकारं सागरः सागरोपमः ।

रामरावणयोर्युद्धं रामरावणयोरिव ॥ १८ ॥

रणेति । कुचस्थानीयः कुम्भः ॥ १७ ॥ १८ ॥

तत्र सारो नाम राक्षसस्तुमुलयुद्धे—

आश्वारूढस्तु यावद्व्रजति न शिविरं वाजिनः पूर्वमर्धं
धावन्तं खण्डितस्य स्वमरिकुलबलात्पादयुग्मेन धीरः ।

सारः क्रव्यादवीरः शिरसि करतलोत्थापितेनाङ्गदेन

क्रुद्धेनाताडितो द्राक् शिव शिव समरे पश्चिमाद्धेन तावत् ॥ १९ ॥

अश्वेति । यावत्क्रव्यादवीरः सारः खण्डितस्य मध्यतः कृत्तस्य वाजिनोश्चस्य
पूर्वार्धमध्यारूढः अरिकुलबलाच्छत्रुसैन्यात्सकाशात् शिविरं स्वकटकं पादयुग्मेन
खण्डितश्चार्धप्रदेशे कृत्तस्तच्चरणयुगुलेन न व्रजति न गच्छति धावन्तं अर्धं तावत्
क्रुद्धेनाङ्गदेन द्राक् शीघ्रं समरे पश्चिमाद्धेन कृत्वा पश्चिमभागेन कृत्वा शिरसि
आताडितः । किंभूतेन । पश्चिमाद्धेनाङ्गदकरतलोत्थापितेन शिव शिव कष्टम् ॥ १९ ॥

अङ्गदः (वा) रावणः—

यावानब्धिः कलशशिशुना तावता किं च पीतः

तुल्याकारान्प्रहरति हरिः किं खगानद्रितुङ्गान् ।

तत्रागम्याः प्रथितवपुषः सन्तु तिग्मस्वभावा-

स्तेषां ग्रासग्रहणरभसं राम ते नामधेयम् ॥ २० ॥

महच्छरीराणि रक्षांस्यल्पशरीरान्वानरानवलोक्य जये विचिकित्समानं रामं
बोधयति—यावानिति । हे राम ! अन्धिर्यावान् मानतोऽगाधतायाश्च तावता तत्स-

दृशमानेन कलशशिशुना किं पीतः । किंतु महानब्धिरल्पतरोगत्स्य इति च । पुनः हरिरिन्द्रः तुल्याकारान्त्वल्पप्रमाणान्खगान् गिरिन्प्रहरति अपि तु स्वयमल्पः अद्रय-स्तुङ्गाः 'पक्षिपर्वतयोः खगः' इति हैमी । तेषां सपक्षत्वात् । किंभूतान्खगान् । अद्रितुङ्गान् सूर्यपर्यन्तोन्नतान् 'अद्रयो द्रुमशैलार्काः' इत्यमरः । तत्र तस्मिन् प्रस्तावे भगन्या गन्तुमशक्याः समुद्रादयः, प्रथितवपुषः गिर्यादयः, तिग्मस्वभावाः स्वभावतेजस्विनः अगस्त्येन्द्रादयोपि सन्तु भवन्तु । तेषां सर्वेषां ग्रासग्रहणे कवलग्रहणादौ सरभसं सत्वरं हे राम ! ते नामधेयमस्तीति शेषः । रामोयमिति शब्देनैव ते नष्टा भविष्यन्ति किमत्राल्पदीर्घविचारणयेति भावः । कतिचित्पुस्तकेषु रावणवाक्य-मिदम् । तत्पश्यामूनिति पाठः । तत्रायमर्थः—यावानब्धिस्तावानगस्त्येन पीतः तावता सर्वपानेन किं का नो हानिः ? यावता भवता तु बद्ध एव । इन्द्रापि गिरिन्प्रहरति तेन गिरिप्रहरणेन किं का नो क्षतिर्मत्पुत्रेण बद्ध एव तथा त्वयापि । गिरिसमाः शौर्यादिहीनाः केचन राक्षसा हताः तत्तस्मात्प्रथितं वपुर्येषां ते तिग्मस्वभावाः स्वभावतोक्षाः मादृशा राक्षसाः सन्तु तिष्ठन्तु । अमूनल्पतरान्राक्षसान्पश्यसि ? हे राम, तेषां तिग्मस्वभावानां ते नामधेयं त्वन्नाम्नाख्यातं सैन्यं च ग्रासग्रहणाय रभसं शून्यं, न किमपीत्यर्थः 'रभसः पदशून्ययोः' इति चरकः ॥ २० ॥

रावणः—

स्त्रीमात्रं ननु ताडका मुनिसुतो रामः स विप्रः शुचि-

र्भारीचो मृग एव भीतिभवनं वाली पुनर्वानरः ।

भो काकुत्स्थ विकत्थसे वद रणे वीरस्त्वया को जितो

दोर्गर्वस्तु तथापि ते यदि पुनः कोदण्डमारोपय ॥ २१ ॥

स्त्रीमात्रमिति । विकत्थसे विकत्थनां करोषि । अतो वद त्वया वीरः को जितः ? अन्यत्सुबोधम् ॥ २१ ॥

अत्रान्तरेऽङ्कः—

वन्द्यास्ते न विचारणीयचरितास्तिष्ठन्तु हुं वर्ततां

सुन्दर्यीदमनेप्यकुण्ठयशसो लोके महान्तो हि ते ।

यानि त्रीणि कुतो मुखान्यपि पराण्यासन्वरायोधने

यद्वा कौशलमिन्द्रसूनुनिधने तत्राप्यभिज्ञो जनः ॥ २२ ॥

वन्द्या इति । हुमिति कोपेअव्ययम् । हे रावण, एते रामादयो वन्द्याः नमःस्तुति-
योग्या एव । कीदृशाः । वर्ततां व्याहर्तृणां मध्ये विचारणीयचारेता न अत एव लोके
महान्तस्ते प्रसिद्धाः । अविचारणीयत्वमेवाह—सुन्दरी ताटका तद्गमनेपि अखण्डं
यशो येषां ते स्त्रीवधादपकीर्तिबाहुल्यनियमात् अतस्ते तिष्ठन्तु, तद्वार्तया किं कृत्यं?
चेद्वोर्यमेव श्रोतुं कामोसि तर्हि शृणु । यानि प्रसिद्धानि त्रीणि मुखानि त्रिशिरः
शिरांसि च कुत्रः सकाशात्पराणि देहाद्भिन्नानि आसंस्तत्त्वमेव वद । वालिहर्तृने
कियत्प्रावीर्यं तत्रापि जनः अर्थात्त्वमेवाभिज्ञोसि वालिना त्वं वद्वः स तु रामेण हत
इति भावः ॥ २२ ॥

रावणः—

शंभोः पर्वतकन्दुकेन महती क्रीडा कृता येन तं

रे रे मानव राम मा स्मर भवं देवेश्वरं रावणम् ।

ज्याघोषं कुरु ताडकान्तमसुराणामन्तकं संयुगे

यश्चानीतिसमग्रधीरकुटिलः शाखासृगाणां पतिः ॥ २३ ॥

शंभोरिति । भवं चेन्न स्मरसि । 'आकृतौ भवमव्ययम्' इति विश्वः । तर्हि
ज्याघोषं कुरु अनीतौ समग्रां धियमीरयन्ति ये तेष्वपि कुटिलः अत्यनीतिवानिति
शाखासृगाणां यः पतिर्वाली तस्याप्यन्तकं ज्याघोषं कुर्वित्यर्थो व्यङ्ग्यः ॥ २३ ॥

रामस्तथापि तं रावणं न जघान । लज्जावनम्रव-

दनाम्बुजः सन् मनाक् स्थितः रावणः

(विहस्य) रे रे मानव राम !

यो मया निहतो घोरे समरे तव पूर्वजः ।

अनरण्यः किमय त्वां व्यथयत्यथ लज्जितः ॥ २४ ॥

य इति सुबोधम् ॥ २४ ॥

रामः—(निःशंकम्) रे रे राक्षसाधम पश्य ?

न दूये नः पूर्वं नृपतिमनरण्यं यदवधी-

ज्यो वा मृत्युर्वा युधि भुजभृतां कः परिभवः ।
जितं मन्ये कारागृहविनिहतं हैहयपतेः
पुलस्त्यो यद्विक्षामकृत कृपणं तद्व्यथयति ॥ २५ ॥

न दूये इति । कृपणं सदैन्यं यथा स्यात्तथा हैहयपतेः सकाशाद्यत्पुलस्त्यस्त्वत्पितामहः यद्विक्षामकृत तद्विक्षाहरणं व्यथयतीत्यर्थः ॥ २५ ॥

यो रामो न जघान वक्षसि रणे तं रावणं सायकैः
स श्रेयो विदधातु वस्त्रिभुवनव्यापारचिन्तापरः ।
हृद्यस्य प्रतिवासरं वसति सा तस्यास्त्वहं राघवो
मग्न्यास्ते भुवनावली विलसिता द्वीपैः समं सप्तभिः ॥ २६ ॥

य इति । वक्षोनिषेधादन्याङ्गहननमायातं सा सीता सप्तद्वीपैः सप्तभिः पृथिव्या-
द्यावरणैः समं 'द्वीपोस्त्रियामावरणे पुंस्येवान्तर्जलावनौ' इति जयन्तः । पुनः
कीदृशी । भुवनावलीविलसिता विलीयते सर्वमस्मिन्निति विलं प्रकृतिस्तया सिता
आवृता सप्रकृत्यावरणेत्यर्थः । 'लीङ् विलापने' इत्यस्य विलमिति रूपं । अन्यथा
द्वीपानां त्रिभुवनान्तःपातित्वादानर्थक्यप्रसङ्गः स्यात् एतद्वनने अकस्मान्महारणः
स्यादिति भावः । अनेन विप्रलम्भोन्मादावस्था च दर्शितेति भावः ॥ २६ ॥

“स प्रौढरावणरुषा विहितावलेषः
सज्जो बभूव दृढसङ्गरबद्धदीक्षः ।
आपन्नभीतिहरणं व्यवसायिनां हि
प्राणास्तृणं विपुलसत्त्वसहायभाजाम् ॥ २७ ॥

स इति । स रामः अवलेपो गर्वः सत्त्वमुत्साहः स एव सहायः तं भज-
न्तीति ॥ २७ ॥

तत्र रामो रतिं लेभे न प्रियाविरहादितः ।
तत्सत्यं मनसि स्वस्थं रम्याणां रमणीयता” ॥ २८ ॥

तत्रेति । सुबोधम् ॥ २८ ॥

बाणोऽयं मम ताटकात्मशिरसि स्नातः स्वसुर्नोसिका-
 प्राणायामपरः खरत्रिशिरसां हुत्वा दशास्याहुतिम् ॥
 मारीचं च बालिं विधाय तदनु त्वाचम्य वारांनिधिं
 भोक्तुं रावणमभिषं भृगयते भो दीयतां मैथिली ॥ २९ ॥

बाण इति । आत्मा रुधिरं तद्युक्ते शिरसि 'देहे धातुषु कूटस्थे जीवेज्यात्मा
 मतः पुमान्' इति विश्वः । धातुना रुधिरं गृह्यते । स्वसुस्त्वद्गिन्याः शूर्पणखाया
 साहचर्यादूषणोपि रावणस्येदं रावणम् । रावणस्यामिषमित्यर्थः ॥ २९ ॥

रावणस्तथापि सावज्ञम्-

ह्रीवानामेव युद्धेषु प्राणत्राणाय राम धीः ।
 लज्जाप्रशान्त्यै संसत्सु मूर्खाणामिव मूकता ॥ ३० ॥

ह्रीवेति । हे राम, रणेपु प्राणत्राणाय या धीः लज्जाप्रशान्त्यैसन्धये सा ह्रीवा-
 नामेव । यथा विद्वत्सु लज्जाप्रशान्त्यै मौख्याच्छादनाय मूर्खाणां मौनस्वीकारः तथा
 कातर्याच्छादनाय संधिरिति ॥ ३० ॥

(गगनमण्डलमवलोक्य-)

रे काल त्वमकाललब्धविभवः स्वैरं सकामो भवं
 शंभो भूषय नूतनैः शवशिरोमाल्यैर्निजाङ्गं मुहुः ।
 किं च त्वं च विरिञ्च संचिनु जगत्सर्गाय बीजं क्वचित्
 सन्नद्धः करधालभीषणभुजो युद्धाय लंकेश्वरः ॥ ३१ ॥

रे इति । अनवसरप्राप्तैश्वर्यः । एतस्याशेषहननमैश्वर्यं हे विरिञ्च जगत्सर्गाय पुनः
 सृष्ट्यै बीजं संचिनु गोपाय निःशेषेण नरान्दहनिष्यामीति भावः ॥ ३१ ॥

राममाक्षिपति-

नद्य वा जानकी राम कामं पास्यति मन्दिरे ।
 रणे वा दारुणो गृध्रो मधुरानधरान्मम ॥ ३२ ॥

अद्येति प्रकरणं सुबोधम् । वागर्थः प्रतिपाद्यते । वा निश्चये हे जानकीराम
जानकी रमते अस्मिन्निति तथाभूत, अद्य दारुणे रणे ममाधरान्कामं यथेच्छं गुप्त्रः
पास्यतीति । वा द्वितीयो मुहुरर्थे । कीदृशे रणे । मन्दिरे वीररारणे ॥ ३२ ॥

तत्राशोकवनिकास्थितविमानमारुह्य जानकीं राशराव-
णयोर्युद्धं दर्शयति त्रिजटा सरसा च । मन्दोदर्यपि
सुन्दरीपरिवृता लंकाचलशिखरमारुह्य पश्यति । रुद्रोपि
समुद्रमध्ये एकेन चरणेनोपस्थितो युद्धं पश्यति ।
देवाः सर्वे विमानाधिरूढा नभोमण्डलगता युद्धं पश्यन्तिस्म ॥

रामः—संहारभैरव इव क्रोधं नाटयति ।
रे रे निशाचरपते त्वारितं गृहाण बाणासनं त्रिदशदर्पहरं शरं च ।
निर्वापयामि विरहाग्निममुं प्रियाया मन्दोदरीतरलनेत्रजलप्रवाहैः ३३ ॥
रे रे इति । बाणासनं चापम् ॥ ३३ ॥

(इति बाणान् स्पृशति) मन्दोदरी (सभयम्)—

उत्पादयन्किमपि कौणपकोटिमन्त-
स्तेजोदुताशनसमिन्धनसामिधेनीम् ।
हस्ताढकीमरुत बालतरः पृषत्कै-
रीषज्जयं स्फुटमनेन दशाननोऽपि ॥ ३४ ॥

मन्दोदरीति । हा कष्टमागतम् । अनेन रामेण दशाननोऽपि स्फुटं असंशयं ईष-
ज्जयः ईषत्करो जयो यस्य । ईषज्जयत्वं द्योतयति । यदायं बालतरोऽतिशयबालकः
बाणैस्ताडकामन्तर्हृदये यस्तेजोभवोऽग्निस्तस्य समिन्धने सम्यगिन्धनादाने सामिधेनीं
एधः—समाहारको मन्त्रः सामिधेनीं तां अकृत स्वतेजोऽग्निदीपनकर्त्री ' एधो मन्त्रः
सामिधेनी ' इति शाश्वतः । कौणपा राक्षसास्तेषां कोटिमुत्पादयन्सन्किमप्यनिर्व-
चनीयवलं रक्षःकोटिं अद्यायं तरुण इति भावः ॥ ३४ ॥

(रामभुजदण्डौ)

आकृष्टे युधि कार्मुके रघुपतेर्वामोऽब्रवीदक्षिणं
 दानादानसुभोजनेषु पुरतो युक्तं किमित्थं तव ।
 वामान्यः पुनरब्रवीन्मम न भीः प्रष्टुं जगस्त्वामिनं
 छेत्तुं रावणवक्त्रपंक्तिमिति यो दद्यात्स वो मंगलम् ॥ ३५ ॥

आकृष्टे इति । युधि धनुष्याकृष्टे सति रघुपतेः रामस्य वामः आयुधिहस्तः
 दक्षिणं आयुधिहस्तं अब्रवीदित्यन्वयः । 'पाणावायुधि न द्वयोः' इति शब्दशेषे । आयु-
 धानि धीयन्ते रेखाद्वारेणास्मिन्नित्यायुधि बद्धशृङ्खलेयं पद्मजातिः । 'स्वरयोगवियो-
 गाभ्यामर्थदावद्धशृङ्खला' इति चित्तालंक्रतौ । दानादानसुभोजनेषु त्वं पुरतः पुरो-
 वर्ता अधुना इत्थं पृष्ठतो गमनं किं युक्तं वामान्यो दक्षिणहस्तः पुनर्वाममब्रवीत् हे
 वाम ! रणे मम भीर्भयं न रावणवक्त्रपंक्तिं भेत्तुं, प्रष्टुमागतोस्मीति शेषः । इति वदन्सः
 दक्षिणः वो मङ्गलं दद्यात् ॥ ३५ ॥

कुशिकसुतसपर्यादृष्टदिव्यास्त्रमन्त्रो
 भृगुपतिसहयोद्धा वीरभोगीनबाहुः ।
 दिनकरकुलकेतुः कौतुकोत्तानचक्षु-
 र्बहुमतरिपुकर्मा कौतुकी रामदेवः ॥ ३६ ॥
 यद्रावणो बहुभिरेव भुजैः करोति
 तद्राघवः प्रतिकरोति भुजद्वयेन ।
 कर्मद्वयं यदपि तुल्यफलं तथापि
 रक्षःपतेर्देशगुणं नरवीरतुल्यम् ॥ ३७ ॥

कुशिकेति । तदा रामदेवः कौतुकी युद्धोत्सवी यात इति शेषः । वीराणां भोगाय
 योग्यौ बाहु यस्य सः यद्वा वीरमणीयो भोगीनो वासुकिस्तद्वद्बाहु यस्य बहुमतं
 रिपुभिः कर्म शौर्यं यस्य सः ॥ ३६ ॥ ३७ ॥

तत्र मन्दोदरी जानकी च-

रे रावणास्तमुपयातु सह त्वयार्कः

श्रीराघवे समरमूर्ध्नि कृतप्रतिज्ञे ।

मन्दोदरी जनकजाऽस्तनगावलम्बि-

न्यर्के चकोरकवधूरिव चक्रवाकी ॥ ३८ ॥

रे रावणोति । अद्यैनं हनिष्यामि इति प्रतिज्ञा अर्के अस्तनगावलम्बिनि मन्दोदरी जनकजा च अस्तशैलस्थेऽर्के च चकोरकवधूरिवासीत् । यथा चकोरी रात्रिमेवेच्छति चन्द्रकरामृतानुभवान्तथा च मन्दोदरी रात्रौ राक्षसानां वलातिशयात्तथा सीता रात्रौ रक्षोतिशयाद्रामप्रतिज्ञाभयादिति भावः ॥ ३८ ॥

रामः (रावणम्प्रति)-

एकस्मिन्निपातितेऽपि शिरसि क्रोधोपशान्तिः कुतः

किन्तु स्वानुनयाय मूर्धनिधनं दृष्टं न यत्रारिणा ।

त्वत्तो मूर्ध्वबहुत्वतः फलमिदं सम्यङ् मया लभ्यते

छिन्नं छिन्नमवेक्ष्य राक्षसपते स्वं दुर्नयं ज्ञास्यसि ॥ ३९ ॥

एकस्मिन्निति । स्वस्य छेतुं अनुनयाय मा छिन्धीत्यादिस्तवाय यत्र शिरःकर्तने एकस्मिन्नेव शिरसि कृत्ते अन्यच्छिरस्तस्मिन्कृत्ते अन्यच्छिरोभावादनुभवाभावः । छिन्नं छिन्नं मूर्धानम् ॥ ३९ ॥

(अत्यन्तदुततरं श्रीरामबाणादिताडनव्यग्रो रावणः)-

धनुर्निस्त्रिंशादिप्रहरणगलच्छेदकुपितो

दशास्यः स्वान्मूर्ध्नो रघुपतिशरव्रातदलितान् ।

करैरेकैरेकैर्नभसि भृशमादाय युगपत्

क्षिपन्नान्यैरन्यैश्चपलयति दौर्विशतिमपि ॥ ४० ॥

धनुरिति । एकैरेकैः करैः भृशं मूर्ध्नः अन्यैरन्यैः करैर्भृशं नभसि विक्षिपन्स्तन्युगपदेव विंशतिं चपलयति ॥ ४० ॥

रामः(सावष्टम्भम्)-

कल्पान्ते यत्कृतान्तैरिव वरसमरप्राङ्गणे रामचन्द्रो
वाणैरुत्तीर्णशार्णैर्नवभिरपि दशग्रीवमूर्ध्नो नवैव ।

विच्छेदालोक्य भूयः स पुनरपि नवान्विस्मितः सन्मुहूर्तं
विश्रम्यागस्त्यदत्तं तदनु रिपुवधायाददे ब्राह्ममस्त्रम् ॥ ४१ ॥

कल्पान्त इति । रामः रणे नवभिर्वाणैर्नव एव रावणस्य मस्तकान् चर्कत ।
वाणसाफल्ये विशेषणद्वयम् । भूयः कर्त्तनानन्तरं स रामः पुनः अभिनवान्नवीभूता-
नालोक्य विस्मितः सन्मुहूर्तं विश्रम्यागस्त्यदत्तं ब्रह्मास्त्रं आददे गृहीतवान् । अत्रेयं
कथा । ब्रह्मणास्य वरो दत्तो यावद्दशमो मध्यस्थो मूर्ध्ना न विच्छिन्नस्तावदन्यानि
शिरांसि कृत्तान्यप्यकृत्तानि भविष्यन्तीति ॥ ४१ ॥

पैतामहं रघुपतिः समरेऽतिकोपा-

द्वाणं मुमोच हृदये दशकन्धरस्य ।

भित्त्वा स तद्धृदयशोणितशोणगात्रः

प्राणान्विवेश धरणीतलमस्य नीत्वा ॥ ४२ ॥

पैतामहमिति । पैतामहं ब्रह्मास्त्रं सः वाणः तत् हृदयं भित्त्वा अस्य रावणस्य
प्राणान्नीत्वा भुवि विवेशेत्यन्वयः ॥ ४२ ॥

मन्दोदरी सकलसुन्दरसुन्दरीभिः परिवृता गलदविर-
लनेत्रजलप्रवाहैः सीतापतेर्विरहानलेन सह लंकापतेः
प्रतापानलं निर्वापयन्ती हाहाकारं घोरफूत्कारैः
कुर्वन्ती झटिति त्रिकूटाचलादुत्पत्य समरभूमौ महा-
निद्रां गतस्य निजप्राणनाथस्य लंकापतेश्वरणकमल-
योर्निपत्य ॥

भिन्नैरावतबन्धुसिन्धुरशिरःसंपातिभिर्मौक्तिकैः
 शश्वद्विश्वजयप्रशस्तिरचनावर्णावलीशिल्पिने ।
 नाकान्तःपुरिकाकपोलविलसत्काशमीरपत्राङ्कुर-
 श्रीविन्यासविनाशभीषणभुजस्तम्भाय तुभ्यं नमः ॥ ४३ ॥

सुगमम् गद्यम् । भिन्नैरिति । अथ विग्रलम्भगुणकीर्तनमाविष्करोति । हे प्रिय, तुभ्यं नमः । किंभूताय । भिन्नानि यानीन्द्रगजबन्धूनां सिन्धुराणां गजानां शिरांसि तेभ्यः संपतितुं शीलं येषांतैः मौक्तिकैः कृत्वा शश्वत् या विजयप्रशस्तिरचना लिखनं तद्युक्ता या वर्णावली तस्याः शिल्पिने लेखकाय गजकुम्भच्युतमुक्ताहारैरेवात्मजय-प्रशस्तिं विलिखतीत्यर्थः । नाकान्तःपुरिकानां स्वर्गान्तःपुरस्थमृगदृशां कपोलेषु विलसनकुङ्कुमपत्रस्याङ्कुरः चित्रं तत्र यः श्रीविन्यासः शोभातिशयः तस्य विनाशाय भीषणः भुजस्तम्भो यस्य ॥ ४३ ॥

हा प्राणनाथ लंकेश !

भूयिष्ठानि मुखानि चुम्बति भुजैर्भूयोभिरालिङ्गते
 चारित्रव्रतदेवतापि भवता कान्तेन मन्दोदरी ।
 हा लम्बोदरकुम्भमौक्तिकमणिस्तोमैर्ममैकावली-
 शिल्पे वागधर्मणिकस्य भवतो लङ्केन्द्रनिद्रारसः ॥ ४४ ॥

भूयिष्ठानीति । मन्दोदरी ते भूयिष्ठानि बहूनि मुखानि चुम्बति । कान्तेन भव-तास्य विनाशाय ताभिर्भूयोभिर्भुजैरालिङ्गयत इत्यन्वयः । पतिव्रता देवी हे लङ्केन्द्र भवतापि निद्रारसो यातः । हा कष्टं, ऋणिनो निद्रारसाभावात् । ऋणमेव द्योत-यति-लम्बोदरः गजाननो गणेशस्तस्य कुम्भयोः ये मौक्तिकसमूहास्तैर्मम यः एका-वली हारभेदः 'एकावत्येकयष्टिका' इत्यमरः । तस्याः शिल्पेऽभिनिर्माणे वाचा अधर्मणिकस्यास्य लम्बोदरं विभिद्य तव हारं करिष्यामीति वा 'उत्तमर्णाधमर्णौ द्वौ प्रयोक्तृग्राहकौ क्रमात्' इत्यमरः ॥ ४४ ॥

एकेनैव समुद्रतो हरगिरिर्द्वाभ्यां त्रिलोकी जिता
 यस्याष्टादशभिर्भुजैरवसरः शस्त्रस्य नासादितः ।

सोप्येनं द्विभुजं मनुष्यमहह क्रव्यादवीरो रिपुं
प्राप्य व्यर्थभुजो रणे विनिहतो देवाये तस्मै नमः ॥ ४५ ॥

ऐकेनेति । अथास्य बलं द्योतयति-दैवं प्रणमति । यस्य रावणस्य द्वाभ्यां भुजाभ्यां
त्रिलोकी विजिता वशीकृता, तयोरेकेन एषः हरगिरिः समुद्धृतः । एकेनान्ये लोका
जिता इति द्रष्टव्यम् । सोऽपि रावण एनं रामं प्राप्य व्यर्थभुजः सन्त्येन दैवेन विनि-
हृतस्तस्मै देवाय नम इति ॥ ४५ ॥

जातिर्ब्रह्मकुलेऽग्रजो धनपतिर्यः कुम्भकर्णोऽनुजः
पुत्रः शक्रजयी स्वयं दशशिराः पूर्णा भुजा विशांतिः ।
दैत्याः कामचरा रथश्च विजयी पारसमुद्रं गृहं
सर्वं निष्फलितं तथैव विधिना दैवे बले दुर्वले ॥ ४६ ॥
कालेन विश्वविजयी दशकन्धरोऽभू-
द्गर्गाचलोद्धरणचञ्चलकुण्डलाग्रः ।
संस्कारमग्निदहनाय स एष काल-
श्चाज्ञां विना रघुपतेः पुत्रगैर्निरुद्धः ॥ ४७ ॥

जातिरिति क्षेपकः ॥ ४६ ॥ ४७ ॥

दुर्गे त्रिकूटः पारिखा समुद्रो रक्षांसि
योधा धनदश्च वित्तम् । संजीविनी यस्य
मुखाग्रविद्या स रावणः कालवशाद्विनष्टः ॥ ४८ ॥

कालस्य सर्वतो दुर्निवारत्वं द्योतयति-दुर्गमित्यादि-पञ्चभिः पद्यैः ॥ ४८ ॥

इह खलु विषमः पुराकृतानां
भवति हि जन्तुषु कर्मणां विपाकः ।
शिवशिरसि शिरांसि यानि रेजुः
शिव शिव तानि लुठन्ति गृध्रपादैः ॥ ४९ ॥

इहेति । शिवशिवेति कष्टकष्टम् । तानि शिरांसि लुठन्ति चञ्चवाक्षेपेणेतस्ततश्चालयन्ति । रेजुः विलसन्ति स्म आविर्भवन्ति ॥ ४९ ॥

ततो लक्ष्मणवायुपुत्रौ विमाने जानकीमारोप्य
सत्वरमानीतवन्तौ ॥

(जानकी ससंभ्रममुत्थाय लज्जां नाटयति) रामः-

जनकतनयां हत्वा रागी हते दशकन्धरे ।

तदनु विरहज्वालाजालाकुलीकृतविग्रहः ।

रघुपरिवृढो नाधो नोर्ध्वं न तिर्यग्भवेक्षते ।

मुकुलितदृग्भोजद्वन्द्वः समाहितवत्स्थितः ॥ ५० ॥

जनकतनयामिति । रागी युद्धोत्साहवान् रामो जनकतनयां हत्वा लङ्कातः स्वशिविरे आनीय, यद्वा यो जनकतनयां हत्वा रागी रागवान्यतः एवंभूते दशकन्धरे हते सति । सर्व सुबोधम् ॥ ५० ॥

(साश्रु स्ववंश्यपरिजनलज्जया च) हनूमान्-मातर्जानकि !

चापालिङ्गनभंगुराङ्गमदनन्यस्तैकहस्ताम्बुजं

मध्ये मुष्टिनिविष्टपञ्चकशरं विभ्राणमन्यत्करे ।

वीरश्रीनखरक्षतैरिव नवैर्बाणव्रणैरङ्कितं

वीरं राममवस्थितं प्रणम तं प्रोन्मथ्य लंकाभटम् ॥ ५१ ॥

चापेति । चापालिङ्गनेन भंगुरं यदङ्गं तेन मदनमिव अन्यत्करे द्वितीयहस्ते मुष्टिर्मध्ये मध्यमुष्टिनिविष्टो यः पञ्चकशरः शरपञ्चकस्तं विभ्राणं, यद्वा पञ्चकं पञ्चात्मकं रात्रणदेहं तद्धन्ता शरः पञ्चकशरः वीरश्रीर्विजयलक्ष्मीस्तस्य नखरक्षतैरिव तमिति । प्रसिद्धम् ॥ ५१ ॥

जानकी-स्वगतम्

तापच्छेदसुधाकरस्तनुमतां क्रोधानलाम्भोधरः

सारासारविवेकशोकभवनं हर्षस्य बीजाश्रयः ।

कालव्यालविषस्य गारुडमणिर्धैर्यद्रुमो रामभूः

कैवल्यप्रतिभूर्धृष्टेन सुकृतेरामस्य सत्संगमः ॥ ५२ ॥

कालेति । घोजमाश्रयभूतं अन्यथाङ्कुरजातेर्वाजिवदनुपलब्धिप्रसङ्गः स्यात् मोक्ष-
जनयिता मोक्षद इति सुबोधम् ॥ ५२ ॥

इति रघुपतिशरणकमलयोः शिरोमधुकरेण मकरन्दमनुभ-
विनुमिच्छति ॥

रामः उपसृत्य-साशंकम्-

हे महान्तो जनाः यद्यपि प्रिया पतिव्रता तथापि चिरं
परमन्दिरस्था दिव्यमन्तरेण कथं मां स्पृष्टुमर्हति ।

इत्याकर्ण्य रामवाक्यादाकाशादवतरन्ति स्म

ब्रह्मादयः । ततो जानकी दिव्योपकरणं नाटयति ॥

तत्र रामो रतिं लेभे न प्रियाविरहादितः ।

यत्सत्यं मनसि स्वच्छे रम्याणां रमणीयता ॥ ५३ ॥

जानकी-

(सत्वरं ज्वलत्पावकमुपगम्य भो भगवन् अग्रे !)

मनसि वचसि काये जागरे स्वप्नमार्गे

यदि मम पतिभावो राघवादन्यपुंसि ।

तदिह दह ममाङ्गं पावकं पावक त्वं

सुललितफलभाजां त्वं हि कर्मैकसाक्षी ॥ ५४ ॥

इति ज्वलन्तीब्रदहनान्तराले देहं चिक्षेप ।

ननु चिराभीष्टप्राप्तां कथमस्य धैर्यमित्यत आह-तत्रेति । रामस्तत्र तस्यां सीतायां
रतिं यद्वेभे तत्सत्यमेव । नन्वनिच्छुश्चेत्प्रियाविरहादितोपि ननु तदसौन्दर्यादिति-

चेन्न । रम्याणां वस्तूनां रमणीयता तदनुभावः स्वस्थे मनसि भवति नतु व्यग्रे ।
अतो रामसीतादिव्यग्रहणादिना व्यग्रत्वम् । सुबोधम् ॥ ५३ ॥ ५४ ॥

अथ वानरभटाः-

सत्यं कालहुताशनस्य वहतो जिह्वातिलीलासर-
स्यङ्गारे सरसीरुहं कमलभूरालोक्य सीताननम् ।
शुद्धेयं जनकात्मजेत्यभिदधौ तावन्नु कीशेश्वरैः
फूफूत्काररवैरपूरि रमसा तावन्नभोमण्डलम् ॥ ५५ ॥

श्रीरामः-सानन्दम्-

वह्निं गताया जनकात्मजायाः
प्रोत्फुल्लराजीवमुखं विलोक्य ।
उवाच रामः किमहो सुरादी
नङ्गनमध्ये जलजं विभाति ॥ ५६ ॥

सत्यमिति । कमलभूः ब्रह्मा हुताशनस्य जिह्वा ज्वालास्तासां पङ्क्तय एव लीला-
सरः क्रीडार्थं सरः तस्मिन्सीताननमेव सरसीरुहमालोक्य इयं सीता शुद्धा इत्या-
वेदयन्नवदेव । तावत्कीशेश्वरैः सुग्रीवादिभिः फूफूत्कारशब्दैर्नभोमण्डलं रमसा
त्वरया अपूरि पूरितम् । कीदृशस्य कालहुताशनस्य । सत्यं यथार्थं शुद्धाशुद्ध-
निर्णयं वहतः ज्ञापयतः । किंभूते जिह्वालीलासरसि अङ्गारे अङ्गारप्रचुरे । [अत्रेवार्थे
वाशब्दः । अनुव्यवधानात्कथमडागमः । अत्रोक्तं कविकामधेनौ-‘धातवः शब्द-
प्रत्ययेपि उपसर्गा धातुसंज्ञाः स्युः धातुत्वादडागमः] ‘कीशोऽस्त्री वानरे भिक्षौ’
इति विश्वः । सुबोधम् ॥ ५५ ॥ ५६ ॥

(जानकी सानन्दम्)

श्रीरामे दयिता विनोदविपुलप्रीतिप्रभूतीभव-
त्प्रस्वेदाम्बुकणावृतस्य कमले दिव्योत्थिता जानकी ।

आगम्याशु ससंभ्रमं बहुतरां भक्तिं दधाना पुनस्तत्पादौ
मणिकंकणोज्ज्वलकरा नैव स्पृशत्यद्भुतम् ॥ ५७ ॥

श्रीराम इति । सोतायाः विनोदार्थं या प्रीतिस्तया बहुतरं भवद्यत्स्वेदाम्बुफणा-
लंकृतं आर्य रुमलं यस्य एवंभूते रामे सति स्वयमपि । दद्यादग्निशपथात् उत्थिता-
ससंभ्रमं सादरमपि शीघ्रमागम्य तत्रापि दृढभक्तिमती सती रामपादौ न
स्पृशति अद्भुतमित्यर्थे एव प्रयोगः । अस्पर्शं हेतुं द्योतयति—मणिकङ्कणोज्ज्वल-
करेति ॥ ५७ ॥

अहल्यावच्चरणस्पर्शमात्रेण कंकणमणयोपि योषितो
माभूवन्निति भावः ।

सुग्रीवो रामं विज्ञापयति देव !—

इयमियं त्वयि दानवनांदिनी त्रिदशनाथजितः प्रसवस्थली ।

किमपरं दशकन्धरगोहिनी त्वयि करोति करद्वययोजनम् ॥ ५८ ॥

रामो नम्राननो भूत्वा—

(किमाज्ञापयति महाभागा मन्दोदरी)

मन्दोदरी—

धन्या राम त्वया माता धन्यो राम त्वया पिता ।

धन्यो राम त्वया वंशः परदारान्न पश्यसि ॥ ५९ ॥

अथास्याः पितृपुत्रपतितो महत्त्वं द्योतयति—इयमियमिति । इयमियमित्यादरे
चोप्सा । त्वयि निमित्तं अपरं करद्वययोजनादन्यत्किं न किमपि ॥ ५८ ॥ ५९ ॥

साधु राम साधु अतः परं मम का गतिः ।

रामः—

महभागे न खलु राक्षसीनां सहगमने धर्मः ।

अतस्त्वया विभीषणालयमास्थाय लंकाचले राज्यं

चिराय भुज्यतामिति । विभीषणं लंकाधिपत्याभिषेकं
 नाटयति । ततो रामः आत्मानं पुष्पकविमाने जानकीं
 चारोप्य समरभूमिं दर्शयति प्रिये जानकि ! पश्य ।
 अत्रासीत्फणिपाशबन्धनविधिः शक्त्या भवदेवरे
 गाढं वक्षसि ताडिते हनुमता द्रोणाद्रित्राहतः ।
 दिव्यैरिन्द्रजिदत्र लक्ष्मणशरैर्लोकान्तरं प्रापितः
 केनाप्यत्र मृगाक्षि राक्षसपतेः कृत्ता च कण्ठाटवी ॥ ६० ॥

अत्रेति । नागपाशबन्धनं रावणशक्त्या अर्थान्ममेति । एतत्पद्यस्थं वृत्तं अयोध्या-
 गमनसमये रामेण सीतायै कथितम् ॥ ६० ॥

हन्तीति ज्वलितः कृशः कपिरपि व्रीडावनम्राननो
 लीलालङ्घितवाहिनीपतिरिति श्लाघाचलत्कन्धरः ।
 रामस्यायमितीर्ष्या कलुषितः पश्यन् प्रिये त्वत्कृते
 विक्रामत्यनिलात्मजे दशमुखः कां कामवस्थां गतः ॥ ६१ ॥

अथ हनुमदुपकृतिं श्रावयन्नावणभयमाह-हन्तीति । प्रहरतीति ज्वलितः कृशो-
 ल्पतरः कपिरिति श्रुत्वा व्रीडयावनम्रमाननं यस्य वाहिनीपतिः ससुद्रः 'तटिनी
 वाहिनी सिन्धुः' इति हलायुधः । सर्वं सुबोधम् ॥ ६१ ॥

जानकी (सविस्मयम्)-

भो प्राणनाथ तथाविधात् वनान्तात् कथमिहागतः ।

रामः (सहर्षं) प्रियेजानकि-

निवासः कान्तारे प्रियजनवियोगाधिरधिको
 धनुर्मात्रत्राणं रिपुरपि धुरीणः पलभुजाम् ।

अकूपारंपारे वसति च स कात्र प्रतिकृतिर्न-

मित्रं सुग्रीवो यदि तदियती राघवकथा ॥ ६२ ॥

हनूनदुपकृतिमुक्त्वा सुग्रीवोपकृतिं कथयन्नात्मनः कृतज्ञतामाविष्करोति—निवास-
इति । कान्तारे अतिदुर्गमे । एतेनान्यजनसङ्गमोपि निरस्तः । वियोगाधिर्मनोव्य-
थायसः पिलभुजां मांसाशिनां धुरीणः । अनेन मनुष्यभक्ष्यत्वमुक्तम् । स च रिपुः
पुनः अकूपारं पारे समुद्रं पारे वसति । एतन्निपातनं, अत्रैतादृश्यवस्थायां का प्रति-
कृतिः कः प्रतीकारः ? परंतु यदि सुग्रीवो मित्रं न स्यात्तदा राघवस्य सम कथा एता-
वती वनस्थो रामस्तद्धार्या रावणेन हृतेति ॥ ६२ ॥

(अत्रांतरे चन्द्रोदयो बभूव) रामः—देवि !

पश्योदेति वियोगिनो दिनमणिः शृंगारदीक्षामणिः

प्रौढानङ्गभुजङ्गमस्तकमणिश्चण्डीशचूडामणिः ।

तारामौक्तिकहारनायकमणिः कन्दर्पसीमन्तिनी-

काञ्चीमध्यमणिश्चकोरतरुणीचिन्तामणिश्चन्द्रमाः ॥ ६३ ॥

पश्येति । हे प्रिये, पश्य चन्द्रमा उदेति । यं दृष्ट्वा सर्वः प्रफुल्लति तथा कामश्चेति
हरशिरोभूषणं कलारूपेण । एतेनात्र रुद्रयोगादेव वियोगिदाहकत्वमुक्तम् । तारा-
एव मौक्तिकानि तेषां हारस्य मध्यमुख्यरत्नं, रतिकाञ्च्या मध्यमणिः एतेनास्य दर्श-
नात्कामकेलौ रत्यतिशयो द्योतितः । चिन्तामणित्वेन संयोगिनीनां केलिप्रदीपक-
त्वमुक्तम् ॥ ६३ ॥

प्राचीनस्मृतविरहव्यथातिभीतः

काकुत्स्थः कृतकुतुकाक्षिमीललीलः ।

सम्पूर्णं शशिनि चिराय लग्नदृष्टेः

प्रेयस्याः स्थगयति लोचने कराभ्याम् ॥ ६४ ॥

प्राचीनेति । रामः प्रेयस्याः लोचने कराभ्यां स्थगयति आच्छादयति । नेत्रा-
च्छादने हेतुमाह—संपूर्णं शशिनि चिरं लग्ना दृष्टिर्यस्याः । आत्मन्याच्छादकत्वहेतु-
माह—प्राचीना पूर्वकालीना स्मृता या मृगनिदाना विरहव्यथा तथा भीतः ।
आच्छादने वैदग्ध्यमाह—कृता कुतुकार्थं निलयनज्ञानार्थं अक्षिनिमीलनस्य लीला
क्रीडनं येन सः । कनकमृगवन्मृगाङ्गमृगमपि याचयिष्यतीति भावः ॥ ६४ ॥

(अत्र रात्रौ सुखसुप्ताः सर्वे यथास्थानं प्रातरागत्य)

विभीषणः रामपादौ प्रणम्य देव-
किंकुर्वाणपयोधिसेवितगृहोद्याना मुदे सर्वतो
लंकेयं रघुवंशविक्रमकथाबीजप्ररोहस्थली ।
देवेनात्र दशाननस्य दशभिश्छिन्नैः शिरोभिः क्रमा-
देकैकेन शतं शतं शतमखस्यामोदिता दृष्टयः ॥ ६५ ॥

किमिति । अत्र लोकरीत्या सुखाभावः । रामगुणस्मरणात् सुखं द्योतयन्नाह-हे
रघुवंश, इयं लङ्का किं सुखाय न कस्मैचिदिति । किमाक्षेपे । अल्पसुखायेयम् ।
कीदृशी लङ्का । सर्वतः उपकुर्वाणो यः पयोधिस्तेन सेवितानि गृहोद्यानानि यस्यां
सा । 'नानोपकारगम्भीरः कुर्वाणो ना परः सुखी ।' इति शाश्वतः । अत्रापि
रत्नासनदुर्गाविधायित्वनानाजनसेवनादिनोपकारता । अथानिच्छां द्योतयति-यत्र
देवेन भवता रावणस्य छिन्नैर्दशभिः शिरोभिः क्रमादेकेन शिरसा इन्द्रस्य शतंशतं
दृष्टयः मोदिताः सुखिनः कृताः सहस्रनयनत्वात् । अत्रेच्छायां माशब्दः 'कोपे-
च्छयोर्मा इष्टः स्यात्' इति हैमी । रघुवंशशब्दोत्रापि रघुवंशस्य या विक्रमकथासव-
बीजं तस्योत्पादकं स्थलं यस्यां सा ॥ ६५ ॥

रामस्ततस्तत्कालयोग्योपकरणैश्छत्रचामरादिभिर्वि-
भीषणं संभाव्य पुनरयोध्यां राज्यभोगाय प्रस्थितः ॥

तत्र सुग्रीवः देव-

वाजिवातखुरप्रहारदलितक्षोणीरजोभिर्युतं
सान्द्रैर्जीर्णकपोतकण्ठरुचिभिव्योर्मेदमास्तीर्यते ।
किञ्चान्नेककरीन्द्रगण्डविलसद्दानाम्बुधाराधनं
संग्रामं प्रथयन्त्यमी परिमलप्रोद्गारिमन्दानिलाः ॥ ६६ ॥

वाजीति । हे राम, वाजिवाताः अश्वसमूहास्तेषां खुरप्रहारेण दलिता चूर्णीकृता
या क्षोणी तस्या रजोभिरिदमग्रतो दृश्यं व्योम आच्छाद्यते । किमूतैः । वृद्धकपो-

तकण्ठस्यैव रुचिर्येषां तैः किंचान्यदपि । अमी परिमलवाहिनो मन्दवायवः संग्रामं प्रथयन्ति सर्वतः कथयन्ति परिमलप्रापकत्वात् । किंभूतं संग्रामम् । अनेके ये करीन्द्रा गजास्तेषां गण्डेभ्यः सकाशाद्विगलन्ति च तानि दानानि च मदजलानि तेषां धाराभिर्घन इव सवर्षं घनं पङ्क्तिं वा रेणुं मदैक्यादेतत्कटगन्धेन सर्वतोद्यापि रणस्य तात्कालिकत्वमिति भावः ॥ ६६ ॥

ततः समुद्रे सेतुमासाद्य जानकी भो प्राणनार्थार्यपुत्र !—

दृष्टोऽयं सरितां पतिः प्रियतम कास्ते स सेतुः परं

केति केति मुहुर्मुहुः सकुतुकं पृष्टे परं विस्मिते ।

अत्रासीदयमत्र नात्र किमिति व्यग्रे निजप्रेयसि

व्यावृत्तास्यसुधानिधिः समभवन्मन्दस्मिता जानकी ॥ ६७ ॥

दृष्ट इति सकौतुकं स्वयं पृष्टे रामे परं विस्मिते सति व्यावृत्तं समुद्रदर्शनान्निवर्तितं मुखमेव चन्द्रो यस्याः सा ॥ ६७ ॥

मुखदर्शनक्षुब्धजलधिकल्लोलैराच्छादितस्य

सेतोः प्रकटनाय मुखव्यावृत्तिरिति भावः ।

स्नात्वा पीत्वा दरीभिर्जलधिमथ चिराद्दृष्टमैनाकबन्धु-

प्रीतिप्रौढाशुपूरद्विगुणमहिमभिर्निर्झराः पूरयन्तः ।

यै विन्यस्ताः पुरस्तान्निशिनिशि निवहैरौषधीनां ज्वलद्भि-

स्ते, दृश्यन्ते तदम्भःस्थितकपिशिविरस्मारिणः सेतुशैला ॥ ६८ ॥

रामोऽपि दर्शयति—स्नात्वेति । ते सेतुशैलाः समुद्रवेलागिरयः पुरस्ताद्दृश्यन्ते । किंभूताः । निशि ज्वलद्भिः औषधीनां निवहैः तदम्भःस्थिताः समुद्रजलस्थायिनः कपीनां शिविराः अवमोचनास्तान्स्मारयितुं शीलं येषां ते । के ये विन्यस्ताः सेतुबन्धनार्थम् । कीदृशाः । दरीभिः जलधिं स्नात्वा पीत्वा निर्झराः प्रस्रवणान्पूरयन्तः 'आपो ह्यौ निर्झरा द्वयोः' इति धरणिः । कीदृशीभिर्दरीभिः । चिरात्तद्दृष्टो यो मैनाक एव बन्धुस्तस्मिन्या प्रीतिस्तया प्रौढा ये अश्रवस्तैर्द्विगुणो महिमा यासां ताः । यद्वा

दरीभिर्जलधिं पूरयन्त इति योज्यम् । पूरणे हेतुः । चिरात्तदृष्टेति । किभूताः सेतुशै-
लाः । निर्झराः प्रस्रविणः ॥ ६८ ॥

यदा दूरापातित्रिदशयुवतीनेत्रसुलभा-

मपां हर्ता हारावलिबलयलक्ष्मीं वितनुते ।

तदायं माणिक्यस्फटिककनकग्रावशिखरै-

रशून्यात्मा सेतुर्विभवति महानाटक इव ॥ ६९ ॥

जगाम रामः सह सीतया स्वांपुरीमयोध्यां सह वानरेन्द्रैः ।

प्रत्यागतैस्तैर्भरतादिभिश्च राज्येऽभिषिक्तो मुनिभिश्चिराय ॥ ७० ॥

हित्वैकां हरशेखरप्रणयिनीं पीयूषभानोः कलां

दिक्पालावलिमौलिभूषणमणीन् गृह्णीत सर्वानपि ।

तैः कांची रचिता चिराय बहुशः श्रोणीतटे जानकी

गायन्ती निजमंजुसिञ्जितगिरा त्वद्विक्रमाडम्बरम् ॥ ७१ ॥

यदेति । अयमपां भर्ता समुद्रः हारावल्याः वलयस्य च लक्ष्मीं वितनुते विस्तारयति । अत्र हेतुमाह-दूरादापतितुं शीलं येषां एवम्भूतानि त्रिदशयुवतीनां नेत्राणि तेभ्यः सकाशात्सुलभां सुखेन लब्धुं योग्याम् । अयमर्थः-यदा मण्डलीकृतश्रेणीभूत-
देवस्त्रियः केनापि कौतुकेन एनं पश्यन्ति, तदा स्त्रीपीक्तेरेव हारावली तत्र ये रश्म-
यः वलयानि तदन्तःपातिमण्डलानि यदैतां लक्ष्मीं वितनुते तदास्य सेतुर्महाना-
टक इव महन्नृत्यमिव भवति । सेतौ हेतुमाह-माणिक्याश्च स्फटिकाश्च कनकग्रावाणश्च
तद्युक्तैः शिखरैः अशून्यात्मा निर्मितशरीरः । माणिक्यादिषु देवस्त्रीप्रतिविम्बाक्षेप-
वत्त्वेन नृत्यमिव दृश्यत इति भावः । महानाटकोपि ईदृग् भवति । महानाटकः
हारेण वलयेन च लक्ष्मीं वितनुते । 'बहङ्गनावद्धवाहुप्रेक्षणं हारको मतः । तदन्त-
' 'वलयं भवेत् ।' इति सङ्गीतमुक्तावल्याम् । दूरादापातीत्यादि
। पुनः किंभूतो नाटकः । 'माणिक्यं यः स्मृतैर्भावः कटाक्षैः स्फटिको मतः ।
९. । तो हेमजन्मा चतुर्विधः ।' इत्यपि संगीते । एतेषां ग्रावाः अभिन-

यनानि तेषां शिखरैराधिक्यैः अशून्यात्मा पूर्णः । 'प्रावोऽभिनयनं हारः' इति धन-
जयः । पुनः किंभूतः सेतुः । तत्प्रमाणवद्धः । क इव । अपां भर्तेव । एवमुभयथा
वर्णनीयं मयैव व्याख्यातं अन्यदप्युह्यमप्रसन्नैः ॥ ६९ ॥ ७०-॥ ७१ ॥

अङ्गदः--

अकस्मात् वानरभटेभ्यः समुत्पत्य पितृहन्तारमव-
लोक्य दोस्तम्भास्फालकेलिमभिनीय क्रोधं नाटयति ॥

रामचन्द्र त्वयादिष्टं यद्यत्तत्तन्मया कृतम् ।

यतस्त्रैलोक्यनाथोसि न च त्याज्यं गुरोर्वचः ॥ ७२ ॥

रामेति । यद्यदौत्यादिकम् । यत इति यदि त्रैलोक्यनाथोसि तथापि गुरोर्वा-
लिनः वचः वैरं न त्याज्यम् । 'वैरं वाचो वचो नित्यम्' इति विश्वः ॥ ७२ ॥

पश्य श्रीरामचन्द्र त्वदभिमतमहो लक्ष्मणेनापि पूर्णे

तूर्णे रङ्गावतारेऽवतरतु स भवानाहतो येन तातः ।

सुग्रीवेणाञ्जनेयप्रमुखभटचमूचक्रवालेन सार्द्धं

त्वामेकेनाङ्गदोहं पितृनिधनमनुस्मृत्य मश्रामि दोष्णा ॥ ७३ ॥

पश्येति । त्वदभिमतं त्वयानुमानितं सैन्यं स भवानपि रङ्गावतारे अवतरतु ।
येन त्वया तातो हतः । पितृनिधनं नाशं अनुस्मृत्य एकेन दोष्णा सुग्रीवादिभिः
सार्द्धं मश्रामि ॥ ७३ ॥

श्रुत्वाङ्गदस्य महतीं समरप्रतिज्ञां

ते चुक्षुभुः कपिचमूपतयः सरामाः ।

सौमित्रिरप्यनपराधिनमाहतं तं

मत्वा कृताञ्जलिपुटः पुरतो बभूव ॥ ७४ ॥

श्रुत्वेति । सकरुणः रामः लक्ष्मणोपि तं वालिनं निरपराधिनमाहतं मत्वा पुरतोऽ-
ङ्गदाम् कृताञ्जलिपुटो बभूव ॥ ७४ ॥

तदा च-

आकाशवाण्यभवदेवमहो स वाली

दासो हनिष्यति पुनर्मथुरावतारे ।

श्रुत्वा विलोक्य रघुनन्दनवानराणां

कारुण्यमञ्जलिपुटं स रणान्निवृत्तः ॥ ७५ ॥

आकाशेति । एनं रामं मथुरावतारे कृष्णरूपिणं बाल्येव दाशः व्याधरूपधारी ।
'कैवर्ते दाशधीवरौ' इत्यमरः । इति वाणीं श्रुत्वा रघुनन्दनस्य तथा वानराणां
च कारुण्यं यथा स्यात्तथाऽञ्जलिपुटमवलोक्य रणान्निवृत्त इति ॥ ७५ ॥

अङ्गदः-

पितृवधप्रतीकारो भविष्यतीति सानन्दं क्रोपमपहाय
शान्तिमेत्य रामं स्तौति ॥

देव-

अकर्णमकरोच्छेषं विधिर्ब्रह्माण्डभङ्गधीः ।

गुणानाकर्ण्य रामस्य शिरःकम्पभयादिव ॥ ७६ ॥

अकर्णमिति । एतेन गुणानां मनोहारित्वमुक्तम् । कम्पोत्र सात्त्विकः । यद्यपि
शेषशिरःकम्पनेन त्रैलोक्यमेव नश्यति तथापि तदुपीरस्थानां हविर्देयाभावाद्ब्रह्मा-
ण्डभङ्ग उक्तः ॥ ७६ ॥

हनूमान्-

कूर्मः पादोङ्गयष्टिर्भुजगपतिरसौ भाजनं भूतधात्री

तैलापूराः समुद्राः कनकगिरिरयं वृत्तवर्त्तिप्ररोहः ।

अर्चिश्चण्डांशुरोचिर्गगनमलिनिमा कज्जलं दह्यमान-

शत्रुश्रेणीपतङ्गो ज्वलति रघुपते त्वत्प्रतापप्रदीपः ॥ ७७ ॥

कूर्म इति । दीपिकादीपकेनात्र, प्रतापवर्णनं सुबोधमेव । अङ्गयष्टिर्दीपिकादण्डः ॥ ७७ ॥

कैलासो निलयस्तुषारशिखरी विंदिर्गिरीशः सखा

स्वर्गङ्गा गृहदीर्घिका हिमरुचिश्चन्द्रोपलो दर्पणः ।

क्षीराब्धिर्नवपूतकं किमपरं शेषस्तु शेषत्विवो

यस्याः स्यादिह राघवक्षितिपते कीर्तैस्तटाकस्तव ॥ ७८ ॥

कैलास इति । हे क्षितिपते राघव, तस्यास्तव कीर्तैस्तटाकः आनन्त्यमस्ति । 'तटाकोनन्ततायां ना तडागेपि भृशाधमे' इति धरणिः । कस्याः । यस्याः कैलासोः निलयः स्थानं तुषारशिखरी हिमवान्विन्दिः उपवेशस्थानम् । 'विन्दिस्तम्भोपवेशनौ' इति विश्वः । हिमरुचिश्चन्द्रोपलः चन्द्रकान्तपाषाणश्च । दर्पणो मुकुरः । पूर्तकं तटाकः शेषोनन्तः शेषत्विवोद्गदीप्तयः शेषशब्दादन्योप्यर्थः । यस्य स्यादिति पाठे तव कीर्तैस्तटाकः तडागः स्यात् अस्तु । यस्य तडागस्य कैलासो निलयः नितरां लीयते येन स जलान्तःस्तम्भः हिमवान् विन्दिर्बहिस्तम्भः गिरिशो रुद्रः सखा तदधिष्ठाता देवः गृहदीर्घिका तदन्तरालकुण्डः चन्द्रः चन्द्रोपलोपि दर्पणः तदन्तर्ग्रावाणः । चन्द्रोपलेति जात्येकत्वम् । 'दर्पणे ग्रावमुकुरौ' इति धनंजयः । नवपूर्तकं जलयुक्तखानितदेशः 'नव्यपानीययोर्नवः' इति विश्वः । 'पूर्तकं जलखानितम्' इति हम् । शेषदीप्तयः सेतुरेतस्य नास्त्येवानन्तत्वात् ॥ ७८ ॥

क्रान्त्वा भूवल्यं दशास्यदमन त्वत्कीर्तिहंसी गता

सापि ब्रह्ममरालसङ्गमवशात्तत्रैव गर्भिण्यभूत् ।

यात्वा व्योमतरङ्गिणीपारिसरे कुन्दावदातं तया

मुक्तं भाति विशांकुरं ततमिदं शीतद्युतेर्मण्डलम् ॥ ७९ ॥

क्रान्त्वेति । हे रावणहन्तः त्वत्कीर्तिरेव हंसी भूवल्यं क्रान्त्वा भ्रान्त्वा अत्रात्म-
पूर्त्यभावात् ब्रह्मलोकं गता । ब्रह्मलोकमिति वक्ष्यमाणार्थावगमाद्गृह्यते । सापि तत्र
यात्वा गत्वा ब्रह्मणो यो मरालो हंसस्तत्सङ्गमवशाद्गर्भिण्यभूत् । तया कीर्तिहंस्या
गङ्गासमीपे शीतद्युतेर्मण्डलं मुक्तं जनितं तदेतद्भाति । किंभूतं मण्डलम् । कुन्द-

वदवदातमुज्ज्वलम् । पुनः किंभूतम् । विशांकुरं विशाः कमलनालतन्तवः अंकुरा
नालस्थानीया यस्य तत्तत् विशालम् । यद्वा विशां प्रजानां कुर आनन्दो यस्मात्तत्
लोकाद्वा दकमिति 'कुर आनन्दवेदयोः' इति विश्वः । एतेनैतद्गणितं गर्भमोचनोदकं
गङ्गाकुन्दाः जन्मकर्माणि विशांकुरं नालश्चन्द्रः पुत्र इति । सर्वे कीर्तेरेवोत्पन्ना
इति ध्वनिः ॥ ७९ ॥

राम राम महावीर के वयं गुणवर्णने ।

यत्कीर्तिकामिनीभाले कस्तूरीतिलकं नमः ॥ ८० ॥

रामेति । एतेन कीर्तेरानन्त्यमुक्तम् ॥ ८० ॥

लक्ष्मीस्तिष्ठति ते गेहे वाचि भाति सरस्यंती ।

कीर्तिः किं कुपिता राम येन देशान्तरं गता ॥ ८१ ॥

लक्ष्मीति । अयं व्यञ्जकः अनेन कीर्तेर्दूरगामित्वमुक्तम् ॥ ८१ ॥

राम त्वद्भुजदण्डिदण्डिमडमत्कारप्रतापानल-

ज्वालाजर्जरकीर्तिपारदघटीविस्फोटिता विन्दवः ।

भोगीन्द्राः कति तारकाः कति कति क्षीराब्धयः कत्यपि
प्रालेयाचलपाञ्चजन्यकरकाः कर्पूरकुन्देन्दवः ॥ ८२ ॥

अत्युक्तो यदि न प्रकृष्यसि मृषा वादं न चेन्मन्यसे
तद्रूपोऽद्भुतकीर्तिनेन रसना केषां न कण्डूयते ।

राम त्वत्तरुणप्रतापदहनज्वालावलीशोषिताः

सर्वे वारिधयस्ततो रिपुवधूनेत्राम्बुभिः पूरिताः ॥ ८३ ॥

रामेति । हे राम, त्वद्भुजयोर्दण्डिदण्डिनाया ढमत्कारेण शब्देन रामो विश्वजयीति
घोषणं दण्डिमा स एव ढमत्कारो घनशब्दः तद्यत्तत्रासौ प्रतापानलश्च तस्य
ज्वालाभिर्जर्जरा विदलीकृता या कीर्तेरेव पारदघटी सा विस्फोटिता स्त्रण्डोक्तता
अमी तस्या विन्दवः जाता इति शेषः । केऽमी भोगीन्द्रा इत्यादयः हिमगिरयः

पाञ्चजन्यः शङ्खः करकः शेषो नागः । 'शेषेपि करकः पुमान्' इति नाम-
शेषे ॥ ८२ ॥ ८३ ॥

खद्योतद्युतिमातनोति सविता जीर्णोर्णनाभालय-
च्छायामाश्रयते शशी मशकतामायान्ति तारादयः ।
इत्थं वर्णयतो नभस्तव यशो यातं स्मृतेर्गोचरं
यच्चास्मिन्भमरायते रघुपते वाचस्ततो मुद्रिताः ॥ ८४ ॥

खद्योतेति । हे रघुपते, इत्थमुत्तरीत्या तव यशो वर्णयतः मम नभ इत्यर्थे
चकारः । इति स्मृतेर्गोचरं स्मरणगोचरमभूदिति । इति किम् । यस्मिन्नभसि सविता
खद्योतदीप्तिमातनोति । शशी जीर्णमर्कटिकागेहप्रभामाश्रयति । तारादयो मशक-
तामायान्ति । तच्च नभः शुभ्रे तव यशसि भ्रमरवदाचरते । ततः कारणाद्वाचो
मुद्रिताः वर्णनसामर्थ्यायोगादाकाशानन्त्यत्वात्त्वद्यशसोऽप्यानन्त्यमुक्तम् ॥ ८४ ॥

कृत्वा मेरुमुलूखलं रघुपते वृन्देन दिग्योषितां
स्वर्गङ्गामुसलेन शालय इव त्वत्कीर्तयः कण्डिताः ।
तासां राशिरसौ तुषारशिखरी तारागणास्तत्कणाः
प्रोद्यत्पूर्णसुधांशुविम्बमसृणज्योस्त्राश्च तत्पांसवः ॥ ८५ ॥

कृत्वेति । हे रघुपते, दिश एव योषितस्तासां वृन्देन मेरुमेवोलूखलं कृत्वा स्वर्ग-
ङ्गैव मुसलं तेन त्वत्कीर्तयः शालय इव कलमा इव कण्डिता निस्तुषीकृतास्तासां
कीर्तीनामसौ तुषारशिखरी हिमवान्नाशिरभूत् । तारागणस्तत्कणाः यथा तण्डुलकणा
भवन्ति तद्वत्प्रोद्यन्नासौ पूर्णसुधांशुश्च तस्य विम्बस्य या मसृणा निविडा ज्योत्स्नास्ता
एव तत्पांसवः धूलीस्थानीयाः ॥ ८५ ॥

समुद्रतौ यत्समकालमेव यशःप्रतापौ तव पुष्पवन्तौ ।
रामारिचापश्च मदश्च शेषस्त्वत्खड्गतीर्थं तदनिष्ठशान्त्यै ॥ ८६ ॥

अथाङ्गदो रामबाहुप्रशस्तिमनुवर्णयति—समुद्रताविति । हे राम, यद्यस्मात्सम-
कालमेव एकदैव रावणस्य यशःप्रतापावेव पुष्पवन्तौ सूर्याचन्द्रमसौ तव तुभ्यम् ।
संप्रदाने पट्टी । समुद्रतौ सम्यगुद्दिता । 'एकयोक्त्या पुष्पवन्तौ दिवाकरनिशाकरौ'

इत्यमरः । चकारात् अरेः रावणस्य चापो धनुरेव शेषः शिवः मदो गर्वोपि शेषो नन्तः एतावपि समकालमेव समुद्रतौ । द्वितीयचकारात्पुनः शेषग्रहणं 'हर्यनन्त- शिवाः शेषाः' इति शाश्वतः । सूर्याचन्द्रमसौ रुद्रानन्तौ च एकत्र स्थिताः प्रलयमेव कुर्वन्ति तदनिष्टशान्त्यै तेभ्यश्चतुर्भ्यो य अनिष्टस्तस्य शान्त्यै त्वत्त्वङ्गमेव तीर्थं जातं त्वत्त्वङ्गमाश्रित्य सर्वे नष्टा इति भावः । प्रतापमदचापस्तु शरीरपर्यन्ता एव तद्वय- तिरेकेण यशसः स्थितिरस्ति तदपि सीतापहरणान्नष्टम् । यद्वा स्पष्टमेव यत्समकालमेव तुभ्यं रावणः यशःप्रतापौ समुद्रतौ आदिचापो मदश्च समुद्रतौ तेभ्यो यदनिष्टं तच्छान्त्यै त्वत्त्वङ्गतीर्थमेव शेषः समर्थो जातः । तन्नाशोप्यवशिष्यत इति शेषः ॥ ८६ ॥

किञ्चित्कोपकलाविलासविभवव्यावल्गमूर्ते भुजो

निक्षेपादकरोन्निशाचरबलं प्रत्यर्थिनां यत्पुरः ।

क्रन्दत्फेरु रटत्फेरु विघटद्गुल्फुत् स्फुटद्गुगुलु

प्रक्रीडत्कपिनिःश्वसत्फणिरटद्भिल्लिभमद्वीपि च ॥ ८७ ॥

किञ्चिदिति । किञ्चित्तुच्छा या कोपकला तस्या विलासस्य यो विभवस्तेन व्यावल्गा विगतमावल्गनं यस्याः सा मूर्तिर्यस्य तत्संबुद्धौ हे तुच्छकोपविलासागाध राम, तव भुजः प्रत्यर्थिनां रावणेन्द्रजिदादीनां निक्षेपाद्धननान्निशाचरबलं रक्षःसैन्यं यदिति प्रसिद्धं तत्तथा अकरोत् । कथं तदाह-क्रन्दन्तः फेरवः शिवाः यस्मै तदकरोत् 'फेरुः शिवा सृगालस्त्री' इति विश्वः । सप्तविशेषणैः सैन्यं विशिनष्टि- रटन्तः कफेरवो यस्मै तत् 'कङ्कः कफेरुर्वज्राङ्गः' इति विश्वः । पुनः किंभूतम् । विघटन्ति भज्यमानानि दारूणि येन तत्तत्पातेन वृक्षपातप्रसङ्गात्स्फुटत् धूपितो गुग्गुलुः यत्र तच्छिरोग्रहणाद्देवीनां महोत्सवे गुग्गुलुधूपः प्रक्रीडिताः कपयो येन तत् । इदं कस्य इदं कस्येति शिरश्चालनं क्रीडनं विश्वसन्नतिभारेण फणी शेषो येन तत् । रटन्त्यः आक्रोशन्त्यो राक्षस्यो राक्षसस्त्रियो यस्य तत् । 'भिल्ली रक्षःस्त्रियामपि' इति चरकः । भ्रमन्तो द्वीपिनो व्याघ्रा यस्य तत् 'द्वीपी ना व्याघ्रगृध्रयोः' इति हैमी ८७॥

शैत्यं ज्ञानविकारिणो न हि भवेद्वृत्रदुहो वाहिनी

यैर्दृष्ट्वा रणलम्पटं भुजयुगं दृष्टं पुनस्तावकम् ।

यस्याश्रित्य बलं स्थलीकृतसरिन्नाथः पुवङ्गेश्वरैः

(५) क्रान्तो भूरिभयेन यत्र शिशिरा यस्यां मयूखा रवेः ॥ ८८ ॥

।वणबलमुद्दिश्य तद्विजयिनो रामस्य बलमुद्दिशति-शैत्यमिति । वृत्रद्रुहो महेन्द्रस्य
गा वाहिनी सेनां ज्ञानविकारिणो ज्ञाने रामादात्मनिधनज्ञाने सति विक्रियमाणस्य
।वणस्य भुजयुगं दृष्ट्वा पटं आत्मविस्तारं शैत्यं औष्ण्याभावमानयत्प्रापयामास ।
।टच् विस्तारे । सा का । यस्यां इन्द्रसेनायां रवेरपि मयूखाः शिशिरा जाताः
।न्यरेणुबहुत्वाच्छादकतया धर्माभावाच्छिशिरत्वम् । पुनः पाश्चात्यैरेव रावणादि-
भस्तावकं भुजयुगं दृष्टं तेषां त्वद्भुजेन भये इति भयं न भवेदिति न, किं तु भवे-
।व । कर्मणि सप्तमी । कीदृशं भुजयुगम् । अरणं भीतशरणं लातीति अरणं
।गीताभयदमिति । किं भुजयुगमित्यपेक्षायामाह-प्लवगेश्वरैः सुग्रीवादिभिः यस्य
वद्भुजयुगस्य बलमाश्रित्य स्थलीकृतश्चासौ सरितां नाथश्च भूरि यथा स्यात्तथा
।क्रान्त आक्रान्तः गतो वा । उत्तीर्ण इत्यर्थः । 'क्रमु पादविक्षेपे' इन्द्रजयी रावणः
।क्रमासाद्य नष्ट इति भावः ॥ ८८ ॥

रामः-

प्रस्थाप्य तां वानरवीरसेनां तत्कालयोग्याभरणप्रदानैः ।

भुनक्ति राज्यं निजबन्धुवर्गैः समं ससीतः सहलक्ष्मणश्च ॥ ८९ ॥

।वेति । भुनक्ति अभोजीत् । भूते वर्तमानता ॥ ८९ ॥

रामो दाशरथिर्दिवाकरकुले तस्याङ्गना जानकी

नीता सा दशकन्धरेण वनतो लंकालयं छद्मना ।

रामेणापि कपीन्द्रसंगमवशादम्भोनिधिं लीलया

बद्धा पर्वतमालया रिपुवधादानीय निर्वासिता ॥ ९० ॥

राम इति । अथोक्तानुवादपूर्वकं सीतानिष्कासनमनुवर्णयति-रिपुवधाद्धेतोः निर्वा-
।सिता अयोध्यामध्यतो वाल्मीकेराश्रमं प्रस्थापिता सीता । अत्रेयं कथा । प्राप्तराज्येन
।रामेण कदाचिन्नतकन्धरः पृष्टः । मदीयं वृत्तं लोके कीदृगिति मुहुर्मुहुः पृष्टेन तेनो-
।कम् । सर्वं शुभ्रं यशः परंतु चिरं रक्षोगृहस्थसीतासंग्रहान्मलीमसत्वमिति । ततो

किंवदन्तीभीतेन रामचन्द्रेण दत्ताज्ञो लक्ष्मणो वाल्मीकेराश्रमं तथा दोहदत्त्वेन पूर्वमेव वृत्तं त्यक्तवानिति ॥ ९० ॥

तत्र त्यक्तसीतो लक्ष्मणो विलपति-

वने विमोक्तुं जनकस्य कन्यां श्रोतुं च तस्याः पारिदेवितानि ।

सुखेन लंकासमरे हतं मामजीवयन्मारुतिरात्तवैरः ॥ ९१ ॥

वनेति । लङ्कासमरे सुखेन हतं मां मारुतिर्हनुमानजीवयत् । अत एवात्तवैरः कृतवैर इवेति । इदानीमहमेव दुःखेन मारय्यामीति भावः ॥ ९१ ॥

पशुरपि न मृगो मृगीं मृगेन्द्र-

ध्वनिचकितः प्रसवक्षणे जहाति ।

अयमरघुरजानकीयमावां

यदि न स जीवति निर्दयोऽयं वेधाः ॥ ९२ ॥

पशुरपीति । प्रसवकाले पशुरपि मृगः मृगीं न जहाति तत्रानुरक्त्य मृगेन्द्रस्य सिंहस्य शब्देन चकितोपि देहपातमङ्गीकृत्य मृगस्तिष्ठति । भीतस्यादुरक्तेरभावात् । अयं रामस्त्यक्तवानेव तत्र विचिकित्सति-अयं रामः अरघुः रघुवंशजन्मा न, तेषां निर्दयत्वाभावान् । इयमप्यजानकी जनकजा न, तस्यास्तादृशहेण प्राणधारणत्वायोगान् । आवां रामलक्ष्मणयोर्मध्ये यदि स राम एव तस्याः विरहेण जीवति तर्हि वेधा निर्दयोस्ति । सीतानिर्वासनात् रामलोकान्तरग्रापकत्वाच्च ॥ ९२ ॥

यद्भयं धनुरीश्वरस्य समरे यज्जामदग्नौ जित-

स्त्यक्ता येन गुरोर्गिरा वसुमती सेतुः पयोधौ कृतः ।

एकैकं दशकन्धरक्षयकृतो रामस्य किं वर्ण्यते

दैवं वर्णय येन सोऽपि सहस्रं नीतः कथाशेषताम् ॥ ९३ ॥

रामं वर्णयन्दैवे दुर्लभ्यत्वमाह-यदिति । येन तस्य रामस्यैकैकमसाधारणं वृत्तं किं वर्ण्यते कर्मानन्तत्वीनयमा । अतो दैवमेव वर्णय येन सोऽप्येतादृग्वलोपि राम

कथां प्रापितः । रामोवतोर्य रावणं हत्वा वैकुण्ठं गत इति कथैवावशिष्टा ।
कृतराज्यस्य रामस्य वैकुण्ठगमनमुक्तम् ॥ ९३ ॥

रम्यं श्रीरामचन्द्रप्रबलभुजबृहत्पाण्डवं काण्डशौण्ड-

व्याप्तं ब्रह्माण्डभाण्डे रणशिरसि महानाटकं पाटवाब्धिम् ॥

पुण्यं भक्त्याञ्जनेयप्रविरचितमिदं यः शृणोति प्रसङ्गा-

न्मुक्तोऽसौ सर्वपापादरिभटविजयी रामवत्सङ्गरेषु ॥ ९४ ॥

अथैतन्महानाटकमुपसंहरञ्ज्य वृण्वणफलमाह—रम्यमिति । काण्डा वाणाः तेषां
शौण्डेन प्रावीण्येन व्याप्तं धनुर्वेदवैदग्ध्यं सदिति ब्रह्माण्ड एव भाण्डं पात्रं तत्र
पुण्ये रणशिरसि पाटवाब्धि रणामार्गागाधम् सुबोधम् ॥ ९४ ॥

चतुर्दशभिरेवाङ्कैर्भुवनानि चतुर्दश ।

श्रीमहानाटकं धत्ते केवलं ब्रह्म निर्मलम् ॥ ९५ ॥

चतुर्दशभिरिति । महानाटककर्ता चतुर्दशसंख्याकानि भुवनानि प्रति ब्रह्म मोक्षं
ते प्रापयति । एकैकाङ्कवर्णनादेकैकलोकस्य मोक्षः स्यात्किं पुनः सर्वस्य श्रवणस्येति
त्वः । किंभूतम् । ब्रह्म केवलमित्युक्तम् ॥ ९५ ॥

रचितमनिलपुत्रेणाथ वाल्मीकिनाब्धौ

निहितममृतबुद्ध्या प्राङ् महानाटकं यत् ।

सुमतिनृपतिभोजेनोद्धृतं तत्क्रमेण

अथितमवतु विश्वं मिश्रदामोदरेण ॥ ९६ ॥

इति श्रीपवनतनयविरचितमिश्रदामोदरसंगृहीतहनु-

मन्नाटके श्रीरामविजयो नाम चतुर्दशोङ्कः

समाप्तः ॥ ९४ ॥

रचितमिति । हनुमतःप्राक्कालकर्तृत्वमेतस्याद्यतनीयत्वाभावात्तत्कथयन्पद्यमवतार-
ति-अमृतबुद्धयेति । वाल्मीकिना क्रमेण कथनाद्यनुक्रमेण भोजेनोद्धृतम् । अत्रेयं

कथा । पूर्वमेतेन नखरटङ्कैर्गिरिशिलासु विलिखितं तत्तु वाल्मीकिना तदतस्याति-
मधुरत्वमाकर्ण्य रामायणप्रचाराभावशङ्कया हनूमान्प्रार्थितः त्वमेतत्समुद्रे निधेहीति ।
तथेति तेनाव्यौ प्रापितं तद्वतारेण भोजेन सुमतिना जलज्ञानैरुद्धृतमिति ॥ १६ ॥

माथुरकुलसंभूतः शुद्धचतुर्वेदबोधविख्यातः ।

हमौरसो विजयते कमलापतिरीश्वरप्रेमा ॥ १ ॥

तत्पुत्रेण मयेदं मोहननामार्थरत्नानाम् ।

मञ्जूषा कपिविहिताप्यभिधानवलेन संविवृता ॥ २ ॥

एतद्ग्रन्थार्थोक्तिश्रमैकविज्ञः पतिः प्रियारामः ।

तुष्ठा निजपदभक्तिं दिशतु दयावानुरुकरः स्वल्पम् ॥ ३ ॥

इति श्रीमिश्रमोहनदासविरचितायां श्रीमद्वनुमन्नाटकदीपिकायां रामविजयो
नाम चतुर्दशोऽङ्कः समाप्तः ॥ १४ ॥

समाप्तोऽयं ग्रन्थः ।

पुस्तक मिलनेका पता-

खेमराज श्रीकृष्णदास,

• "श्रीवेङ्कटेश्वर" स्टीम् प्रेस-बम्बई.

विक्रेयपुस्तकानि-(नाटकग्रन्थाः)

नाम.	की० रु०आ०
हनुमन्नाटक-दीपिकासहित रामचरित्र पात्ररूप नाटकाकार वर्णनहै	१-०
अभिज्ञानशाकुन्तलनाटक-कालिदासकृत दुष्यन्त और शकुन्तलाका चरित्र	१-४
रत्नावलीनाटक-सटिप्पणमूल	०-७
" " तथा भाषाटीका अतिमनोहर रचनाहै	०-१०
मालविकाग्निमित्र नाटक-बालबोधिनी टीकासमेतम्	१-४
हनुमन्नाटक-भा० टी०	१-०

काव्यग्रन्थाः ।

शिशुपालवध-(माघकाव्यम्) मलिनाथकृतटीकासहितम् इसमें नार- दजीको भगवद्दर्शन शिशुपालवधार्थ उद्धव बलराम श्रीकृष्णको निमंत्रण द्वारका समुद्रवर्णन रैवतपर्वतवर्णनादि २० सर्गमें अपूर्व काव्यहै विद्यार्थी लोग अवश्य पढ़के प्रसंगोपात्त उदाहरण देसकते हैं	२-८
" " तथा पूर्वाद्ध ९ सर्गमें	१-४
रघुवंशमहाकाव्यं कालिदासकृत-मलिनाथकृत संजीवनी टीका और टिप्पणी समेत इसमें राजादिलीपसे लेकर लवकुशके चरित्र तक १९ सर्ग हैं विद्यार्थियोंको परम उपयोगी है इसकी महिमा कौन नहीं जानता ? पक्की जिल्द	१-८
" " तथा सादीजिल्द	१-४
रघुवंशमहाकाव्यं-सटीक तथा रामकृष्णाख्य विलोम काव्य-सटीक ये दोनोंका एक गुटका है बारीक अक्षर	०-१०
रघुवंशमहाकाव्यं-पं० ज्वाप्रसाद मिश्रकृत सान्वय भाषाटीका पद्ययोजना तात्पर्यार्थ और सरलार्थसहित ग्लेज	३-८
तथा रफ कागज	३-०
रघुवंशमहाकाव्य-(पंचसर्ग ५ भा. टी.) उपरोक्त अलंकारों समेत	१-४

कुमारसंभव-कालिदासकृत और मल्लिनाथकृत संजीवनीटीकासमेत जिसमें पार्वतीजीकी उत्पत्ति ब्रह्माजीका तारकामुरसे क्लेशित देवोंको शिक्षा मदन दहन रतिविलाप पार्वतीके तपका उदय पार्वतीका शिवजीसे विवाह करनेके निमित्त हिमवान्के पास सप्तऋषियोंको भेजकर विवाहका निश्चय और शिवपार्वतीजीका विवाह विधि-पूर्वक वर्णन है. १-४

भामिनीविलास-महावीरप्रसाद द्विवेदीकृत भाषाटीका सहित इसमें प्रस्ताविकविलास शृंगारविलास करुणाविलास शान्तविलासादि विषय हैं १-०

” तथा मूलभाषा ०-४

भट्टहरिशतक-नीति, शृंगार, वैराग्य भाषाटीका समेत इसके अनन्तर नीतिशतकमें निंदाप्र० विद्वत्प्रशंसा मानशौर्य प्र० दुर्जननिन्दा सुजन प्रशंसा धैर्य प्रशंसा देवप्रशंसा कर्मप्रशंसा और शृंगारशतकमें षट्-ऋतुवर्णन दुर्विरक्तवर्णन स्त्रीणांपरित्याग प्र० यौवन प्र० कामिनीग्रहण सुविरक्त और वैराग्यशतकमें वृष्णाधिकार मदनविडंबन विषयोंका रूपतिरस्कार दुर्जन पुरुषोंकी निन्दाहास्यका वर्णन भोगपद्धति काम-निर्वेदताका स्वरूप इत्यादि वर्णन हैं देखनेही योग्य है ... १-०

गीतगोविंद-राधाविनोदसहित भाषाटीका जयदेव गोस्वामीकृत इसमें अति ललित संस्कृतमें रागमय राधाकृष्णका प्रेममय भक्तिकी गानेकी चीजें विद्यमान हैं १-०

” तथा मूल ०-२

संपूर्ण पुस्तकोंका “बड़ा सूचीपत्र” अलगहै बिनादास भेजाजाताहै मंगालीजिदे.

पुस्तक मिलनेका ठिकाना-

खेमराज श्रीकृष्णदास,
“विद्वत्सेवक” स्टीम प्रेस-बम्बई.